

Sủng Phi Của Hắc Đế

Contents

Sủng Phi Của Hắc Đế	2
1. Chương 1: Tuyển Phi	2
2. Chương 2: Sủng Ái	4
3. Chương 3: Sủng Ái (2)	6
4. Chương 4: Đồ Kỵ	8
5. Chương 5: Thị Uy	10
6. Chương 6: Trừng Phạt Và Sự Sợ Hãi	12
7. Chương 7: Cảm Xúc Kỳ Lạ	13
8. Chương 8: Có Hỷ	14
9. Chương 9: Đào Nhu Trở Lại - Gây Thị Phi	15
10. Chương 10: Hiểu Lâm	17
11. Chương 11: Giải Oan	18
12. Chương 12: Chăm Sóc (ngắn)	20
13. Chương 13: Có Biến	20
14. Chương 14: Thư Gửi Từ Trúc Mã	21
15. Chương 15: Bắt Cóc	22
16. Chương 16: Tần Đế Quốc	24
17. Chương 17: Tận Cùng Của Sự Tàn Bạo : Đồ Sát	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19: Hiểu Lâm	28
20. Chương 20: Quý Quyết 1	29
21. Chương 21: Quý Quyết 2	30
22. Chương 22: Hồi Cung	31
23. Chương 23: Sinh Rồi... Ngự Y Đầu Mau Đến Đây!...	32
24. Chương 24: Cô Triệu Vào Cung	33
25. Chương 25: Chiến Tranh Lạnh	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27: Lạnh Lùng	36
28. Chương 28: Uy Quyền	37
29. Chương 29: Khi Quân Vương Trở Thành Dã Thú I	38
30. Chương 30: Người Tình	40
31. Chương 31: Đối Trá	41
32. Chương 32: Thay Đổi	44
33. Chương 33: Một Mảnh Ký Ức Đánh Mất	45
34. Chương 34: Yêu Ai? Sợ Ai?	47
35. Chương 35: Gọi Nhớ	48
36. Chương 36: Giả Như Mình Không Nhớ!	50
37. Chương 37: Thai!	52
38. Chương 38: Xin Hãy Bảo Vệ Người Đang Bảo Vệ Ta - Vì Hải Tử Mà Sống	53
39. Chương 39: Ngạo Mạn	56
40. Chương 40	57
41. Chương 41: Không Phân Xử	58

42. Chương 42	60
43. Chương 43	62
44. Chương 44: Ending	64
45. Chương 45: Ngoại Truyện : Làm Sao Để Cái Kết Không Lãng Xẹt?	65

Sủng Phi Của Hắc Đế

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, cổ đại, Qua câu chuyện này chúng ta sẽ thấy được tình cảm của một bậc đế vương dành cho nữ nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-cua-hac-de>

1. Chương 1: Tuyển Phi

Mùa xuân, hoàng cung tấp nập người ra kẻ vào. Hôm nay là ngày tuyển chọn tú nữ cho hoàng đế Hắc Lãnh Thiên, các danh môn khuê các đều tập hợp về đây mong sao có thể một bước lên mây trở thành hoàng hậu.

Thiên Trì cung

Hắc Lãnh Thiên một thân cường tráng ngồi trên giường, xung quanh hắn là một đàn nữ nhân nóng bỏng đang nhảy múa khuấy gợi. Mùi rượu từ người hắn nồng nặc, vẻ mặt như đang chìm sâu trong khoái lạc. Có ai bảo hắn là truy quân suốt ngày chỉ rượu chè rồi mỹ nữ? Hắn là một kẻ có tài trị quốc và cũng là một vị vua anh minh, sáng suốt. Trước đây hắn chỉ là con trai của một phi tần bị thất sủng, khi cha hắn bị thích sát, quân lính giềng sang xâm chiếm lãnh thổ, chỉ một mình hắn đã tàn sát hơn hai vạn quân thù, chặt đầu tên tướng lĩnh. Sức công phá và sự ngang tàn của hắn khiến ai ai cũng khiếp sợ, trên chiến trường chỉ cần nghe thấy tên hắn là binh sĩ tự động bỏ đao đầu hàng. Nghe khó tin nhỉ?

“Hoàng thượng! Hôm nay người không đến xem buổi tuyển tú nữ à? ”. Một ả nóng bỏng nũng nịu trong vòng tay của Hắc Lãnh Thiên, hắn ta ghé sát mặt vào ả hít mùi hương mê hoặc trên người ả vẻ mặt hưởng thụ, cất giọng khàn khàn “Ta không đi đâu hết, ta chỉ muốn ở bên nàng thôi! ”. Nói rồi hắn lại gục lên vai ả ca kỹ mà hôn, ả ta cũng hưởng ứng theo, hai người cứ thế mà đắm trong men tình.

...

Tuyển Linh Đài

Mười hai vị khuê các lọt tuyển đã có mặt đầy đủ tại Tuyển Linh Đài. Thái hậu Y Tâm cùng hai vị phi tần là Lệ phi - Dịch Ý Lệ và Bách phi - Tú Ngọc đến xem tuyển.

Trong vòng thi đầu tiên - pha trà, thái hậu đã quan sát rất kĩ mọi hành động của các tú nữ, bà gật gù nói “ Các khuê các ai ai cũng xinh đẹp“. Bách phi cười gật đầu đồng tình “Dạ đúng! Thần thiếp nghĩ hoàng thượng chắc chắn sẽ thích họ”.

Tú Xảo vốn là người hiền lành, năm xưa là cung nữ hầu hạ bên thái hậu, trong lúc loạn lạc đã có công cứu giúp nên được phong chức phi tần, tính tình cô ôn nhu nên được mọi người yêu quý. Còn về phần Dịch Ý Lệ thì hoàn toàn trái ngược, cô là con gái của quan đại thần trong triều được tiến cử, tính tình chanh chua thích gây thị phi, cô ta cũng không ưa gì Tú Xảo vì cô trước đây là cung nữ.

“Thần thiếp nghĩ mấy cô này chỉ được cái mác thôi, không biết hầu hạ hoàng thượng chu đáo thì cũng như phế phẩm không đáng một xu”.

Thái hậu nghe vậy liền thấy không hài lòng” Lệ phi, sao con lại nói vậy. Họ dù gì của là danh môn khuê các, họ cũng giống như con trước đây thôi, được tiến cử vào cung. Dù là các con hay bọn họ ai cũng được miễn sao sinh cho hoàng thượng một tiểu hoàng tử nối dõi tông đường thì ta đã cảm thấy mãn nguyện rồi! ”.

Lệ phi thấy thái hậu nói vậy cô cũng chẳng muốn cãi lại làm gì nên im lặng mà quan sát.

Sau một hồi thi cử, có sáu người đạt chuẩn, thái hậu bảo Tiểu Phúc Tử

- Tiểu Phúc Tử, ngươi hãy đọc tên từng người để ta và các phi tần lựa chọn.

“Dạ, thái hậu! ”.

Tiểu Phúc Tử quay xuống nói to

- Giờ ta đọc đến tên ai thì hãy bước lên cho thái hậu và các vị nương nương xem mặt.

Cậu lấy giọng, đọc to

- Người thứ nhất, Thất Nhiệt Ba.

Cô bước lên cúi chào. Thái hậu cùng hai vị phi tử gật gù. Thất Nhiệt Ba rất biết cách ăn mặc, trang phục rất hợp với dáng người, trang điểm đậm đà nhưng không quá diêm dúa, gương mặt sắc xảo.

“Thất Nhiệt Ba, ngược mặt lên cho bổn cung xem nào! ”

Bách phi nói, Thất Nhiệt Ba ngược mặt lên nở nụ cười tươi rói. “Quả thật là một cô gái đẹp! Thái hậu người thất thế nào? ”.

Thái hậu ý muốn chọn cô ta nên gật đầu ưng thuận.

- Chúc mừng cô đã được chọn! ”.

Thất Nhiệt Ba cúi chào mỉm cười mãn nguyện.

- Người tiếp theo, Thạch Tử.

Thạch Tử vừa bước lên Lệ phi nhăn mặt ” Thôi người biến luôn đi, vừa nghe tên thôi đã thấy không ưa nổi rồi! ”.

Bách phi nhìn Thạch Tử một lúc rồi quay sang Lệ phi ” Muội muội, tỷ thấy Thạch Tử cũng đẹp mà sao muội lại chê chứ? ”.

Lệ phi đưa tay sửa tóc mắt không thèm nhìn Thạch Tử giọng chanh chua ” Tỷ tỷ à, muội thấy cô ta là người kém cỏi nhất trong đám đó. Ban nãy khi vẽ tranh cô ta còn lấy lộn màu mực, một người như vậy sao xứng đáng làm phi tử của hoàng thượng, xếp ngang hàng ngang về với chúng ta chứ! “. Thái hậu suy xét một hồi liền đưa ra ý kiến ” Lệ phi cũng thật biết quan sát, ta thấy Thạch Tử cũng không tệ nhưng vẫn chưa đạt yêu cầu” bà quay sang Bạch phi ” Tú Xảo, con thấy thế nào? ”. Bạch phi nhìn thái hậu đáp.

“Bẩm thái hậu, quả thật lúc vẽ tranh cô ta có hơi nhầm lẫn, trà pha thì cũng hơi chất. Con thấy Thạch Tử cũng hiền lành nên định.... Nhưng mà nếu ý của thái hậu và muội muội đã vậy thì thần thiếp cũng xin nghe theo ạ! ”.

“Thạch Tử, cô bị loại”.

”Người tiếp theo, Trình Bội Châu.....

.... Lạc Bình An.....

.... ”

“Thôi đi nhìn hàm răng hô của cô bổn cung đã phát ói rồi, loại”.

“Vương Uyên Mỹ Ngọc”.

“Thái hậu Mỹ Ngọc là con của Vương viên ngoại cũng là đồng hương của thần thiếp, tính tình ôn hoà rất thích hợp.. ”

Thái hậu cười nhìn Mỹ Ngọc ” Nếu Bạch phi đã nói vậy thì được ”.

Người cuối cùng được tiểu Phúc tử gọi tên ” Lưu Ly ”.

Nữ nhân này vừa bước lên đã khiến mọi người kinh ngạc, Lệ phi cẩn thận dò xét, Tinh phi cũng đánh giá cẩn thận.

“Lưu Ly, cô hãy ngược mặt lên cho ta xem”.

Quả là khiến người khác kinh ngạc, nữ nhân trước mặt họ thật xinh đẹp mỹ miều. Đôi mắt to tròn long lanh như nước, mũi thon nhỏ, khuôn miệng trái tim, gương mặt thanh tú cùng lối trang điểm nhẹ nhàng, mộc mạc kết hợp với bộ hồng y trong như tiên nữ hạ phàm. Lệ phi tính khí khó chịu cũng phải than phục “ Cô ta, nhất định phải tuyển cô ta”.

Thái hậu và Bạch phi ngơ ngác nhìn Lệ phi ” Không thể tin được trên đời lại có một nữ nhân xinh hơn cả ta, nhất định người phải ở lại trong cung để ta có dịp dim hàng nhan sắc của người”.

Thật trẻ con quá đi!

Thái hậu cười ” Lệ phi, con thật là.... ”

Cả ba người đều chấp thuận Lưu Ly, thái hậu ra hiệu cho tiểu Phúc tử nhưng mà,..... cậu ta đang mê mẩn với sắc đẹp của Lưu Ly.

“A hùm! Tiểu Phúc tử. ”

“A... Dạ! Chúc mừng Lưu Ly cô đã được tuyển”.

...

“Thất Nhiệt Ba trúng tuyển được phong làm Thất phi thưởng ba trăm lạng vàng, hai hòm trân bảo, vải lụa thượng hạng mười xấp, chuyển đến Yến Dương cung. ”

“Vương Uyên Mỹ Ngọc trúng tuyển được phong làm Yến phi, thưởng ba trăm lạng vàng, hai hòm trân bảo, vải lụa thượng hạng mười xấp, chuyển đến Trường Xuân cung. ”

“Lưu Ly trúng tuyển được phong làm Tinh phi, thưởng ba trăm lạng vàng, hai hòm trân bảo, vải lụa thượng hạng mười xấp, chuyển đến Nguyệt Y cung”.

2. Chương 2: Sủng Ái

Sáng hôm sau thái hậu triệu ba vị phi tần mới đến ngự hoa viên để gặp hoàng thượng.

Ngự Hoa Viên

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, thái hậu”.

Ba người hành lễ, thái hậu cho họ ngồi. Nhìn các phi tần mới nhập cung ai ai cũng xinh như hoa thái hậu cảm thấy vừa lòng vô cùng.

Còn về phía hoàng thượng thì...

Hắn chẳng thèm để ý tới các phi tần chỉ dõi mắt ngắm những đoá hoa đang nở rộ. Về mặt của hắn lạnh lùng, băng lãnh khiến ai nhìn cũng xao xuyến. Thái hậu mở lời trước ” Hoàng thượng, người xem các phi tần này đều rất xinh đẹp đúng không? “. Hắc Lãnh Thiên gật đầu nhưng chẳng nói gì cả, thái hậu biết tính khí hoàng nhi nên cứ cố bắt chuyện:

” Hoàng thượng ” vừa nói bà vừa chỉ về phía Thất Nhiệt Ba ” Đây là Thất phi, người xem Thất phi xinh đẹp quyến rũ, còn đây (chỉ tay về phía Mỹ Ngọc và Lưu Ly) là Yến phi trưởng thành, trang nhã, Tinh phi thì dịu dàng thanh lịch. Con thấy chưa các vị phi tần ai ai cũng đẹp ai ai cũng xinh”.

Hắc Lãnh Thiên cũng không thèm để ý, thái hậu tức giận đập bàn ” Hừ! Không lẽ trong hậu cung này người không hứng thú với phi tử mà chỉ thích cái ả ca kỹ Đào Nhu đó thôi sao? “. Hắn lúc bấy giờ mới miễn cưỡng an ủi ” Mẫu hậu à, hoàng nhi chẳng qua là chưa muốn tính đến chuyện sinh con nối dõi thôi mà ”.

“Vậy thì chờ đến bao giờ hã, định để ta xuống mồ mới chịu à?”.

“Mẫu hậu con...”

- Ta không quan tâm, đêm nay con phải đi thị tẩm. Con ở đây với các phi tần đi.

Nói rồi bà đứng dậy rời đi, thái hậu muốn nhân cơ hội này để tạo điều kiện cho họ được ở riêng với nhau. Sau khi thái hậu đi rồi, hắc ta không cần giả vờ nịnh nọt nên quay về với dáng vẻ băng lãnh thường ngày. Hắc nhìn một lượt ba người họ, giọng nói lạnh nhạt pha chút đều cợt ” Sao vậy, các nàng cảm rồi sao?”.

Thất Nhiệt Ba mở lời ” Hoàng thượng, thần thiếp mời ngài một ly rượu“. Vừa nói cô vừa rót một ly Bính Tửu đưa cho Hắc Lãnh Thiên, hắc ta đón lấy ly rượu rồi tiện thể nắm lấy tay Thất phi ” Còn các nàng thì sao? ”.

Mỹ Ngọc cũng tiến tới ” Hoàng thượng, thiếp bóc cam cho người nha”. Thế là hai vị phi tần ngồi sát vào bên hắc mà hầu hạ, hắc được thể choàng tay lên vai họ làm những cử chỉ thân mật. Bây giờ, ngồi đối diện hắc chỉ còn lại Lưu Ly, hắc nhìn cô một lúc rồi nói:

- Còn nàng, định hầu hạ ta như thế nào đây?.

Lưu Ly vốn là người sống nội tâm nên cũng rụt rẻ với chuyện này, với lại cô cũng không yêu hắc nên hơi khó xử. Cô né tránh ánh mắt của hắc, đứng dậy rồi nói ” Hoàng thượng, thần thiếp thấy không khoẻ xin lui trước ạ! ”. Không đợi hắc kịp trả lời cô vội vã rời đi trước sự ngỡ ngàng của các cung nữ. Hắc Lãnh Thiên nhìn theo bóng lưng của Lưu Ly ánh mắt tinh nghịch như muốn trêu đùa.

Nhạc Lâu

Khung cảnh trên Nhạc Lâu đẹp mà sao u buồn quá, trong lòng cô đang rối rắm vô cùng. Mới mười bảy tuổi cô đã phải khép lại cánh cổng thanh xuân của mình để làm vợ của vua đế vương. Chưa biết thế nào là yêu, chưa cảm nhận hết sự tự do mà phải chôn thân trong Tử Cấm Thành. Lưu Ly chợt khóc. Cung nữ A Châu hầu hạ bên cô thấy vậy liền an ủi

- Nương nương, người đừng buồn mà.

Lúc đó Bạch phi đi ngang qua, thấy Lưu Ly cô lại gần bắt chuyện ” Sao thế, ai chọc muội à? ”.

Lưu Ly khẽ lau giọt nước mắt ” Thần thiếp tham kiến Bạch phi nương nương”

“Miễn lễ! ”

Bạch phi ngồi gần Lưu Ly, cô ngắm Lưu Ly một lúc. Nhớ lúc đầu khi tân đế đăng cơ sắc phong cô làm phi tử, cô cũng đã rất tuổi thân. Dù hầu hạ bên cạnh họ nhiều năm nhưng đối với Hắc Lãnh Thiên cô chỉ là ngưỡng mộ chứ không hề yêu. Ý vua đã quyết làm sao thu hồi được nên đành nghe theo.

“Muội đừng buồn nữa! Ta cũng giống như muội cũng từng khóc cho số phận của mình. Làm vợ đế vương cũng như con hổ nằm trong miệng cọp, nay sống mai chết đâu ai biết được. ”

Lưu Ly lặng nhìn Tú Xảo, cô không tài nào hiểu được sao Tú Xảo lại sống được trong chốn thị phi này. Nhớ lại cảnh tượng ở ngự hoa viên cô lại buồn rầu:

- Nương nương!

Bạch phi cười hiền nhắc ” Cứ gọi ta là tỷ tỷ đi“. Lưu Ly khẽ gật đầu ” Tỷ tỷ, muội.... muội không hề yêu hoàng thượng, đây là lần đầu tiên muội gặp người. Một người suốt ngày đắm chìm trong sắc tửu thì làm sao mà muội...”

A Châu hầu cận nghe vậy liền nhìn xung quanh, thấy không có ai cô mới khẽ nói ” Tình phi nương nương, người đừng nói vậy. Chốn hậu cung này đầy rẫy thị phi nếu để chuyện này lọt ra ngoài e rằng người sẽ khó sống”. Tú Xảo cũng đồng tình với ý kiến của A Châu nên khuyên nhủ.

- A Châu nói đúng! Đã làm phi tử thì đừng bao giờ nói yêu hay không yêu. Chỉ cần giành được ân sủng của hoàng thượng thì cuộc sống của muội sẽ dễ thở hơn nhiều. Hoàng thượng dù đam mê nữ sắc nhưng suy cho cùng vẫn là một vị minh quân hết lòng vì dân. Muội cũng đừng nên lo nghĩ quá nhiều làm gì”.

Bạch phi đứng dậy ” Thôi trời cũng sắp tối rồi, muội mau về nghỉ đi. Ta đi trước đây”.

“Cung tiền nương nương! ”.

Nghe những lời khuyên nhủ của Bạch phi, Lưu Ly cũng bớt phần nào lo lắng.

- Bạch phi đúng là người tốt.

Lưu Ly cười nhẹ.

“Nương nương, ngoài này gió lạnh xin hãy hồi cung! ”

“Được! Hồi cung”.

...

Nguyệt Y Cung

Hơi nước nóng ả lan tỏa khắp gian phòng, mùi hương của hoa đào nhẹ nhàng dễ ngủ. Lưu Ly ngâm mình trong bồn tắm thư giãn. A Châu cùng với A Tử hầu hạ cô trong lúc tắm. “Oa! Nương nương, da người trắng mịn thật” A Tử không khỏi trầm trồ. Sau khi tắm xong cô thay một bộ y phục mỏng màu hồng nhạt. Hơi nước vẫn còn đọng lại trên tóc, làn da em bé mịn màng khiến Lưu Ly trông như một tiên nữ.

“Nô tỳ chải tóc cho người ”

“Ừm! ”.

Thiên Trì Cung

“Hoàng thượng, người thật xấu xa! ”.

Đào Nhu ỏng ẹo trong vòng tay của thiên tử, hai người ôm ấp thân mật khiến ai nhìn cũng cảm thấy ngượng.

“Tiểu mỹ nhân, nàng thật là tinh nghịch! ”. Giọng của Hắc Lân Thiên khàn khàn, tối nay hẳn không hề uống rượu.

Tiểu Quế tử ở cung thái hậu bước vào ” Nô tỳ tham kiến hoàng thượng! “. Hắc không thèm để ý xem là ai vào cứ nằm đó mà hôn hít mỹ nữ. Tiểu Quế tử đợi một hồi lâu không thấy phản hồi liền nói tiếp ”Hoàng thượng, thái hậu có căn giận đêm nay ngài nhất định phải đi thị tẩm”.

Đào Nhu nghe nói đến chuyện thị tẩm liền ôm chặt lấy Hắc Lân Thiên ” Hoàng thượng, người k nghe lời thái hậu sao? “. Hắc Thiên Lân hôn lên đôi môi đỏ mọng của ả, tay thì sờ soạng lung tung ” Ta không muốn rời xa nàng! “. ả Đào Nhu giả giọng nũng nịu ” Thôi, người phải nghe lời thái hậu, nếu người thái hậu sẽ nổi giận đó“. Hắc Lân Thiên vẫn lưu luyến không rời, phải mất một lúc sau hẳn mới rời khỏi cơ thể của Đào Nhu ” Thôi được, nghe theo nàng! ”.

“Vậy thiếp lui trước ạ”.

Đào Nhu lả lướt rời khỏi Thiên Trì cung. Thái giám đem ra những thẻ lệnh ghi tên các cung của phi tần.

“Nguyệt Y cung? ”. Thái giám hầu cận nói ” Bẩm hoàng thượng, đó là tẩm cung của Tĩnh phi ạ! ”.

Hắc Lân Thiên khẽ nhếch mép cười nham hiểm ” Được, tối nay ta sẽ đến Nguyệt Y cung”.

...

3. Chương 3: Sủng Ái (2)

Ánh đèn của Nguyệt Y cung mờ dần, ánh trăng treo trên nền trời đen cũng cao hơn. Lưu Ly đang ngồi thêu khăn tay thì...

“Hoàng thượng giá đáo! ”.

Hắc Lân Thiên bước vào, hắt ra lệnh cho cung nữ lui hết. Do quá tập trung nên Lưu Ly không nghe thấy tiếng gọi và cũng không hề biết đến sự xuất hiện của hắn. Nữ nhân trước mắt hắn, rất xinh đẹp. Thậm chí cô không trang điểm, ăn mặc đơn giản cũng ăn đứt cô ả Đào Nhu. Hắc Lân Thiên đứng ngắm Lưu Ly một hồi lâu (nữ nhân này, dám bỏ ta đến vậy à?) hắn khẽ ho một tiếng. ” A hửm! ”. Tiếng động là Lưu Ly giật mình, cô quay sang nhìn.

Cơ thể cường tráng của hắn tuy che khuất ánh nến nhưng vẫn không thể giấu được vẻ tuấn tú trên gương mặt đó, hắn khẽ nhướn mày trêu chọc. Lưu Ly sực tỉnh bèn vội quỳ xuống.

“Thần thiếp không biết hoàng thượng giá đáo không kịp nghênh đón mong người tha tội”.

Hắc Lân Thiên ngồi vào bàn vẽ mặt thích thú ” Ay da, nàng vẫn còn biết sợ ta sao? Hôm nay ở ngự hoa viên lại dám làm lơ ta mà bỏ đi, thật đáng phạt”.

Lưu Ly im lặng (chắc chắn là bị ghét rồi). Hắc Lân Thiên vươn vai bảo ” Nàng đứng dậy đi “, Lưu Ly đứng dậy nhưng vẫn cúi đầu. Hắc Lân Thiên cởi bỏ lớp áo để lộ bờ vai rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn ” Mau lên ”.

“Dạ? ” Lưu Ly ngơ ngác, nhìn thấy cảnh trước mắt cô vô thức lùi lại. “Sao thế, nàng không biết hầu hạ ta sao? ”. Lưu Ly đỏ mặt lấp ba lấp bắp nói ” Hầu... hầu.... hạ..? Là... phải làm việc gì...? ”.

“Thì thị tẩm đó! ” Hắn nói tỉnh bơ. Đối với Lưu Ly, suốt mười bảy năm cô chỉ quanh quẩn trong nhà, việc học hành đều được cô cô mời người về dạy, kể cả những kĩ năng giao tiếp xã hội cũng được hướng dẫn tận tình. Bởi vì chưa từng tiếp xúc với bất kì nam nhân nào trừ phụ thân, đại ca và mấy tên người hầu trong nhà nên hai từ “thị tẩm” đối với cô có hơi xa lạ.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Lưu Ly, Hắc Lân Thiên không khỏi thích thú. Hắn bước tới, cô bước lùi lại, hắn đè sát cô vào góc tường miệng thêu thào ” Thì ra trên thế gian này cũng có một nữ nhân ngốc hết thuốc chữa“. Vẻ mặt tinh nghịch bỗng chốc hiện lên ” Để ta nói cho nàng biết, thị tẩm có nghĩa là... (xù xì, xì xầm)

Mặt của Lưu Ly chợt đỏ ửng lên, cô cố gắng lùi lại nhưng không thể, Hắc Lân Thiên khẽ nâng cằm cô lên, đôi gò má phúng phính ửng hồng như hai quả đào. Hắn kề sát mặt lên đôi má đó, hít thật sâu. Mùi hương của cô dường như bị hắn hít sạch sẽ ” Nàng sẽ làm gì tiếp đây? ”. Lưu Ly cố gắng lấy lại bình tĩnh.

“Hoàng thượng, hay người đi chỗ khác đi ha, thiếp không khoẻ! ”.

Hắc Lân Thiên tỏ vẻ thích thú, hắn liếm môi một cái ” Đây là lần đầu tiên có người dám đuổi ta đó. Không phải mọi phi tần đều muốn giành sủng ái của ta sao, nàng đúng là kì lạ“. Lưu Ly hít thật sâu, cô né tránh ánh mắt của hắn ” Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không thể làm việc đó“. ”Tại sao? “. ”Bởi vì thần thiếp... không hề có tình cảm với người! “. Lời nói đó của Lưu Ly khiến Hắc Lân Thiên có chút khó chịu, hắn ngồi lên giường ánh mắt chăm chú nhìn Lưu Ly ” Nàng có biết những lời vừa rồi đủ để ta cho nàng tội chết không? ”.

“Thần thiếp biết”. Lưu Ly nói, hắn tiếp tục truy hỏi ” Nàng biết, vậy tại sao còn dám nói những lời đó với ta!/? ”.

Lưu Ly cảm nhận được một chút nộ khí, ánh mắt của hắn trở nên đục hơn, hơi thở cũng nặng hơn.

“Hoàng thượng! Thần thiếp chỉ là có sao nói vậy, nếu hoàng thượng muốn xử thiếp tội chết thì thiếp cũng cam lòng”.

Hắc Lân Thiên hít một hơi thật sâu (nữ nhân này cũng khá thú vị đấy) hắn vẫy tay ” Lại đây”.

Lưu Ly có chút e sợ nhưng vẫn phải nghe theo. Khi cô vừa đến gần hắn ta phất chốc đề cô xuống giường. Hơi thở của hắn nặng nề, ánh mắt tràn đầy dục vọng ” Ta nói cho nàng biết, thiên hạ này là của ta, chỉ cần thứ ta muốn thì phải có cho bằng được. Cho dù nàng có cam tâm hay không thì đêm nay nàng vẫn phải hầu hạ ta”.

Nói rồi hắn lao tới làm chuyện mà ai cũng biết (cười). Để mặc hắn ta cầu xé, Lưu Ly chỉ nằm yên chịu trận. Khi xong việc, cả người cô chỉ toàn những dấu hôn và vết bầm tím. Cô đau đớn và tủi nhục vô cùng, giọt nước mắt khẽ rơi xuống tay của Hắc Lãnh Thiên. Ánh mắt hắn khẽ chùng xuống. Thật nhẹ nhàng, hắn dùng vòng tay rắn chắc ôm trọn cô vào lòng, hơi thở nóng ấm phả vào gáy cô, giọng hắn trầm ấm.

“Nữ nhân, rốt cuộc nàng là ai mà lại khiến ta mất kiểm soát đến vậy? Tại sao ta lại không thấy thỏa mãn khi chiếm lấy thân xác của nàng? Tại sao chứ? ”.

“Hoàng thượng đã từng nói thiên hạ này là của người, người có được tất cả nhưng thiếp nghĩ người đã sai rồi. Dù người có uy quyền đến đâu cũng sẽ không bao giờ có được cái gọi tình yêu đích thực”.

Hắc Lãnh Thiên trầm mặc một lúc, tay hắn ôm chặt cô kéo về phía mình” Thật nực cười, thiên hạ này có nữ nhân nào mà lại không yêu ta, không muốn làm phi tử của ta chứ? ”.

“Có thiếp! ”.

Khó chịu quá, cảm giác như trong lòng hắn đang có một tảng đá đè nặng lên. Hắn hít thật sâu để lấy bình tĩnh, hắn ghé sát tai cô hỏi ” Nàng muốn làm hoàng hậu không? Chỉ cần nàng nói một tiếng, ta lập tức sẽ phong nàng làm hậu”.

“Địa vị dù có cao đến đâu cũng không mua được tình cảm thật sự đâu. Nếu bây giờ thiếp nói yêu người thì chứng tỏ là thiếp đang nói dối”.

“Vậy ta có thể làm nàng yêu ta thật sự không? ”.

“Đừng trôi theo thời gian và mong nó sẽ thay đổi một ai đó, mà hãy nắm bắt thời gian để nó thay đổi theo ý mình. Hoàng thượng à, không gì là không thể cả... ”.

Giọng cô nhỏ dần rồi tắt hẳn, cô thiếp đi trong vòng tay của hắn. Nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt, hắn nở một nụ cười nhẹ ” Hãy đợi đó, ta sẽ khiến nàng tự động nói yêu ta. Bảo bối ngọc! ”.

4. Chương 4: Đổ Kỵ

Tin tức hoàng thượng qua đêm tại Nguyệt Y cung lan truyền rộng rãi, cuối cùng đến tai Lệ phi.

Địch Y Lệ đang tút tát nhan sắc của mình ” Tinh phi đó cũng thật là có bản lĩnh“. Thi tỷ A Tú hầu cạnh nói ” Sao lúc đầu nương nương lại chọn cô ta? ”

Lệ phi soi mình trong gương, chỉ sửa trang phục. Đoạn cô đứng dậy bước chân ra cửa ” A Tú à, người thật là ngốc. Bản thân ta cũng đã thừa nhận rằng cô ta xinh đẹp, một nữ nhân tuyệt sắc như vậy mà lại không được tuyển thì thật là phí”.

“Nô tỳ vẫn chưa hiểu? ”.

“Mấy tháng trước có đoàn ca kỹ nhập cung, trong đó có một người là Đào Nhu. Ắ ta mê hoặc hoàng thượng nên người chẳng thèm để ý đến các phi tần. Kể cả ta cũng phải nể cô ta ba phần, nếu như cô Tinh phi đó giành được sủng ái của hoàng thượng thì... ”

A Tú bắt đầu hiểu ra ” Nô tỳ biết rồi, nương nương muốn mượn tay của Tinh phi để loại trừ Đào Nhu“. ”Đúng vậy, dù sao Tinh phi cũng dễ đối phó hơn ả tiện nhân đó”.

...

Lưu Ly đang đi dạo trong vườn hoa thì chạm trán với Yến phi. Thấy Lưu Ly cô liền đi tới bắt chuyện.

“Tinh phi! ”.

Lưu Ly nghe tiếng gọi, cô quay sang thì thấy Mỹ Ngọc đứng đó ” Tham kiến Yến phi nương nương”.

Mỹ Ngọc cười cô xua tay ” Ay dà, cái gì mà nường nường chứ. Cứ gọi ta tỷ tỷ đi, dù sao ta cũng lớn tuổi hơn muội mà”.

“Dạ!”.

Yến phi kéo Lưu Ly lại hỏi chuyện ” Tồi qua, hoàng thượng đến cung của muội à? “. ”Dạ“. Lưu Ly khẽ gật đầu, Mỹ Ngọc nói tiếp ” Muội đúng thật lợi hại, chưa gì đã giành được ân sủng, bỗng cung nhất định phải cố gắng mới được! “. Cùng lúc đó Lệ phi đi ngang qua thấy hai người họ đang trò chuyện ”Hai muội muội có vẻ thân thiết nhỉ? ”.

“Thần thiếp tham kiến Lệ phi nương nương! ”.

“Miễn lễ”.

Lệ phi ngồi xuống ghế, cô ta toát lên vẻ sang chảnh, ngạo mạn của một thiên kim quyền quý.

Cô nhìn Lưu Ly rồi bảo:

- Tinh phi à, muội may mắn giành được ân sủng của hoàng thượng, muội nên biết nắm bắt cơ hội. Phải chăm sóc cho bản thân một chút chứ. Muội xem kìa....

Cô ta chép miệng ” Ăn mặc giản dị quá, trang sức thì ít. Muội không có trang điểm à? “. Lưu Ly khẽ cười ” Nường nường, thần thiếp vốn quen với những thứ đơn giản, không thích cầu kỳ“. Lệ phi nhếch mép ” Muội nên biết, để tồn tại được ở chốn thị phi này thì phải thay đổi, phải cố gắng. Chứ đừng như kẻ nào đó, nhờ vào sự nâng đỡ mà một bước lên cao trở thành phượng hoàng“. Lời nói ẩn ý này nhắm thẳng vào Yến phi, sắc mặt cô ta không được vui cho lắm ” Lệ phi nương nương, người ở bên cạnh hoàng thượng lâu như vậy chắc hẳn học được nhiều kinh nghiệm, lời của người dạy bảo chúng thần thiếp sẽ khắc ghi! ”.

“Biết vậy thì tốt! ”.

Lệ phi đứng dậy rời đi. Lưu Ly nhìn Mỹ Ngọc vỗ vai ” Tỷ tỷ, đừng bận tâm lời của cô ta nói làm gì“. ”Có vẻ như cô ta không ưa muội cho lắm, Tinh phi muội phải cẩn thận“. Mỹ Ngọc nhắc khéo Lưu Ly, con người của Dịch Ý Lệ rất khó lường, suốt mười năm qua cô ta không từ một thủ đoạn nào dằn loại bỏ các phi tần khác để dành được sủng ái của hoàng thượng, thủ đoạn của cô ta cũng gần đạt đến mức thượng thừa.

Ngồi nói chuyện một lúc lâu, Yến phi cũng rời đi. Lưu Ly thì dạo bên bờ hồ. Mặt nước phản chiếu ánh sáng lấp lánh trông thật đẹp, những chú cá nô đùa dưới dòng nước mát, Lưu Ly khẽ cười chỉ tay ” A Châu, A Tử, xem này. Hồi trước nhà ta có nuôi loại cá này, chúng rất to và đẹp“. A Châu kinh ngạc ” Nường nường, người nói thật chứ ạ? “. A Tử cũng tiếp lời ” Cá trong hoàng cung to đẹp như vậy mà cá nhà nường nường còn to hơn sao? ”. Lưu Ly thích thú kể cho hai cung tỷ nghe về nhà của mình.

“Nhà của ta nằm ở ngoại ô của Đô thành. Cả một vùng ai ai cũng biết đến Lưu gia trang. Gia trang nhà ta rất rộng lớn, mọi thứ ta học được đều ở trong trang đấy. Có lần ta lên đứng cạnh vách tường trò chuyện với bọn con nít bên ngoài kết quả bị cha ta phát hiện, ông cấm túc ta tận một tháng trời”.

A Tử nghe xong cười bảo ” Nường nường, coi bộ tuổi thơ của người cũng dữ dội ghê ha! ”.

“Tuy vậy nhưng rất là vui, còn bây giờ thì...! ”

Cô thở dài, A Châu khẽ nhắc ” Nường nường đừng nghĩ đến những chuyện buồn, người hãy về cung nghĩ ngơi đi ạ, trời cũng nắng gắt đứng đây kéo bệnh đấy”.

“Được”.

...

Vừa về đến Nguyệt Y cung, một lúc sau có một nh người xông vào. Thị vệ ban đầu định cản lại nhưng chợt nhận ra người đi cùng bọn họ là Đào Nhu bèn lui xuống. Đào Nhu ăn mặc hờ hang, khoe bộ ngực bự như hai quả dưa ra, ả ỏng ẹo bước đến. A Tử bước tới ” Đây là tẩm cung của Tinh phi, cô ngang nhiên xông vào lại còn không hành lễ, rốt cuộc cô muốn gì? “. Đào Nhu chép miệng, cô tát A Tử một cái thật đau khiến A Tử ngã lăn ra sàn. Lưu Ly thấy vậy liền đứng lên ” Cô là ai, sao dám đánh người của bốn cung? “. Đào Nhu cười nham hiểm, ả cất giọng ” Hồ ly tinh“. Lưu Ly nhìn một hồi chợt nhận ra đây là người mà thái hậu từng nhắc đến Thẩm Đào Nhu. Lưu Ly ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ả ” Cô muốn gì? “. Đào Nhu sất bèn đi

vòng ra sau lưng của Lưu Ly ” Tiệp nhân, người đứng tướng hoàng thượng ở lại Nguyệt Y cung của người thì người đắc ý lắm. Ta nói cho người biết, ta mới là người mà hoàng thượng yêu nhất. Người đừng hòng tranh giành ân sủng với ta”. Lưu Ly thừa biết ả ta đang cố tình gây sự nên cứng rắn đáp trả

- Nực cười thật! Cô thậm chí chẳng phải phi tử của hoàng thượng, vậy mà dám ở đây lớn tiếng đòi tranh sủng sao?

Đào Nhu cắn môi, ả ta tức điên lên khi cô nhắc đến điều đó. Xuất thân từ gánh hát nên ả ta luôn muốn được gà rừng hoá phượng hoàng. Suốt mấy tháng mê hoặc hoàng thượng ả ta đã gây thù chuốc oán với mọi người kể cả thái hậu, dù rất muốn làm phi tử nhưng để chừa đường lui nên ả đành ngậm ngùi làm một kẻ không danh không phận.

”Tiệp nhân, hôm nay ta sẽ dạy cho người

một bài học. Lôi ả xuống! ”.

Mấy đào hát đi chung với Đào Nhu xông tới đẩy ngã Lưu Ly. A Tử chạy lại ngăn cản liền bị đẩy ra “Mấy người không lại giúp đi chứ? ”. A Tử nhìn bọn thị vệ nhất gan đó mà âm ức vô cùng. Đào Nhu ánh mắt gian ác cầm lấy chiếc kéo trong rỗ may thêu, ả cười nham hiểm đưa nó sát lại gần mặt của Lưu Ly ” Tiệp thay cho một nhan sắc mỹ miều này, để ta xem sẽ còn người khi dung nhan bị huỷ hoại”. Chiếc kéo dí sát da mặt của cô, nó hằn lên một vết đỏ. Cảm giác đau đớn bắt đầu lan đến...

“Dừng tay! ”.

Thái hậu tức giận xông vào, bà đẩy Đào Nhu ra rồi tiến lại đỡ Lưu Ly dậy ” Con không sao chứ? “. Lưu Ly ôm mặt khẽ nhăn nhó ” Thần thiếp không sao ạ! “. Thì ra trong lúc dần co A Châu đã lên đến Dương tâm điện tìm thái hậu cầu cứu, cũng mau bà đã đến kịp lúc để ngăn cản. Thái hậu trừng mắt nhìn Đào Nhu ” Tiệp nhân, sao người dám làm hại Tinh phi, người có biết tội người nặng như thế nào không? “. Đào Nhu khó chịu ra mặt, ả giả vờ bị thương ” Thái hậu thiếp không có”.

Ả trơ trẽn phủ nhận tất cả, thái hậu càng nộ khí xung thiên ” Người còn chối nữa à! “. Đào Nhu hạ giọng cuối người tỏ vẻ đáng thương ” Thiếp không có nói dối, thái hậu người hãy hỏi bọn họ đi, thiếp không có làm gì Tinh phi nương nương cả“. Thái hậu liếc mắt xung quanh, ai cũng im lặng. Đào Nhu đắc ý, ả ta biết sẽ không ai dám tố cáo ả. A Tử nắm chặt tay bước ra ” Thái hậu, nô tỳ có thể làm chứng”.

“Người nói đi”. Thái hậu bảo, Đào Nhu trừng mắt nhìn A Tử vẻ mặt hăm dọa. A Tử nuốt nước bọt nhìn về phía Lưu Ly rồi khai báo ” Là Đào nhạc nữ đột nhiên xông vào đây mắng Tinh phi là hồ ly tinh mê hoặc hoàng thượng. Cô ta còn ra tay tát nô tỳ khi cố bảo vệ Tinh phi“. Thái hậu vỗ tay chan chất ” Hay cho câu mê hoặc hoàng thượng. Đào Nhu, sao người không nhìn lại thân phận của người đi. Một ả đào hát lăng lơ mà dám gây thị phi ở chốn hậu cung này. Người đừng quên ta là mẫu hậu của hoàng thượng là chủ hậu cung. Để ta xem hôm người làm sao thoát được. Người đâu bắt ả lại để ta trị tội”.

“Dạ! ”.

Đào Nhu bị giải xuống, ả ta lên ra đầu cho người mình bẩm báo với hoàng thượng.

“Thái hậu bà giỏi lắm. Tinh phi người cũng đừng quá đắc ý, ta sẽ cho người sống không bằng chết! ”.

5. Chương 5: Thị Uy

Dưỡng Tâm Điện

Các phi tần tập hợp đầy đủ để xem kịch hay, Đào Nhu quỳ trước thái hậu, mặt cô ả có vẻ khó chịu. Lệ phi nhếch mép cười, cô đang rất hả hê vì cuối cùng cũng trị được ả tiện tỳ này.

“Đào Nhu, người biết tội của người chưa? ”.

Thái hậu tức giận nói. Đào Nhu vờ yếu đuối ” Thái hậu, thiếp biết tội rồi. Xin người giơ cao đánh khẽ“. Bạch phi cau mày, ả tiện tỳ này thật giỏi giả vờ. ”Thái hậu, việc này không thể dung thứ được. Chỉ là một đào hát mà dám mê hoặc hoàng thượng lại còn ra tay với Tinh phi. Thần thiếp xin thái hậu hãy nghiêm trị“. Lệ phi cũng châm dầu vào lửa ” Đúng vậy, việc tốt của người làm cả hậu cung ai ai cũng biết. Đừng tưởng mê hoặc được hoàng thượng thì xem thái hậu không ra gì! “. Đào Nhu cố gắng câu giờ, ả bắt đầu gỡ thói chảnh choẹ ” Hoàng thượng yêu mến tài nghệ của thiếp, thiếp đâu có cách nào ngăn cản“. Lệ phi nghe vậy biểu mô ” Hừ! Yêu mến tài nghệ? Thật nực cười, người đừng tưởng bốn cung không biết ý đồ của người. Gà rừng thì vẫn mãi là gà rừng đừng mong bay lên cành cao biến thành phượng hoàng“. Câu nói này của Lệ phi vô tình đụng chạm đến Bác phi. Tú Xảo cuối mặt tỏ vẻ không vui, hành động đó bị Đào Nhu nhìn thấu, ả nhếch mép ” Nương nương nói vậy là không đúng rồi. Ở đây cũng có một con gà rừng đột lột phượng hoàng đó”.

Thái hậu nhìn thấy Bạch phi có vẻ buồn, bà liếc Lệ phi ý kêu cô ta im lặng.

“Người đừng lấy thân phận của mình ra so sánh với người khác. Người không xứng đâu. Giờ hãy nghe hình phạt của người đi”.

Đào Nhu toát cả mồ hôi, ả ta đang cầu mong hoàng thượng đến kịp thời.

- Đào Nhu vô lễ với Tinh phi, mê hoặc hoàng thượng, gây thị phi. Ta phạt người....

“Hoàng thượng giá đáo! ”.

“Chúng thần thiếp tham kiến boàng thượng! ”.

Đào Nhu như mở cờ trong bụng, ả ta nhanh chóng chưng bộ mặt đáng thương ra.

“Miễn lễ! ”. Hắc Lân Thiên ngồi cạnh thái hậu, hần nhìn xung quanh rồi hỏi ” Mẫu hậu, ở đây đang xảy ra chuyện gì vậy? “. Thái hậu liếc Đào Nhu, bà ước gì có thể trị tội ả sớm hơn để hoàng thượng không thể ngăn cản. ”Sao hả, ta chỉ là xử tội của một ả đào hát không biết phép tắc trong cung, như vậy cũng không được sao? “. Hắc Lân Thiên cau mày ” Không phải, hoàng nhi chỉ thắc mắc là Đào nhạc nữ phạm phải tội gì mà phải đích thân người phán xử vậy ạ? ”.

“Mê hoặc hoàng thượng, vô lễ với Tinh phi. Chỉ bấy nhiêu đó thôi cũng đủ phán ả tội chết rồi! ”.

Hắc Lân Thiên cười ” Ha, cái gì mà mê hoặc hoàng thượng chứ hả“, hần quay sang nhìn Lưu Ly. Thấy má cô ửng đỏ hần hỏi ” Tinh phi, Đào nhạc nữ rốt cuộc đã làm gì nàng? “. Lưu Ly không muốn trả lời, Yến phi ngồi cạnh mới thưa ” Cô ta sĩ nhục Tinh phi lại còn muốn huỷ dung nhan của muội ấy nữa. Cũng may là thái hậu tới kịp nếu không thì... ”

Hắc Lân Thiên nhìn Đào Nhu ” Đào nhạc nữ, nàng có gì muốn nói không? “. ”Hoàng thượng, chỉ là hiểu lầm thôi“. ả ta nói mà khiến mọi người phát điên lên, hần chỉ nhún vai rồi bảo ” Chỉ là hiểu lầm thôi mà, mẫu hậu xin giơ cao đánh khẽ“. Thấy Hắc Lân Thiên đã nói vậy, thái hậu cũng không muốn làm người mất mặt nên cứ thuận theo ” Nếu hoàng thượng đã nói vậy thì người có thể miễn tội chết“. ả vui mừng ” Tạ thái hậu“. ”Đừng vội mừng“, thái hậu nói tiếp ” Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, bốn cung sẽ trục xuất người ra khỏi cung, từ nay về sau không được đặt chân vào Tử Cấm thành dù chỉ một bước”.

Đào Nhu hoảng hốt nhìn Hắc Lân Thiên ” Hoàng thượng“. Hần khẽ nhướn mày ” Thái hậu à chuyện này... ”.

- Sao hả, không nở rời xa ả ta à? Sao ngài không phong cô ta làm hậu luôn đi.

“Mẫu hậu à, người phạt cái khác đi”.

Thái hậu tỏ vẻ bức bối, Bạch phi thấy thế liền xen vào ” Thái hậu, nếu hoàng thượng thật sự sủng ái cô ta thì người cứ giữ lại trong cung đi. Còn về hình phạt thì cứ để cô ta khổ sai dài hạn ở Tiệp ngục vậy! ”.

Đào Nhu có chút không cam tâm, nhưng thấy hoàng thượng gật đầu ả đành chấp nhận. Dù sao vẫn được bên cạnh hoàng thượng thì ả vẫn có cơ hội.

6. Chương 6: Trừng Phạt Và Sự Sợ Hãi

Nguyệt Y Cung

Cánh cửa sổ mở toanh ra, Lưu Ly trầm mặc đứng cạnh khung cửa sổ.

“Chôn hậu cung đầy rẫy sự tranh đấu, làm sao ta có thể sống yên ổn đây. Ta nhớ cô cô và đại ca quá, không biết bây giờ họ đang làm gì nhỉ? ”.

“Hoàng thượng giá đáo”.

“Lui ra hết đi”.

Hắc Lãnh Thiên bước vào, hắc có vẻ không vui. Người của hắc mà cô cũng dám động vào thì thật là to gan. “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng”. Hắc bảo cô ngồi, ánh mắt cô chùn xuống khẽ quay đầu sang chỗ khác. Hắc Lãnh Thiên nhâm nhi một tách trà, chiếc ly ngọc được chạm khắc hình phượng rất tinh xảo. Vẻ đẹp mong manh đó chỉ phút chốc rồi tan biến, hắc bóp nát ly trà. Lưu Ly hơi giật mình, cô nhìn hắc” Hoàng thượng, ngài đến trừng phạt thiếp sao? ”.

- Đúng!

Rất dứt khoát, vẻ băng lãnh đó bỗng chốc tràn ngập khắp căn phòng. Hắc nắm chặt lấy bả vai của cô ” Đến cả người của trẫm mà nàng cũng dám đắc tội thì quả thật là đáng chết“. ”Vậy ngài giết thiếp đi! “. Lưu Ly không chần chừ mà đáp, hắc nhếch mép cười ” Đâu dễ như vậy, một nữ nhân xinh đẹp như nàng chết thì thật uổng phí”. Lưu Ly khẽ nhăn mặt, hắc làm cô đau. Sự thô bạo của hắc khiến cô cảm thấy sợ, trước mắt cô là một con dã thú. Hắc hành hạ cô suốt đêm, quần áo thì rách tan nát, cô chỉ có thể chịu đựng chứ không thể phản kháng.

...

Canh ba,

Hắc ngủ say sau cơn khoái lạc. Lưu Ly lết cái thân xác đau đớn và tủi nhục vào bồn tắm, cô cố gắng dội sạch những thứ dơ bẩn mà hắc đã gieo rắc lên người cô. Thật xót xa, cô đã khóc. Giá như cô chưa từng nhập cung thì có lẽ bây giờ cô vẫn là một thiếu nữ ngây thơ trong khuôn viên rộng lớn của Lưu gia. Cô đơn quá!

Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ làm hắc chói mắt, thân ảnh cao lớn kia bật dậy. Hắc nhìn xung quanh, y phục của nữ nhân bị xé nát vụn vãi khắp sàn nhà ” Lại nữa sao? ”. Hắc ôm vỗ đầu vài cái. Không khí xung quanh sao im ắng quá, thì ra là do hắc thức sớm hơn mọi ngày.

Hắc Lãnh Thiên với tay lấy chiếc áo choàng lên người, vừa lúc đó Lưu Ly từ trong bước ra. Sắc mặt cô nhợt nhạt quá, hắc nhìn cô ” Ta.... “. Sự sợ hãi đêm qua vẫn còn ám ảnh, Lưu Ly né tránh ánh mắt của hắc, cô nói ” Hoàng thượng, ngài mau thay y phục rồi quay về điện đi. Hôm nay ngài phải lên triều mà“. Hắc biết rõ đêm qua mình mất kiểm soát như thế nào nên cũng không muốn giải thích thêm nữa ” Ừm! Được, nàng giúp ta”. Lưu Ly giúp hắc thay y phục, bàn tay nhỏ nhắn của cô vô tình chạm vào tay hắc, vô thức cô rút tay lại. Hành động đó khiến hắc có hơi ngỡ ngàng.

“Nàng sợ ta? ”.

Lưu Ly cuối gằm mặt không đáp lại. Hắc Lãnh Thiên để ý thấy trên cổ cô có vài vết bầm tím, hắc toan đưa tay bề phía cô thì bị từ chối. Chân cô như đứng không vững vì đau, người cô run lên. Tuy cô biết bây giờ hắc đang rất tỉnh táo nhưng chuyện đêm qua cứ như khắc sâu vào trí óc, cô không thể kiểm soát sự sợ hãi đó.

“Ta... Ta xin lỗi”. Lưu Ly cười nhạt nhòa ” Hoàng thượng đâu có lỗi, đây là bổn phận của phi tần mà”.

Hắc nhìn cô, thật sự bây giờ trong người hắc đang có một cảm giác khó chịu cùng cực. Hắc bước ra cửa ” Trời còn sớm, nàng nên nghỉ thêm một lát nữa đi, trông nàng nhợt nhạt lắm”. Nói rồi hắc rời đi.

Lưu Ly thở phào nhẹ nhõm. Cô kéo tay áo hiện ra những vết bầm tím trông đáng sợ ” Hoàng thượng à, người có biết thế nào là chân ái không? ”.

7. Chương 7: Cảm Xúc Kỳ Lạ

Sau buổi thượng triều, Hắc Lãnh Thiên ngồi lại cùng Lưu Nguyên - một vị tướng trung thành và cũng là một người bạn thân thiết.

Lưu Nguyên là một chàng trai tuấn tú, khôi ngô, văn võ song toàn. Anh là người kẻ vai sát cánh với Hắc Lãnh Thiên trên chiến trường, hai người họ liên thủ có thể xe như là bất khả chiến bại.

- Hoàng thượng, ngài có chuyện buồn à? ”

Lưu Nguyên hỏi, Hắc Lãnh Thiên cầm ly rượu trên tay uống cạn, hắt thở dài ” Trẫm cũng không biết nữa“. ”Thế ngài có hứng thú kể cho thần nghe không? “. Hắc Lãnh Thiên trầm mặc một lúc rồi quyết định kể ” Trẫm có một vị ái phi, nàng ấy khác hẳn so với những nữ nhân mà trẫm từng gặp. Nàng ấy luôn làm trái ý trẫm, có điều trẫm lại không thấy giận nàng ấy“. Lưu Nguyên nhướn mày tỏ vẻ kinh ngạc ” Hoàng thượng là đế vương, xưa nay chuyện triều đình hay chiến sự đều giải quyết êm xuôi. Không ngờ hôm nay lại vì một nữ nhân mà phiền não ư? “. Hắc Lãnh Thiên nhìn Lưu Nguyên ” Cứ mỗi lần gặp nàng ấy là trẫm lại không thể kiểm soát được mình. Làm tổn thương nàng ấy thì trẫm lại cảm thấy có lỗi. Thật sự, trẫm không biết mình đang bị gì nữa? ”.

Lưu Nguyên uống một ly rượu, anh mím môi nheo mắt suy tư một hồi rồi thốt lên ” Là chân ái! “. ”Ày, sao cái cách khanh nói chuyện lại giống với nàng ấy vậy? “. Lưu Nguyên chợt hiểu ra, anh cười đắc ý ” Hoàng thượng à, ngài bệnh rồi“. Đoạn anh xách kiếm ra ” Ngài có muốn so tài thấp không? ”.

“Được! ”.

...

Gần nửa tháng nay Hắc Lãnh Thiên không ghé qua Nguyệt Y cung, mỗi lần thị tẩm hẳn đều đến cung của Lệ phi hoặc Thất phi. Thất phi dạo này giành được sủng ái của hoàng thượng nên cũng được các phi tần nể mặt thường xuyên lui tới nịnh nọt. Trong hậu cung, cô ta là kẻ kín tiếng và trầm mặc nhất, ít tiếp xúc với các phi tần khác. Mỗi khi hoàng thượng qua đêm ở ở Yến Dương cung là các thái giám cung nữ lại đồn ào lên cho mọi người biết.

Ngự Hoa Viên

Thất phi - Thất Nhiệt Ba ăn mặc sang trọng ngồi ở hoa viên thưởng thức mỹ thực. Thị tỳ A Liên hậu cạnh nịnh nọt ” Đạo gần đây nường nường giành được sủng ái của hoàng thượng, ngay cả Lệ phi Bạch phi cũng phải nể người ba phần“. Thất Nhiệt Ba tỏ vẻ đắc ý ” A Liên, người đừng quá tự kiêu, tuy ta được hoàng thượng sủng ái nhưng trong hậu cung đầy rẫy mưu mô, và miệng là hại thân. Người đó phải biết khiêm tốn lại”.

“Dạ, nường nường nói phải! ”.

...

Yến Dương cung

“Hoàng thượng, thần thiếp rót rượu cho ngài”.

Thất Nhiệt Ba nằm trong lòng Hắc Lãnh Thiên, hẳn âu yếm ôm cô vào lòng ” Tiểu mỹ nhân, nàng thật là xinh đẹp“. Hắn hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, tay từ từ cởi chiếc áo ngoài ra. Đôi môi đỏ lướt trên bờ vai trắng nõn nà, Thất Nhiệt Ba vẻ mặt hưởng thụ ” Hoàng thượng, ư.. ”.

“Hoàng thượng! Dừng lại đi. Ngài làm thiếp đau quá. Á...”

“Hoàng thượng, hic...”

Hình ảnh Lưu Ly khóc lóc van xin bỗng hiện ra. Hắc Lãnh Thiên dừng động tác đang làm lại.

- Hoàng thượng, sao thế?.

Giọng hần khàn khàn ” Không! “. Hắc Lãnh Thiên rời khỏi người Thất Nhiệt Ba, hần sửa sang y phục ”Khuya rồi, nàng ngủ sớm đi”.

“A, hoàng thượng! ”.

Thất Nhiệt Ba vẻ mặt bất mãn, khoác áo vào, cô bĩu môi ” Mất hứng thật”.

Nguyệt Y cung

”A Tử, ta mời cô ăn bánh

“Oa, đa tạ tiểu Khang tử! ”.

...

“A, hoàng....! ”

Hắc Lãnh Thiên xua tay ra hiệu cho người hầu lui ra. Hần tiến vào trong, ánh đèn lập lòe thoáng tắt vì hơi gió. Lưu Ly gục trên bàn, bên cạnh đầy những chiếc khăn tay được thêu rất tỉ mỉ.

“Nữ nhân này”. Hần lại gần cô, gương mặt lúc ngủ của Lưu Ly trông thật hồn nhiên, trong sáng. Khẽ đưa bàn tay rần chắc chạm vào đôi má đỏ ” Lạnh quá! “. Hần nhíu mày ” Nàng không thể chăm sóc bản thân tốt hơn một chút à! “. rồi hần bế cô lên đặt nằm ngay ngắn trên giường. Hần mệt mỏi ngã lưng xuống cạnh cô. Cảm nhận được hơi ấm và mùi hương long đản quen thuộc, Lưu Ly bất giác xoay người qua ôm lấy hần. Hần nhìn cô khẽ cười ” Hừm! ”. Hắc Lãnh Thiên kéo cô sát lại gần mình, hơi thở nồng ấm phả ra khiến mặt cô ửng lên trông rất dễ thương, hần nhẹ hôn lên má cô một cái.

“Ừm! ”. Thất hơi nhột nhột cô khẽ nhăn mặt tay vô thức đẩy hần ra. “Nữ nhân này, lại dám đẩy ta à! ”. Hần tiếp tục hôn, mỗi lần như vậy cô đều ngộ nguỵ khiến hần cười thích thú. Ánh mắt hần khẽ chùn xuống, chưa bao hần lại cảm thấy bình yên đến thế, chỉ cần được ngắm nữ nhân này là mọi phiền não trong hần đều tan biến.

...

Ánh nắng mai chiếu rọi, những đoá hoa bùng nở sau một đêm dài yên giấc, tiếng chim sơn ca ríu rít những âm thanh bên khung cửa. Đôi bàn tay rần chắc đó vẫn ôm lấy thân hình mảnh dẻ đo của cô. Lưu Ly khẽ mở mắt. Gương mặt anh tuần đó hiện ra, lúc ngủ trông hần thật yên bình, khác xa với vẻ băng lãnh thường ngày. Cô trầm mặc một lúc và rồi cô rúc đầu vào trong ngực hần, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể hần. Ấm áp vô cùng.

“Nàng không sợ ta nữa ư? ”. Hần thức tự bao giờ, xoa đầu cô hần khẽ nói ” Hoàng thượng, thần thiếp không sợ ngài, ít nhất là trong lúc này“. Cô khẽ đáp. Hắc Lãnh Thiên ôm chặt lấy cô, đôi môi lướt trên gương mặt thanh tú đó ” Ta hỏi nàng, bây giờ nàng có yêu ta không? ”.

- Không!

Không chần chờ, Lưu Ly nói, mắt hần khẽ chùn xuống, hần cảm thấy khó chịu.

- Ta sẽ không ép nàng. Ta sẽ dùng chân ái để khiến nàng tự động nói yêu ta.

- Hoàng thượng, người có làm được không?

- Quân vô hí ngôn, ta nhất định sẽ làm được, chỉ cần nàng tin ta.

- Thần thiếp..... Tin ngài.

8. Chương 8: Có Hỷ

Nhạc Trùng Lâu

Thái hậu cùng các vị phi tần ngồi ở Nhạc Trùng lâu nghe tấu nhạc. Một bữa tiệc nhỏ nhưng rất sang trọng, bánh trái đều những cống phẩm quý hiếm, rượu anh đào được chưng cất lâu đời. Phi tần ai ai cũng ăn mặt lộng lẫy nhìn như yến hội của thần tiên.

“Nhìn thấy các phi tần hoà thuận với nhau như vậy, bốn cung cảm thấy rất hài lòng”

Thái hậu cười nói, Bạch phi gật gù ” Đạo này trong cung không có sóng gió nên cũng được yên bình, các vị muội đều xinh đẹp như hoa mong sao báo được tin mừng”.

“Nếu nói đến tin mừng thì phải nhờ đến Thất phi rồi” Yến phi nói ” Đạo gần đây, các cung nữ trong cung cứ đồn thổi đêm nào hoàng thượng cũng ghé qua Yến Dương cung“. Lệ phi nhếch mép ” Ấy da, Yến phi à muội nói sai rồi. Thất phi tuy giành được sủng hạnh nhưng cũng không bằng Tinh phi“. Sắc mặt Thất phi hơi khó coi, Lệ phi nói tiếp ” Đạo trước bốn cung nghe đồn rằng, nửa đêm hoàng thượng rời Yến Dương cung ngự giá đến Nguyệt Y cung của Tinh phi muội muội đó”.

Lời lẽ này như muốn nhắm đến Thất phi, cô gượng cười ” Chúng ta đều là phi tử của hoàng thượng, cùng nhau chăm sóc hầu hạ ngài, đừng lấy chuyện sủng hạnh ra mà so đo chứ. Muội nói phải không Lệ phi? ”. Thất Nhiệt Ba ám chỉ Lệ phi đã lâu không được sủng được sủng hạnh, Lệ phi lườm cô, người phát hoả.

“Oẹ! ”.

Lưu Ly chợt buồn nôn, thái hậu nhìn cô với aah mắt nghi hoặc ” Tinh phi, con ổn chứ? “. Lưu Ly khẽ lắc đầu ” Thần thiếp cũng không biết nữa, đạo gần đây cứ thấy mắc ối cả người mệt mỏi“. Bạch phi quay sang hỏi hầu nữ ” A Tử, tình hình sức khoẻ của nương nương như thế đã lâu chưa? ”.

“Dạ bẩm Bạch phi nương nương, các triệu chứng của Tinh phi chỉ mới xuất hiện độ ba bốn tuần nay rồi ạ! ”.

Thái hậu mặt vui mừng ” Tinh phi, có khi nào con đã mang thai không? Mau truyền thái y bắt mạch”.

“Dạ! ”.

Chu thái y đến Nguyệt Y cung chuẩn mạch cho Lưu Ly, không nằm ngoài dự đoán cô đã có thai. Thái hậu mừng rỡ sai người báo cho hoàng thượng. Thất phi vẻ mặt không vui, Lệ phi thấy vậy liền châm dầu vào lửa ” Tốt quá rồi, cuối cùng Tinh phi cũng đã mang long thai. Đây quả là tin mừng”.

...

Từ ngày có mang, mọi hoạt động của Lưu Ly đều được chăm chút cẩn thận, Hắc Lãnh Thiên khi nghe tin đó thì vui mừng khôn siết, ngật nổi công việc triều chính bận rộn nên chưa có dịp đến thăm cô.

“Hoàng thượng giá đáo! ”.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng! ”.

“Nàng đứng dậy đi”.

“Tạ hoàng thượng”.

Hắc Lãnh Thiên đỡ cô nhồi vào ghế, ánh mắt hẩn triu mến nhìn cô ” Ly nhi, nàng đang mang thai nên phải biết chăm sóc cho bản thân cẩn thận, không được may vá thêu thùa, không được thức khuya nữa. Nàng nhớ chưa? “. ”Đa tạ hoàng thượng đã qua quan tâm thần thiếp“. Cô cười e thẹn, hẩn khẽ cười ” Sau này dù nàng có sinh cho ta một tiểu hoàng tử hay một tiểu công chúa cũng được, chỉ cần là con của nàng thì trẫm sẽ nhất mực yêu thương”. Thả thính, đúng thật sự là thả thính. Ánh mắt ôn hoà cùng vẻ ầm áp của hẩn thật sự đã khiến Lưu Ly khẽ rung động.

9. Chương 9: Đào Nhu Trở Lại - Gây Thị Phi

Thoáng chốc Lưu Ly mang thai đã được bốn tháng, bụng cô cũng to lên, đi đứng cũng nặng nề.

Ban sáng, cô cùng A Châu đi dạo ở ngự hoa viên thì bất ngờ gặp được Lưu Nguyên - Lưu tướng quân. Lưu Nguyên thấy Lưu Ly liền đi tới "Vi thần tham kiến Tinh phi nương nương".

"Miễn lễ!". Lưu Nguyên tròng mắt nhìn cô "Nương nương, đã lâu không gặp, người vẫn khỏe chứ? ". "Muội vẫn sống tốt, còn huyên?".

- Thần cũng vậy, cô có nhờ thần hỏi thăm người.

Hai người nhìn nhau, cảm giác quen thuộc ủa về. Kí ức vui vẻ khi cả hai còn ở Lưu gia trang như tái hiện lại. Cô khẽ cười, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Cảnh tượng đó đã bị Đào Nhu phát hiện. Thời gian chịu phạt của cô ta cũng đã hết, hoàng thượng sắc phong cô ta làm Đào quý nhân. Nghe tin Lưu Ly mang thai ả liền chạy tới xem thì bắt gặp cảnh này, ả nhếch mép "Cầu huyết".

Đào Nhu bước tới, Lưu Nguyên cuối chào "Tham kiến Đào quý nhân! ". ả ta ỏng ẹo đứng đối diện với Lưu Ly, cô lấy tay che bụng. "Đào quý nhân, gặp Tinh phi sao lại không hành lễ? ". A Châu nhắc nhở, cô ả liếc mắt "Tham kiến nương nương", ả nói qua loa cho có lệ.

"Nam nhân này trông cũng tuấn tú chẳng thua gì hoàng thượng nhỉ. Sao lại dây dưa với con tiện tỳ Lưu Ly đó chứ. Người dám phản bội hoàng thượng, để ta xem người sẽ xử lí chuyện này ra sao. Hừm!"

Đào Nhu nhìn Lưu Nguyên rồi lại nhìn Lưu Ly.

- Thân đang mang thai mà còn đi nói chuyện với nam nhân khác, đúng là thứ lẳng lơ!

Lẳng lơ? Thật nực cười. Lưu Ly nhìn Lưu Nguyên, cô nhún vai "Đào quý nhân, ý của cô là sao?".

- Là cô không hiểu hay là đang giả vờ đây. Thứ tiện nhân như cô không xứng ở bên cạnh oàng thượng.

"Đào quý nhân, cô hãy cẩn thận lời nói của mình đi". Lưu Nguyên khẽ cau mày.

- Sao hả, đang bệnh vực nó à. Đúng là đồ cầu huyết.

"Cô có biết mình đang nói gì không hả?". Lưu Ly tức giận, Đào Nhu có thể sỉ nhục cô nhưng không thể sỉ nhục Lưu Nguyên, cô cau mày "Đào quý nhân, cô đừng có mà ăn nói hàm hồ gây thị phi".

"Xem cô bệnh vực hần ta kìa, xem ra hai người thật sự có gian tình, nói không chừng cái thai trong bụng cô là của hần chứ không phải của hoàng thượng".

Như giọt nước tràn ly, Lưu Ly đẩy nhẹ Đào Nhu một cái "Cô đừng có mà quá đáng". Đào Nhu bị đẩy, ả tức tối xô ngược lại Lưu Ly khiến cô ngã ra sau. May thay Lưu Nguyên đỡ được cô, ôm cô vào lòng.

"Đào quý nhân! Tinh phi đang mang long thai nếu có mệnh hệ gì thì cô khó mà sống nổi".

Đào Nhu vẫn đinh ninh cốt nhục trong bụng của Lưu Ly là của Lưu Nguyên nên hằm hỏ phản bác "Cặp đôi cầu huyết các người còn dám ngụy biện. Để ta đi bẩm báo với thái hậu và hoàng thượng để ngài trừng trị các người". Nói rồi cô ả bỏ đi, Lưu Nguyên đỡ Lưu Ly ngồi xuống, anh nhẹ nhàng hỏi "Nương nương, người không sao chứ?". "Không sao!". Đoạn anh quay sang A Châu "Khi về cung, người hãy mời thái y đến chuẩn mạch cho nương nương. Ta sợ thai nhi sẽ bị kinh động".

"Dạ!".

...

"Nương nương, chuyện này thật là thú vị".

"Hừm! Để bốn cung xem ả Đào quý nhân đó sẽ làm gì! Chúng ta sẽ là ngư ông đắc lợi".

Dưỡng Tâm điện

Hắc Lân Thiên nhìn Lưu Ly rồi nhìn Đào Nhu "Đào quý nhân, nàng nói Tinh phi gian dối với người khác, nàng có bằng chứng không?". Đào Nhu đáp "Bẩm hoàng thượng, thái hậu. Thiếp có bằng chứng, chính mắt thiếp và A Ngu trông thấy hai người họ ở ngự hoa viên làm chuyện đáng xấu hổ". Thái hậu cau mày "Vậy nam nhân đó là ai?". A Ngu bên cạnh liền nói "Bẩm thái hậu, là Lưu Nguyên - Lưu tướng quân".

Hắc Lãnh Thiên nhướn mày, trầm mặc một lúc ” Ngươi nói thật chứ? ” “Dạ là thật ạ! ”. Thái hậu một mặt không tin Lưu Ly có thể làm ra chuyện đáng xấu hổ đó, một mặt muốn hạ bệ Đào Nhu nên tức tốc cho truyền Lưu Nguyên vào cung hỏi chuyện. Một lát sau, anh bước vào.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng, thái hậu và các vị nương nương ”.

“Miễn lễ”

“Tạ hoàng thượng”

Thái hậu cau mày ” Lưu tướng quân, Đào quý nhân nói ngươi và Tinh phi có gian tình, chuyện này có thật không?

..

10. Chương 10: Hiểu Lầm

...

Thái hậu cau mày ” Lưu tướng quân, Đào quý nhân nói ngươi và Tinh phi có gian tình, chuyện này có thật không?

Lưu Nguyên nhìn Lưu Ly, anh nói ” Bẩm thái hậu, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm”.

“Chính mắt ta nhìn thấy sao mà hiểu lầm cho được! ”. Đào Nhu phản bác, Lưu Nguyên nhìn ả cười ” Đào quý nhân, thần nghe nói mối quan hệ giữa người và Tinh phi không được tốt lắm. Người đặt chuyện hãm hại Tinh phi, cũng có khả năng đó lắm“. Thái hậu gật gù tán thành ý kiến đó. Đào Nhu tức tối nói không nên lời. Chợt Thất Nhiệt Ba lên tiếng ” Hoàng thượng, thái hậu thần thiếp có thể làm chứng”.

“Nàng nói đi”, Hắc Lãnh Thiên mở giọng lạnh lùng.

- Hôm đó thần thiếp cũng vô tình đi ngang qua ngự hoa viên, đã chứng kiến tất cả. Lưu tướng quân vì bảo vệ Tinh phi mà vô lễ với Đào quý nhân. Khi Đào quý nhân rời khỏi hai người họ còn ở lại trò chuyện vui vẻ.

- Chuyện này có thật không Tinh phi?

Thái hậu hỏi, Lưu Ly không trả lời Lưu Nguyên thấy vậy liền nói ” Thật sự, thần có lớn tiếng với Đào quý nhân, nhưng do quý nhân đã sỉ nhục đến thanh danh của Tinh phi còn ra ta xô Tinh phi làm người suýt ngã. Thần vì quá tức giận nên mới vô lễ với quý nhân“. Đào Nhu thừa cơ hội buộc tội ” Đấy, hoàng thượng, thái hậu. Hai người có nghe rõ không? Hắc bảo quá tức giận nên mới vô lễ với thiếp. Thử hỏi một vị tướng quân chinh chiến trên sa trường, nếu không có gian tình với Tinh phi sao lại vì cớ mà nổi giận chứ! ”.

“Tinh phi! ”. Thái hậu có vẻ ngờ vực ” Con giải thích đi! ”.

Lưu Ly đặt tay lên bụng hít thật sâu rồi nói ” Bẩm hoàng thượng, thái hậu. Đào quý nhân có thể sỉ nhục thần thiếp, đánh mắng thần thiếp, thiếp có thể nhịn. Nhưng thần thiếp thật không thể dung thứ khi cô ta sỉ nhục Lưu tướng quân... ”

Đào Nhu cắt ngang lời củ Lưu Ly ” Đấy, ả ta cuối cùng cũng thừa nhận là có tình rồi đấy”.

Thái hậu nhìn Hắc Lãnh Thiên ” Hoàng thượng?”.

Hắn nhìn Lưu Nguyên cau mày rồi nhìn Lưu Ly. Hắn suy nghĩ một hồi rồi nói ” Trẫm tin Tinh phi không làm những chuyện đó đâu”.

Đào Nhu nghe vậy liền cãi lại ” Hoàng thượng, chuyện tới nước này rồi người còn bên vực cô ta sao? “. Thất Nhiệt Ba nhếch mép ” Thiên tử phạm pháp trị tội như thứ dân, huống hồ chỉ cô ta lại còn là phi tử của

hoàng thượng, lại dám làm chuyện tày đình này. Thần thiếp xin hoàng thượng đừng vì tư tình mà bao che cho Tinh phi”.

Bây giờ mới biết được bộ mặt thật của Thất phi, Lệ cũng lắc đầu nhếch mép ” Không ngờ Thất phi bình thường trầm lặng lại có thể đẩy người ta đến bước đường này“. ”Thần thiếp chỉ có sao nói vậy thôi, tở tở đừng phán xét muội”.

“Lưu Nguyên người còn gì để nói? ”. Thái hậu tức giận nhìn Lưu Nguyên. Anh nhìn Lưu Ly khẽ cười, cô cũng đáp lại, thái hậu càng giận ” To gan, người dám dụ dỗ phi tần của hoàng thượng, lại còn liếc mắt đưa tình. Thật đáng tội chết”.

“Tiểu tử giỏi lắm, dám trêu chọc mẫu hậu của trẫm. Để lát nữa trẫm cho người một trận”.

“Bẩm thái hậu! ”, anh nói ” Thần đối với Tinh phi nương nương quả thật là có tình cảm, thàn và nương nương cũng từng chung sống một nhà, ăn chung một mâm. Tình cảm rất khẩn khít. Nhưng..... ”

Đào Nhu đặc ý ” Cuối cùng cũng thừa nhận, đồ cầu huyết ”.

11. Chương 11: Giải Oan

...

Anh lườm Đào Nhu rồi cười ” Nhưng đó cũng chỉ là tình cảm của ca ca giành cho muội muội mà thôi”.

“Cái gì? ”.

Hoàng thượng khẽ cười thích thú, mọi người thì ngạc nhiên. Đào Nhu không tin vào tai mình ” Thái hậu, hẳn nói dối đấy. Các người thật to gan, dám bịa đặt lừa dối hoàng thượng và thái hậu”.

Thái hậu ánh mắt ngờ vực ” Lưu Nguyên, người nói người và Tinh phi là huynh muội ư? ”.

“Dạ phải”.

Lưu Ly lúc bấy giờ mới lên tiếng ” Bẩm thái hậu, Lưu tướng quân thật sự là ca ca của thần thiếp”.

“Nói láo, vậy ban nãy các người nói gì mà tinh cảm khẩn khít, dù sỉ nhục người cũng không được sỉ nhục Lưu tướng quân chứ..? ”

Đào Nhu như kẻ điên phản bác. Lưu Ly nhún vai ” Chỉ tại Đào quý nhân ngắt lời bổn cung thôi, bổn cung chưa nói hết thì cô đã xen vào”.

Lưu Nguyên nhướn mày nói ” Nếu thái hậu không tin, người có thể điều tra. Ngoại ô Đô thành, nhà của Lưu viên ngoại”.

Thái hậu nhìn sang Đào Nhu ” Đào quý, cô đúng là chỉ giỏi gây thị phi“. Đào Nhu hoảng sợ ” Thái hậu tha tội, thiếp ngu xuẩn không điều tra kỹ càng nên mới nhầm lẫn, cũng may mọi chuyện đã sáng tỏ Tinh phi được giải oan, không làm hại đến ai cả”.

Lưu Nguyên nhếch mép, vẻ mặt anh lạnh lùng.

- Không làm hại đến ai? Đào quý nhân cô nói nghe thật nực cười. Lúc đó ở ngự hoa viên cô cố tình xô ngã Tinh phi, cũng may có ta ở đó nếu không long thai của hoàng thượng đã bị cô hại chết rồi.

“Ta.... Ta không có! ”. Ắ chối cãi ” Hoàng thượng, thái hậu thiếp không có, thật sự không có”.

Lưu Nguyên lúc này nhìn sang Thất Nhiệt Ba “Thất phi, ban nãy không phải người đã nói là người đã chứng kiến tất cả sao? ”.

“Thất phi, có thật như lời của Lưu tướng quân nói không? ”. Thái hậu hỏi, cô áp ứng ” Dạ..... Đúng như lời của Lưu tướng quân nói ạ”. Hại người không được đâm ra hại mình, thái hậu tức giận quát.

- Đào Nhu, người thật to gan dám làm hại long chủng của hoàng thượng. Tội người nhất định phải trị. Người đâu....

“Thái hậu, khoan đã... ”

Lưu Ly nói ” Xin thái hậu hãy rộng lòng từ bi, coi như là tích phúc cho hoàng nhi đi ạ! “. Nghe cô nói vậy thái hậu cau mày, nhưng vì hoàng tự tương lai nên bà đành nghe theo ” Nếu Tinh phi đã nói vậy thì ta sẽ tha cho người một mạng”.

“Đa tạ thái hậu, đa tạ Tinh phi”. Đào Nhu rút rít cảm ơn mặc dù trong lòng ả không cam tâm một tí nào.

...

“Nương nương, qua chuyện vừa rồi đủ thấy trong hậu cung này đầy rẫy sóng gió, người phải cẩn thận”. Lưu Nguyên ngồi lại trò chuyện cùng Lưu Ly ” Ca ca, hôm nay cũng nhờ có huynh mà muội mới nhìn ra bộ mặt thật của Thất Nhiệt Ba. Không ngờ thường ngày cô ta trầm lặng ít nói như vậy mà hôm nay lại nói giúp cho Đào Nhu (thở dài) ”.

“Tri nhân tri diện bất tri tâm (Biết người biết mặt không biết lòng) nương nương, giờ người đang mang long thai, sự an toàn của người là trên hết, hay để ta xin một thánh chỉ của hoàng thượng đưa người của Lưu gia nhập cung, bảo vệ cho người”. Lưu Nguyên trước giờ vẫn luôn chu đáo như vậy, mọi việc anh làm đều cẩn trọng. ” Vậy cũng được! ”.

”Thôi, ta phải đi rồi. Hẹn ngày khác gặp lại.

Lưu Nguyên đứng dậy từ biệt, Lưu Ly mỉm cười ” Được, huynh đi đi. Hãy chuyển lời hỏi thăm của muội đến cô cô nhé “. ”Ta nhất định sẽ kể cho cô cô biết rằng muội đang sống rất tốt, để cô cô không còn lo lắng nữa”.

...

Ánh chiều tà soi qua bốn bước tường cấm, ánh nhẹ nhàng rời đi cũng như lúc đến. Anh vẫn giữ sự dịu dàng đó, một người ca ca luôn quan tâm đến muội muội luôn đem tới cho cô một cảm giác bình yên. Bụng cô ngày một lớn dần liệu cô có thể tiếp tục tồn tại và thuận lợi sinh con trong chốn hậu cung đầy tranh đua này? Cô tự hỏi...

...

“Pang Pang ”

Tiếng đao kiếm vang lên, hai thân ảnh cao lớn vút qua nhau như hai mũi tên. Thủ pháp nhanh nhẹn, họ lao vào nhau như hai con quái thú. Sau một hồi đánh đấm cả hai người nằm lăn ra đất, hắc hắc nhai mồ hôi thở hồng hộc ” Tiểu tử thôi, sao ngươi không cho trẫm biết Lưu Ly chính là muội muội của ngươi hả? “. Lưu Nguyên cười ha hả ” Ban đầu trẫm cũng đã nghi ngờ về nữ nhân mà ngài nói, sau khi tận mắt chứng kiến thì mới tin. Muội muội của lại có bản lĩnh khiến cho tên quái vật ngài đây buồn não đấy, hahaha”.

“Tiểu tử thôi, dám mắng ta là quái vật à, muốn chết à? ”.

“Nếu ngài muốn giết thần thì đã giết từ lâu rồi ”

“Vẫn là người hiểu trẫm, hahaha”.

Hai người họ nằm lăn ra đất cười như điên dại. Lưu Nguyên nhìn lên trẫm nhà ánh mắt khê chùn xuống ” Hoàng thượng”.

“Hừm? ”

“Hứa với thần, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa ngài nhất định phải bảo vệ cho Lưu Ly, đừng để muội ấy phải khóc. Được chứ? ”.

Hắn trầm mặc, hắn từng nghe Lưu Nguyên kể về thời thơ ấu của mình, một quá khứ đau khổ khi anh bị ép buộc phải đi theo con đường đã được sắp đặt sẵn. Không có ước mơ, không có hoài bão, không được ở bên người mình yêu. Hắn mơ hồ hình dung ra được phần nào quá khứ của Lưu Ly nữ nhân đã làm thay đổi con người hắn. Hắn nói thật to, rõ ràng ” Ta hứa! Hắc Lân Thiên ta hứa với ngươi sẽ mãi mãi

bảo vệ Lưu Ly, ta tuyệt đối không để bất cứ ai làm hại nàng ấy cho dù phải trở thành kẻ thù của cả thiên hạ”

12. Chương 12: Chăm Sóc (ngắn)

Từ lúc mang thai đến nay đã được 7 tháng, bụng của Lưu Ly ngày một to ra, đi đứng cũng khó khăn vô cùng.

“Nương nương, ngoài này lạnh lắm, hay người vào trong nghỉ ngơi đi ạ”.

A Tử nhắc khéo. Lưu Ly gật đầu, A Tử cẩn thận dìu cô đứng dậy.

...

Đến tối,

Hắc Lãnh Thiên rảnh rỗi đến thăm Lưu Ly. Nguyệt Y cung toả ra một cảm giác ấm áp giữa trời buốt giá.

“Hoàng...! ”

Hắc Lãnh Thiên vẫy tay ra hiệu cho cung nữ thái giám lui ra hết, hẩn nhẹ nhàng bước vào.

Lưu Ly nằm ngủ trên chiếc giường êm ấm, đôi tay nhỏ bé đó đặt lên bụng như muốn bảo vệ sinh linh bé nhỏ đó. Hẩn khẽ cười ” Bảo bối, vất vả cho nàng rồi”. Hắc Lãnh Thiên nhẹ nhàng hôn lên trán cô, Lưu Ly cảm nhận được hơi ấm khẽ thức giấc.

“Ừm! Hoàng thượng?”

“Ta làm nàng thức giấc à? ”

“A.. Không ạ! Thiếp chỉ hơi buồn ngủ thôi”

Hắc Lãnh Thiên vuốt những sợi tóc trên mặt cô xuống, đôi tay xoa xoa bầu má hồng hào của cô ” Bảo bối, dù sao này nàng sinh cho ta một tiểu hoàng tử hay một tiểu công chúa thì ta vẫn sẽ yêu thương hết mực“. Khoé mắt cô bỗng cay cay ” Hức... Vậy hoàng thượng... Ngài sẽ không quan tâm thần thiếp nữa á? ”.

Thái độ của cô y như một đứa trẻ, hẩn hơi ngạc nhiên. Trước đây hẩn từng nghe thái y nói về việc khi mang thai nữ nhân sẽ có những cảm xúc kì lạ. Hắc Lãnh Thiên khẽ cười ” Bảo bối ngốc! Ta vẫn yêu nàng nhất. Dù thiên hạ này có sụp đổ thì ta vẫn sẽ vào vệ nàng, mãi mãi là vậy”.

“Hoàng thượng! ”

“Ngoan đi, đừng khóc nữa. Ngủ sớm đi”

Hẩn vuốt ve cô đợi cô chìm sâu vào giấc ngủ rồi mới rời đi.

...

13. Chương 13: Có Biến

Hắc Lãnh Thiên vẻ mặt trầm tư, sát khí toả ra từ người hẩn khiến ai ai cũng phải khiếp sợ.

Chả là, quân phiến loạn đã bắt đầu hành động. Một thành đã bị chiếm, bọn chúng còn kéo thêm bè phái nhằm chống đối lại Hắc Vương.

“Hoàng thượng, trận này không đánh không được. Xin ngài hãy để thần xuất trận”

Thôi tướng quân - chiến tích lẫy lừng, lại là người tận trung với nước. Ông đề xuất phải đánh.

“Hoàng thượng! Chuyện này e là hơi phức tạp. Quân phản diện đã cấu kết với Nội Yên cùng với 28 các nước lân bang, dù quân ta người đông thế mạnh nhưng nếu xuất binh e là...”

Bạch tướng quân có ý muốn giã hoà, lập tức vị Thôi tướng quân phản bác ” Hoang đường! Hắc Đế là chân mệnh, quân ta sức lực oai hùng sao có thể sợ lũ tép riu đó chứ”

Bấy giờ Lưu Nguyên khê nhướn mày.

- Bọn phản loạn này tất nhiên phải trị rồi, nhưng nếu muốn diệt thì phải tận gốc.

Giọng điệu đáng sợ đó khiến mọi người im lặng ” Quân phản loạn, 28 nước lân bang. Nếu cộng lại cũng chỉ hơn 5 vạn quân”. Lưu Nguyên khoải chí nhìn Hắc Lãnh Thiên, hai người bây giờ cứ như hai con dã thú thèm khát máu tươi, chỉ chờ giải ấn là có thể tàn sát.

“Nửa vạn, chắc đủ chứ! ”.

Hắn lên tiếng, Lưu Nguyên nhếch mép ” Đã lâu rồi chúng ta chưa xuất trận nhỉ, Hắc Đế! ”

Trận cuồng phong sắp sửa nổi lên. Hai con mãnh thú ngủ yên cuối cùng cũng thức giấc. Trong vòng nửa ngày người ngựa xuất phát từ Hắc Thành tiến ra biên ải đánh vào sào huyệt quân phản loạn. Chỉ nửa canh giờ trôi qua, nửa vạn quân tinh nhuệ đã càn quét sạch sẽ 5 vạn quân phản loạn. Bãi chiến trường khốc liệt chất toàn xác chết, tướng chỉ huy Trùng Phi tự sát tại chỗ. Hắc Lãnh Thiên một thân giáp bạc bước xuống ngựa, vẻ mặt khát máu của hắn khiến người ta không rét mà run. Bước từng bước chậm rãi tiến vào doanh trại quân thù.

Đầu sở Địch Khắc rút gươm ra đâm một nhát vào người Hắc Lãnh Thiên, vẻ mặt của hắn không phải cảm phần hay đau đớn mà chính là đang hưởng thụ. Lưu Nguyên đằng sau bước tới, bộ giáp dính đầy máu, anh khê liếm vết máu trên tay ” Ngươi sẽ phải hối hận đấy”.

Tối đó,

Doanh trại Tiệt Diệt sáng rực một vùng trời. Bọn quân tinh nhuệ thèm khát máu tươi, đang tàn sát lũ bại binh. Máu của chúng họ uống ừng ực, thị thì lóc ra từng mảnh. Cái chính là để họ sống, để họ cảm nhận sự đau đớn dâng tràn.

Địch Khắc bị trói vào cột, nghe tiếng gào khóc mà trong lòng không khỏi run sợ. Bọn chúng ăn thịt người uống máu tươi, quả thật là quái thú.

Sáng hôm sau, Địch Khắc bị xích vào ngựa lôi đi một đoạn dài. Đến trước thành Nhạc Lý của Đệ quốc - kẻ đã âm thầm tiếp tay cho phản loạn. Lưu Nguyên nắm đầu Địch Khắc hướng về phía trước ” Mày có nhớ đã đâm ngài ấy một nhát không, tao đã nói rồi mày sẽ phải hối hận”.

14. Chương 14: Thư Gửi Từ Trúc Mã

Ngự hoa viên yên tĩnh lạ lùng. Lưu Ly ngồi trầm ngâm, vẻ mặt cô không giấu nổi vẻ hạnh phúc. “Bảo bảo à, con sắp sửa chào đời rồi. Mẫu thân mong đến ngày đó lắm”.

Tay vỗ vỗ chiếc bụng to tròn, Lưu Ly cười khê. Chợt có một cung nữ lạ mặt bước đến.

“Tĩnh phi nương nương! ”

“Người là...? ”.

Lưu Ly cẩn thận dè chừng, ở đây chỉ có mình cô, cung nữ thái giám đều cho lui hết ” Bỗng cung chưa từng thấy cô bao giờ. Cô từ cung nào tới? “. Cung nữ đó ánh mắt sắc xảo, lôi ra một bức thư ” Bẩm nương nương, nô tỳ không từ cung nào tới cả. Chỉ nhận lệnh đưa cho người bức thư này“. ”Là... Là của ai gửi? “. ”Cố hương! ”.

Cung nữ kia nói xong vội vã rời đi. Lưu Ly cẩn thận mở ra. Một dòng chữ nắn nót hiện ra trước mặt cô Tiểu Ly! Ai mới thật sự là chân ái của nàng? ”

Lưu Ly nhận ra nét chữ này, là của người đó. Ánh mắt cô khẽ nhú lại, vẻ trầm tư hiện lên trên gương mặt hồng hào của cô ” Đã lâu lắm rồi nhỉ, Lại Văn Đình! ”.

...

* Biên ải *

Lưu Nguyên trầm ngâm trong bóng tối ” Tính tới tính lui, không ngờ kẻ phản bội lại là hần ta. Xem ra trận này quả thật không dễ dàng gì”.

Suốt một tháng ròng rã, quân tàn sát của Hắc Đế đã dẹp sạch lũ phản tặc, nhưng bọn chúng chỉ là một quân cò, kẻ chủ mưu vẫn còn núp bóng.

“Lưu tướng quân! Hoàng thượng muốn gặp ngài”.

“Được, ta tới liền”.

“Tham kiến hoàng thượng”

“Miễn lễ”.

“Tạ hoàng thượng”.

Hai con người lạnh lùng gặp nhau. Họ ngồi im mà chẳng nói một lời. Không khí chìm vào sự im lặng. Rồi, hần ta cũng cất tiếng.

“Nàng ta có biết không? ”.

Lưu Nguyên cau mày ” Có lẽ là chưa biết nhưng sớm muộn gì muội ấy cũng sẽ biết”.

“Hoàng thượng, thần nghĩ sự việc này không đơn giản như vậy. Dịch Khắc biết điều gì đó nhưng hần không chịu nói, không phải vì cứng đầu mà vì sợ sệt”.

“Ta nghĩ rằng, vị cố hương đó muốn nhằm vào điểm yếu của quân vương”.

15. Chương 15: Bắt Cóc

“Chuyện... Chuyện gì thế này? Ta đang ở đâu? ”.

Lưu Ly ngơ ngác, cô tỉnh dậy ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Sợ hãi, cô ôm bụng của mình cố gắng trấn an bản thân.

“Tiểu Ly, muội tỉnh rồi”

Người trước mặt cô... Là người đó.

“Văn... Văn Đình? ”

Lại Văn Đình là một vị công tử sống ở ngoại thành. Phụ thân của cậu và Lưu viên ngoại có mối giao tình rất tốt. Lại Văn Đình vốn thích Lưu Ly nhưng cô chỉ xem cậu là bạn. Một thời gian sau đó Lưu Ly nhập cung thì cậu ta cũng biệt tích.

Nhìn thấy bàn tay cô đang đặt lên bụng, cậu ta khẽ khó chịu ” Đó là cốt nhục của muội và hần ta à? “. Đến bây giờ hần mới để ý đến cái bụng vừa to vừa tròn của cô. ”Ồ.. Đúng vậy! ”.

Lại Văn Đình cau mày, hần không thể chấp nhận được khi nữ nhân mà hần yêu lại mang thai mà còn là con của kẻ thù.

“Huynh sẽ không hại nó chứ? ”.

Lại Văn Đình, nghĩ thầm ” Lưu Ly là sủng phi của hắc, nếu mình lợi dụng muội ấy thì phần thắng này mình sẽ nắm chắc. Muội ấy sẽ hiểu cho ta thôi”.

“Được, ta sẽ không hại muội hay con muội nhưng với một điều kiện, muội phải ở lại đây”.

“Tại sao? Văn Đình, huynh bắt cóc muội đến đây để làm gì? Có phải vì muốn đổi phò với Hắc đế không? Văn Đình muội nói cho huynh biết, muội thà chết chứ không phản bội lại chàng ấy đâu”.

“Muội thật sự yêu hắc sao? ”.

“Muội... ”

“Tiểu Ly, muội đừng hồ đồ nữa. Ban đầu muội nhập cung cảm giác của muội như thế nào. Sống chung với người mà mình không yêu thương gì liệu có dễ chịu không? Tiểu Ly muội không hề yêu hắc, hắc chỉ đang cố tẩy não muội, dùng cái thai đó để ép muội ở bên hắc, dùng danh phận hoàng đế để để cường đoạt muội. Như vậy gọi là yêu sao? ”.

Lại Văn Đình mới chính là người muốn tẩy não cô, Lưu Ly nhớ lại những giây phút khi ở bên Hắc Lãnh Thiên, cô nhớ đến hơi ấm của hắc, sự an toàn mà hắc dành cho cô. Mắt cô đỏ lên ” Văn Đình ca, dù chúng ta là thanh mai trúc mã, huynh cũng đừng nói xấu hay chia rẽ muội và Hắc đế. Muội yêu chàng ấy, yêu con người của chàng ấy. Ban đầu muội wuar thật không hề có tình cảm với chàng ấy nhưng sau này muội mới cảm nhận được sự ấm áp, sự yêu thương mà chàng ấy dành cho muội. Đối với muội chàng ấy chính là chân ái”.

Lại Văn Đình mặt mũi tối sầm, cậu ta cố gắng kiềm nén sự tức giận ” Được! Nếu muội nói vậy thì ta sẽ chứng minh cho muội thấy. Rồi muội sẽ biết được bản chất thật sự của hắc ta! Hừ”.

....

Biên Ải

Hắc Lãnh Thiên vẽ mặt băng giá ngồi trên chiếc ghế được lót bằng lông thú. Ánh mắt hắc hiện lên vẻ băng lãnh.

“Hoàng thượng, chúng ta có cần... ”

“Không! ”

Hắc ta cắt ngang lời của Thôi tướng quân. Không khí chìm vào vẻ yên tĩnh đáng sợ. Hắc Lãnh Thiên mân mê một cái sọ người, hắc nhếch mép cười như không cười ” Dám cả gan xâm nhập vào cung cấm lại còn bắt đi nữ nhân của trẫm... Để trẫm xem là kẻ nào có bản lĩnh dám đối đầu với trẫm”.

...

Lại Văn Đình đưa Lưu Ly đến một nơi gọi Ẩn Nhân Linh. Hắc ta sắp xếp mọi thứ chu đáo để cô an tâm dưỡng thai. Ở đây Lưu Ly quen biết với một a hoàn tên Chu Dịch, nhờ vậy mà cuộc sống nơi đây cũng bớt nhàm chán.

“Chu Dịch, cô thường hay ra bên ngoài, cô có thể cho ta biết tình hình ngoài đó ra sao không? ”.

“Lưu Ly tiểu thư, nhiệm vụ của tôi là chăm sóc và hầu hạ cô. Những chuyện khác xin cô đừng hỏi! ”.

“Chu Dịch, tôi không hề có ý xấu chỉ là... Từ lúc đến đây cũng đã tròn 1 tháng, cái thai trong bụng ta cũng sắp sửa lâm bồn, Chu Dịch cô cũng là nữ nhân giống ta, cô hiểu cảm giác khi phải xa rời người mình yêu thương mà”.

“Cô nói vậy là ý gì? ”.

“Trên người cô có đeo một moesg ngọc bội hình thiên nga. Trong lúc làm việc cô rất cẩn thận bảo vệ nó. Lần trước ta có để ý thấy cô lên lút nhờ sai nha chuyển đồ ra bên ngoài. Với thân phận là người chăm sóc cho ta cô có thể tự do ra vào Ẩn Nhân Linh, nhưng cô lại nhờ người khác chuyển đồ. Nhất định người đó có

mối quan hệ rất đặc biệt với cô, và ta khẳng định đó không phải gia quyến của cô vì cô là trẻ mồ côi, nên ta có thể khẳng định đó là nhân tình của cô”.

“Sao cô biết tôi là trẻ mồ côi? ”.

Lưu Ly vén tay áo của Chu Dịch lên, trên cánh tay của cô ta có một ấn ký ” Trước đây khi ta còn ở trong cung, ta đã từng thấy qua ấn ký này trên tay của một tiểu thái giám. Hắn nói ấn ký này chính đánh dấu nô lệ của những đứa trẻ bị bắt cóc và bị đem bán cho bọn buôn người“. Chu Dịch trầm mặc, Lưu Ly nhìn cô ” Chu Dịch, kể cho ta nghe về người đó đi”.

Chu Dịch nhìn cô một lúc rồi nói: ” Huynh ấy là Trạch Lâm. Huynh ấy là người đã cứu tôi khỏi vòng vây của bọn buôn nô lệ“. ”Trạch Lâm đó là một tốt nhĩ? ”. Chu Dịch ban đầu còn e dè nhưng sau đó thì cởi mở hơn kể cho Lưu Ly nghe về mọi chuyện.

“Được rồi, Lưu Ly tiểu thư. Tôi sẽ giúp cô điều tra về tình hình bên ngoài”.

“Đa tạ cô”.

16. Chương 16: Tân Đế Quốc

Lại Văn Đình ngồi bàn chuyện cùng vài người hầu cận.

Chu Sa là nữ tướng bên cạnh hắn ta, cô có một vẻ đẹp nóng bỏng nhưng lại vô cùng thâm độc ” Tân đế vương, bây giờ thế lực phe ta người đông thế mạnh, vả lại chúng ta còn có trong tay một con tin. Trận này nhất định sẽ thắng”.

Lại Văn Đình cười thâm hiểm ” Chu Sa, cô không cần gấp gáp như vậy. Chúng ta dù mạnh đến đâu cũng khó mà đánh bại Hắc Đế, chưa nói đến cái tên Lưu Nguyên đó hắn cũng là một địch thủ đáng gờm”.

“Vậy ý của ngài là...? ”

“Chúng ta sẽ lợi dụng nữ nhân đó để giúp chúng ta trừ khử hai con người kia”.

“Tân đế, ngài thật sự muốn dùng cô ta ư? ”.

“Nữ nhân đó là người như thế nào ta hiểu rất rõ. Muội ấy nhất định sẽ giúp ta”.

...

An Nhân Linh

Căn phòng lạnh lẽo này khiến cô không thể nào ngủ được. Cô nhớ đến người đã ở bên cô, hằng đêm ôm lấy cô nhẹ nhàng vỗ về cô khi ngủ. Bị bắt đến đây cũng đã được một tháng mà vẫn chưa thấy người đến cứu cô có chút buồn. Cô tự nhủ với lòng mình là phải kiên cường cố gắng chống lại sợ hãi, phải tin tưởng vào nam nhân mà cô yêu thương và trên hết phải bảo vệ đứa con này.

“Tiểu Ly! ”

Lại Văn Đình bước vào, hắn gọi cô bằng cái tên mà ngày xưa hắn vẫn gọi. Nhưng bây giờ nó thật kinh tởm. Cô quay đi ” Văn Đình, huynh đến đây làm gì? “. Hắn ta khẽ nhếch môi đặt lên bàn một bát canh. Cô như biết được điều gì đó liền cảnh giác tay ôm lấy bụng ” Huynh.... Đây là gì? Rốt cuộc huynh muốn làm gì? ”.

“Tiểu Ly, huynh đã hứa là sẽ không hại muội và đứa con của muội. Nhưng bây giờ huynh muốn muội làm một việc cho huynh”.

“Việc? Việc gì? ”.

“Chúng ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ ngoài Lưu Nguyên ra thì muội là người đối xử tốt với huynh nhất. Dù huynh biết chúng ta không thể đến với nhau nhưng nếu có một ngày đại nghiệp của huynh bị sụp đổ,

Hắc Đế nhất định sẽ không tha cho huynh. Nếu ngày đó thật sự xảy ra thì huynh muốn muội giúp huynh, cho huynh một con đường sống”.

Nói rồi hắn đưa ra một gói thuốc ” Cái này không phải thuốc độc, nó chỉ có tác dụng khiến người ta bị tê liệt“. Lưu Ly biết những lời của vị trúc mã kia hoàn toàn là giả dối, nhưng với tình hình hiện tại thì cô cũng không có cách nào khác. Chỉ cần gặp được Hắc Lãnh Thiên thì cô có thể ra hiệu cho chàng ấy biết. Cô vờ đồng ý ” Được! Văn Đình, muội sẽ giúp huynh coi như là niệm tình chúng ta đã từng là thanh mai trúc mã. Nhưng huynh phải hứa với muội là không được làm hại Hắc đế”.

“Được, ta hứa! ”.

(Tiểu Ly, huynh xin lỗi vì đã lừa dối muội. Nhưng huynh nhất định sẽ giúp muội thoát khỏi hắn, để muội nhìn ra được hắn là một kẻ như thế nào - Lại Văn Đình).

17. Chương 17: Tận Cùng Của Sự Tàn Bạo : Đồ Sát

Rạng sáng hôm ấy, sương mù vây kín cả Ẩn Nhân Linh. Lưu Ly tâm trạng bồn chồn ” Sao mình lại thấy khó chịu quá, ko biết có chuyện gì xảy ra không nữa”. Cô xoa bụng về mặt trầm tư.

Lạc Đô

Tiếng trống đầu tiên của ngày vang lên, com gà vẫn chưa kịp cất tiếng gáy thì đằng xa kia một bầy người tiến đến thần tốc. Những bộ hắc giáp bóng loáng bỗng chốc nhuốm đầy máu tươi, tiếng gào thét vang lên như xé tận ruột gan, mọi thứ đổ nát và hoang tàn. “Hắn ta đã đến!” binh sĩ cuối cùng chỉ kịp thốt lên rồi đầu lìa khỏi cổ.

“Tân vương, không xong rồi bọn chúng đã đến”.

Binh lính hoảng hốt chạy vào, Lại Văn Đình cùng các quan viên hoảng hốt ” Chết tiệt, sao lại nhanh đến thế chứ? “. ”Tân vương, ta nên làm sao đây? “. Vốn dĩ Lại Văn Đình muốn điều quân đi đánh ải Bắc nơi mà đạo quân của Lưu Nguyên đang đóng quân nhưng không ngờ bọn chúng lại đến sớm hơn suy tính của hắn” Gọi tất cả binh sĩ cố thành, những người còn lại gom những tài liệu mật theo ta ra cửa Đông Chu”.

“Dạ”.

...

Lại Văn Đình ra đến Mai Sơn liền rẽ vào Ẩn Nhân Linh.

“Lưu Ly tiểu thư, cô thật khéo tay quá đi. Tôi thêu mãi mà chẳng ra công ra phượng gì cả”. Chu Dịch trầm trồ trước bức tranh long phụng của Lưu Ly.

“Dịch nhi, muội đừng nên nói vậy. Chúng ta ai cũng phải rèn luyện thì mới có thể trở nên tài giỏi. Nếu muội muốn thêu được như ta thì hãy thôi cần nhàn mà luyện tay đi chứ”.

“Muội biết rồi! ”. Chu Dịch bĩu môi.

Lại Văn Đình xông vào chực lôi Lưu Ly đi. “Văn Đình, huynh sao vậy? ”. “A Kỵ, đi với ta! ”. “Khoan... Khoa đã, Văn Đình”.

Lực kéo mạnh khiến cô bị động thai, Chu Dịch vội chạy lại đỡ. “Tiểu thư, cẩn thận”.

“Văn Đình, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy? ”.

Lại Văn Đình cau mày, thở gấp” Hắn ta... Đã đánh vào thành rồi”.

Lưu Ly mở to mắt ra. Trong lòng cô hiện giờ vui buồn lẫn lộn, cô vui vì cuối cùng Hắc đế đã đến và cô cũng sợ rằng anh ấy sẽ giết Lại Văn Đình.

“Văn Đình, huynh mau chạy đi, Hắc đế nhất định sẽ...”

* Âm *

Sắc mặt của Lại Văn Đình tối sầm lại, hắn bây giờ cứ như con mồi nằm trước miệng cọp, hoàn toàn bị khí thế của hắn ta áp đảo.

“Lưu Ly, huynh.... huynh xin lỗi”.

Lại Văn Đình nhanh chóng bắt cô đề uy hiếp. Lưu Ly đã hoảng hốt nhưng vẫn cố gắng hợp tác một phần vì cô đang bị động thai một phần cũng là do cô không muốn Lại Văn Đình bị dồn vào đường chết.

“Hắc Lãnh Thiên, người không đc qua đây nếu không ta sẽ giết chết ả ta và cả đứa con trong bụng ả”.

Hắc đế khẽ liếm mép. Đôi mắt anh sắc lạnh, bàn tay nhuốm đầy máu đỏ khẽ cầm thanh kiếm đặt lên vai, vẻ mặt lại phẳng phất chút phong tình.

“Ta xin lỗi vì phải để nàng và hài nhi trông thấy bộ dạng này. Nhắm mắt lại đi nàng sẽ không phải sợ nữa”. Anh nói nhiều hơn làm, bỗng chốc trước mắt Lưu Ly tối sầm lại, bên tai cô chỉ còn văng vẳng tiếng đao kiếm.

...

18. Chương 18

Lưu Ly tỉnh dậy trong một căn lều vải bên cạnh là Chu Dịch đang thẫn thờ.

“Dịch nhi, có chuyện gì vậy?”

Chu Dịch nhìn cô ” Tiểu thư, hắn ta thật không phải người“. Cô vừa nói vừa nức nở khóc. Lưu Ly nhận ra ngay ”hắn“mà Chu Dịch nói chính là Hắc Lãnh Thiên. Cô chợt nhớ đến Lại Văn Đình ” Dịch nhi, Văn Đình ca huynh ấy sao rồi? ”.

“Tiểu thư, lúc mà cô bị Hắc đế đánh ngất đi và rồi những chuyện đó xảy ra muội chỉ ước rằng thiếu chủ (Lại Văn Đình) bị hắn giết còn hơn là nhìn thấy người bị dày vò trò đau đớn”.

Lưu Ly bần thần, tuy Lại Văn Đình là người khơi mào cho cuộc chiến nhưng cô không muốn huynh ấy phải chịu chết, nay lại nghe những lời nói đó của Chu Dịch cô cũng phần nào tưởng tượng ra sự đau đớn đó. Chu Dịch phát hiện có người đi vào vội lau nước mắt rồi cúi người đi ra.

...

Bây giờ trông anh hiền hơn lúc trước. Không còn bộ hắc giáp đỏ máu hay thanh gươm sắc lẹm nữa. Anh chỉ là anh một hoàng thượng mà cô ngày đêm trông ngóng.

Lưu Ly khẽ thu mình, cô có cảm giác hơn sợ giống như cái lần đầu tiên mà cô và anh chung giường. Hắc Lãnh Thiên bước lại gần ngồi kế cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. Lưu Ly khẽ nhìn hắn, mắt đỏ hoe.

“Vất vả cho nàng rồi!”.

“Không đâu ạ”.

Rõ ràng trước mắt cô là một Hắc Lãnh Thiên hiền như... “bụt” thế lí nào cô lại cảm thấy lạnh xương sống. Hít một hơi can đảm cô thẳng thắn nhìn anh“Hoàng... Hoàng thượng! Thân thiếp không có ý mạo phạm nhưng bây giờ thân thiếp đang cảm thấy rất sợ hãi. Hoàng thượng thiếp...”Cô nghẹn lời.

Hắc Lãnh Thiên thở dài, quả thật anh lại dọa cho nàng ta sợ chếp khiếp rồi. Anh đứng dậy cởi chiếc áo ngoài ra rồi từ từ bế cô đưa lên giường. Thân hình vạm vỡ cơ bắp đó che khuất cô, anh khẽ xoa bụng cô ”

Bảo bối, ta xin lỗi vì đã làm nàng sợ. Ta biết lỗi rồi“. Lưu Ly tức nở nhưng cứ cố kiềm chặt nước mắt. Cái trò nhận lỗi này của anh cô đã quá quen thuộc ” Hoàng thượng, Văn Đình ca huynh ấy... ”.

Hắc Lân Thiên ánh mắt vẫn dịu dàng nhưng trong thâm tâm lại như muốn gào thét ” Chết tiệt, nữ nhân đáng ghét vừa này bảo sợ ta mà bây giờ lại nhắc đến tên khốn khiếp đó..... Tức tức quá hà.....:)) ”

“Tên Lại Văn Đình kia dám ngang nhiên xông vào cấm cung lại còn cướp đi nữ nhân của ta, nàng nghĩ xem ta có thể để hắn sống ko? ”.

“Hoàng thượng, thần thiếp xin người, Văn Đình ca và thiếp từ nhỏ là thanh mai trúc mã, huynh ấy chỉ vì suy nghĩ thiếu chính chắn nên mới làm ra chuyện này. Hoàng thượng ngài tha mạng cho huynh ấy đi. Có được không? ”.

Hắc Lân Thiên cau mày. Anh bật dậy với lấy chiếc chăn bông đắp cho cô rồi anh rời chiếc giường ấm cúng đó” Chuyện đó nàng đừng nhắc nữa, bốn vương sẽ có cách giải quyết”.

Hắc Lân Thiên lạnh lùng rời đi. Lưu Ly nhìn theo bóng anh mà cảm giác lạnh lẽo lại ùa về ” Hoàn thượng”.

...

Phòng tra tấn

Lại Văn Đình tay chân bị trói, trên cổ có một sợi xích dài. Cả người hắn chỉ chút những vết thương, gương mặt phờ phạc trông rất đáng thương.

Đối diện với hắn là Hắc đế đang ngồi trên chiếc ghế Rồng mà hắn chuẩn bị cho ngài đăng cơ. Không còn là một anh “chồng tốt” nữa, Hắc Lân Thiên trở nên xa đọa và phóng túng bên cạnh dàn cung phi mỹ nữ. Lại Văn Đình đau đớn nhìn hắn, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Hắc.... Lân Thiên, sao ngươi dám.... Thật uổng công A Ly luôn hết mực yêu thương ngươi luôn nói tốt cho ngươi..... Nếu để muội ấy chứng kiến cảnh này..... Ngươi..... ”

Hắc Lân Thiên chẳng thấy gì là tội lỗi, anh ôm ấp vuốt ve những cô đào nóng bỏng“Lại Văn Đình, mộng Tân vương của ngươi chưa bắt đầu thì đã kết thúc rồi. Bốn vương thật không tin ngươi lại là thanh mai trúc mã của sủng phi mà trầm yêu thương nhất. Bỉ ối, thật quá bỉ ối” anh nhếch môi cười khinh bỉ. Lại Văn Đình nghiến răng“Đồ khốn, mày nói cái gì mà sủng phi, cái gì mà yêu thương nhất chứ? Tao khinh”. “Thế nào, không phục à? Dù ngươi có nói gì hay làm gì đi nữa thì cũng không thể nào thay đổi được sự thật rằng nàng ta là nữ nhân của trẫm, là người mang cốt nhục của trẫm. Ngươi chắc hẳn cũng biết tính khí của nàng, cả đời này nàng chỉ có thể là nữ nhân của Hắc Lân Thiên ta, mãi mãi là như vậy. Dù bây giờ trẫm có vứt bỏ nàng ấy thì nàng ấy cũng sẽ không thể là của ngươi được. Hahaha”.

Lại Văn Đình tức tối quơ quào tay chân làm những sợi xích rung lên bần bật ” Tên khốn, ta sẽ giết ngươi! ”.

“Được thôi, bốn vương sẽ cho ngươi một cơ hội”.

Hắc Lân Thiên ra lệnh cho các nàng đào rời đi, anh tự tay chặt xích cho Lại Văn Đình. Hắn ta từ từ đứng dậy phòng bị, anh quăng một thanh kiếm, hắn nhanh chóng chớp lấy thời cơ vùng kiếm đâm thẳng về phía Hắc Lân Thiên ” Đồ khốn, chết đi”. Trong khoảnh khắc anh khẽ nhếch mép lùi nhẹ ra sau, nhát kiếm sượt qua đâm thẳng vào vai trái của anh.

“Hoàng.... Hoàng thượng! ”.

...

.

19. Chương 19: Hiểu Lầm

...

“Tên khốn chết đi! ”.

* Xoẹt *

“Hoàng thượng”.

Lưu Ly từ đâu xuất hiện và đã chứng kiến cảnh tượng Lại Văn Đình đâm Hắc Lãnh Thiên. Lại Văn Đình bất ngờ trước sự xuất hiện của vội vàng bỏ kiếm xuống. Bọn thị tỳ bên cạnh vội vàng hốt hoảng.

- Hoàng thượng, ngài không sao chứ?.

- Mau mời ngự y.

... V.. V.. V..

Lưu Ly cũng chạy lại đỡ ” Hoàng thượng người không sao chứ? “. ”Ta không sao? “. Lưu Ly nhìn Lại Văn Đình vẻ mặt tức giận ” Văn Đình, sao huynh lại đâm hoàng thượng? ”.

“Ta.. ”

Lại Văn Đình định nói thì bọn thị tỳ tranh lời ” Nương nương, hoàng thượng vì nể tình hần ta là thanh mai trúc mã của nương nương nên muốn ân xá cho hần ai ngờ hần lại là kẻ lòng lang dạ sói thừa lúc hoàng thượng không để ý liền ra tay định thích sát người”.

Lúc bấy giờ Lại Văn Đình mới hiểu ra vấn đề. Tất cả đều là mưu kế của Hắc Lãnh Thiên, hần nghiến răng “Thì ra ý đồ của ngươi là vậy! ”. Lưu Ly nhìn Lại Văn Đình ” Văn Đình ca, hoàng thượng đã rộng lượng tha thứ cho huynh mà sao huynh lại không biết hối cải còn ra tay hãm hại người... Muội... Muội thật sự đã nhìn lầm huynh rồi! “. ”A Ly... Ta.... Ta không có. Tất cả là do hần ta sắp đặt“. ”Muội không muốn nghe nữa, huynh im đi“. Mặc cho Lại Văn Đình giải thích, Lưu Ly bịt tai lại khóc đến ngất đi. ”Đưa quý phi về trại mau, chắc người bị động thai rồi”. Bọn thị hầu dìu Lưu Ly, Hắc Lãnh Thiên cũng đứng dậy và rời đi.

“A Ly... Không phải ta.... Không phải ta! ”.

Lại Văn Đình bản thân gục xuống. Hần bị Lưu Ly hiểu lầm là điều đau khổ gấp vạn lần.

- Hoàng thượng, ta phải làm gì với hần đây?

- Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

...

Về đến doanh trại Lưu Ly sau khi tỉnh dậy vội vã đến thăm Hắc Lãnh Thiên.

“Hoàng thượng! ”.

Hắc Lãnh Thiên nhìn cô ánh mắt dịu dàng, miệng nhoẻn cười. Cô vui mừng khi thấy anh vẫn bình an vội xà vào lòng ngực rắn chắc đó “Hoàng thượng, thần thiếp xin lỗi”. Anh vỗ đầu cô ” Bảo bối ngọc, nàng không có lỗi chỉ tại tên Lại Văn Đình đó không biết hối cải thôi“. ”Vết thương của người sao rồi”. Cô sờ vào vết thương đã được băng bó kỹ lưỡng của anh.

- Ta không sao, chùi là....

- Sao? Người có chuyện gì khó nói ư?

- Ngự y nói vết thương tuy không nghiêm trọng nhưng sẽ ảnh hưởng nhiều tới vấn đề sinh hoạt của ta.

- Thần thiếp sẽ giúp người.

Nét mặt anh có chút hơi gian tà ” Bao gồm cả việc tắm rửa và thay y phục cho ta? “. Lưu Ly đờ 1s sau đó ” Hoàng thượng, người thật biến thái” cô đỏ bừng mặt. Anh cười khoái chí, cô bặm môi ” Hoàng thượng người đừng quên thần thiếp đang mai thai nên người đừng hòng giở trò xằng bậy“. Nhìn vẻ mặt nghiêm

túc đến buồn cười đó của cô mọi ý nghĩ xấu xa trong đầu anh chưa kịp hình thành đã xẹp lép 1 cục "Thôi được rồi, ta sẽ không làm gì nàng đâu, bảo bối ngọc ạ". "Hoàng thượng hứa nha". "Ta hứa mà".

20. Chương 20: Quỷ Quyết 1

Sáng hôm sau...

Thiết Trì Cơ là nơi được xây dựng để chào đón Tân vương của Tân đế quốc. Là một quốc gia tự phát nhưng đã bầu cử đầy đủ bộ máy quan viên trông cũng rất ra dáng của một vương triều.

Hắc Lãnh Thiên mang Hắc bào đứng trước bọn "đại thần văn võ". Ngũ khí "ngạo thị thiên địa" (xem thường trời đất) của anh khiến bọn quan viên như con rùa rụt cổ, anh có vẻ hài lòng với biểu cảm đó.

"Xem ra nếu trăm không đi chinh phạt thì sẽ không thể biết được lại có một vương triều tráng lệ thế này".

Bọn quan viên im thin thít cả thở cũng chẳng dám thở mạnh.

"Sao thế? Không lẽ trong triều đình này không có một ai dám nói chuyện với bốn vương à".

Một hồi lâu Chu Sa - nữ tể tướng thân cận của Lại Văn Đình mới lên tiếng.

"Hắc đế, dù Tân đế quốc của chúng ta đã bại trận dưới tay của người nhưng chúng ta vẫn có tôn nghiêm của mình. Người đừng có mà đứng đây ra oai thị chúng".

"Hừm! Thứ nhất triều đình của các người bị đánh bại bởi bọn ăn hại vô học được bốn vương cho ra chiến trường, thứ hai là nữ nhi thì đừng nên ngạo mạn như vậy".

Lời lẽ của Hắc Lãnh Thiên đã ví quân đội của Tân đế quốc yếu kém chẳng đánh lại những kẻ vô công rồi nghề của Thiên Triều, anh còn trực tiếp nhục mạ thân phận nữ nhi của Chu Sa. Quan viên trong triều bàn tán côm xao.

"Hắc đế, người đừng có phỉ báng Tân đế quốc này. Ta tuy là nữ nhi nhưng văn võ song toàn, học bác uyên thâm. Dù hôm nay bại trận thì ta nhất định sẽ vừng dậy được đất nước mới này. Tân triều của bọn ta quyết không đội trời chung với Thiên triều các người".

Quan viên đồng loạt hô to câu "Quyết không đội trời chung với Thiên triều" Hắc đế nhếch mép ngồi xuống ngai rồng, lập tức một làn sóng phản nộ dấy lên.

- Đó không phải nơi mà người được ngồi.

Một quan viên hét to, Hắc Lãnh Thiên lạnh lùng bắn một tia sát khí khiến kẻ đó đổ tại chỗ. Một viên quan khác can đảm hòa theo "Đồ hôn quân hoang dâm vô đạo. Người vì một nữ nhân mà mở cuộc tàn sát, giết chết Dịch Khắc còn tàn sát toàn bộ dân làng này là bắt giữ Tân vương của bọn ta trong tay làm con tin. Cái gì mà Hắc đế vương Thiên triều chứ chẳng qua cũng chỉ là một Trụ Vương vì nữ nhân mà khiến lòng dân phản nộ". Hắc Lãnh Thiên nghe xong lời "chửi" cũng gật gù tán thưởng.

"Hay, hay lắm. Chửi rất hay! Người nói bốn vương vì nữ nhân mà đồ sát sinh linh thế còn Tân vương của các người lại bắt cóc nữ nhân của trăm. Trong chuyện ai là người sai chứ! ".

Viên quan nọ phản bác "Tân vương chỉ là có lí do riêng nên mới làm vậy".

Một kẻ khác hòa theo "Nữ nhân đó là thanh mai trúc mã của Tân vương. Ngài muốn cứu nàng ta khỏi một hôn quân như người thì có gì là sai chứ! ".

"Haha! Nực cười thật. Nữ nhân đó đã là người của trăm nay nàng ấy lại mang trong mình cốt nhục của trăm. Giả sử như Lại Văn Đình thật sự cứu được nàng thì nàng có chấp nhận rời xa phu quân của mình, để hài nhi sinh ra mà không có cha, trở thành một người bị thiên hạ chê cười và liệu rằng Lại Văn Đình có chấp nhận nuôi lớn hài nhi đó hay tìm cách giết chết nó để trả thù bốn vương. Suy cho cùng Tân vương của các người cũng vì nữ nhân mà gây nên bạo loạn".

“Người! ”. Viên quan nọ cứng họng không thể nói được gì. Hắc Lãnh Thiên cười gian tà ” Một kẻ tự mình xưng vương đi cướp nường tử của người khác lại còn gây ra chiến tranh, thử hỏi ta với hắn tội ai lớn hơn”.

...

21. Chương 21: Quỷ Quyết 2

Không khí Tân triều càng lúc càng trở nên căng thẳng. Hắc Lãnh Thiên đã khiến cho bọn quan viên sa mạc lời. Chu Sa sau một hồi im lặng “Hắc đế, rốt cuộc ý đồ của ngươi là gì, còn Tân vương của bọn ta ngươi đã làm gì ngài ấy”.

“Ý đồ của ta ư? ”.

Hắc Lãnh Thiên ngập ngừng ” Hừm! Bỏn vương là một người rất tham vọng. Xưa nay kẻ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết”.

Chu Sa cau mày ” Nếu ngươi muốn tận diệt cả Tân triều này thì cứ việc làm, sau này cũng sẽ có người thay chân bọn ta vưng dậy Tân đế quốc”.

“Vậy sao? ”. Hắc Lãnh Thiên đứng dậy, bước xuống chỗ bọn quan viên. Anh đứng trước mặt họ và nói ” Trong các ngươi ai muốn đầu hàng thì hãy quỳ xuống hành lễ, bỏn vương sẽ tha cho một con đường sống“. Bọn quan viên nhìn nhau, họ bắt đầu xì xào. ”Quân tử nhất ngôn. Bỏn vương sẽ không nuốt lời”. Chỉ bằng một vài chiêu trò đã làm cho nội bộ lục đục. Một vài tên chân tay run rẩy như muốn quỳ xuống. Chu Sa thấy vậy liền trừng mắt quát to:

- Bọn hèn nhát, đừng tin lời hắn

Cô quay sang Hắc Lãnh Thiên:

- Hắc đế ngươi mau thả Tân vương của bọn ta ra bằng không thì đừng trách.

“Được thôi! ”.

Câu trả lời ngắn gọn của Hắc Lãnh Thiên khiến tất cả sửng sốt. Trong lúc bọn người của Chu Sa đang bán tín bán nghi thì Lưu Nguyên bước ra kéo theo một kẻ người không ra người ma không ra ma. Toàn thân hắn đầy những vết thương do roi da gây nên, tay chân bị xích vào bốn quả tạ nặng. Vâng! Người đó không ai khác chính là Lại Văn Đình.

“Tân đế! ”.

Chu Sa gào lên, cô trừng mắt ” Các người thật độc ác, dám hành hạ ngài ra nông nổi này“. Lưu Nguyên nhếch mép cười ” Các người phải nói là Hắc đế đã quá nhân từ khi để cho hắn dốc đến tận bây giờ”.

Lại Văn Đình khổ sở ngóc đầu dậy ” Ta thà chết còn hơn sống trong đau đớn.... Nhưng... Trước khi chết.... Ta... Ta... Ta muốn gặp mặt A Ly để nói cho muội ấy biết.... người là kẻ.... dối trá...”.

- Tân vương, đến nước này mà ngài vẫn còn vương vấn ả tiện nhân đó ư?.

Một viên quan lắc đầu nói. Bọn thị tỳ hầu cạnh bỗng lùi lại, ánh mắt Hắc đế tối sầm lại. Bằng tốc độ phi thường anh xông tới bóp cổ tên quan viên đó đến ói máu mới chịu thả ra. Hắn ta sợ hãi lùi lại.

“Nữ nhân của trẫm không phải là tiện tỳ và người cũng không có tư cách nói về nàng ấy”.

“Hắc.... Lãnh.... Thiên.... Người... Người không xứng đáng.... Với tình yêu của A Ly... ”

Lại Văn Đình thều thào. Lưu Nguyên nắm tóc hắn, kéo lên khiến hắn đau đớn ” Thế người thì xứng đáng sao? ”.

Hắc Lãnh Thiên dùng ánh mắt quét qua lũ chuột nhắt kia ” Bỏn vương đã hứa với ái phi là sẽ không giết thanh mai trúc mã của nàng nhưng còn các người thì... ”

Anh bỏ lại về sau, lập tức bọn quan viên quỳ xuống ” Hắc đế vương vạn tuế! “. Chu Sa quay ra nhìn, ả ta tức giận ” Lũ chết nhất, đứng dậy cho ta. Các người không thấy xấu hổ với Tân vương sao? Đứng dậy! “. Mặc cho những lời chửi bới của tể tướng, bọn quan viên vẫn im thin thít. Lưu Nguyên rút gươm ra, ánh mắt tràn đầy dục vọng ” Hắc đế, cho phép thần “. ”Được! ”.

“Không, người tránh ra! Ta là tể tướng của Tân triều. Người mau cút đi, cút đi. Không! ”.

Cảnh tượng lạnh gáy đó in sâu vào tâm trí của bọn quan viên, Chu Sa chết không nhắm mắt.

...

22. Chương 22: Hồi Cung

Hắc Lãnh Thiên sau ba tháng chinh chiến cuối cùng cũng hồi triều.

Bấy giờ trong hoàng thành ai ai cũng truyền tay nhau về một nữ tử đã khiến đế vương vốn ăn chơi trác táng nay lại chịu xuất binh thảo phạt, hậu cung thì xôn xao tin đồn hậu cung sắp có chủ.

...

Tối đó thái hậu đến tìm hoàng thượng.

“Thần nhi tham kiến mẫu hậu”

“Hoàng nhi miễn lễ! ”.

Hắc Lãnh Thiên đỡ bà ngồi xuống ghế rồi anh ngồi bên cạnh ” Mẫu hậu khuya thế đến tìm thần nhi không biết là có chuyện gì không ạ? “. Bà cười và nói ” Hoàng nhi, Tinh phi mang thai đến nay cũng được chín tháng cũng sắp sửa lâm bồn rồi. Mẫu hậu nghĩ con nên tìm thêm vài đứa nữa để cho ta được hưởng phúc tuổi già, sum vầy bên con cháu”. Hắc Lãnh Thiên khẽ nhướn mày, đề tài muốn thuở này thái hậu lại đem ra nhai tiếp.

“Được ạ, chờ khi Tinh phi nàng ấy sinh xong thần nhi sẽ làm thêm cho người một cặp long phụng (vãi) để người khỏi phải sợ không có cháu ẵm bồng nữa”.

- Ay da, sao phải đợi Tinh phi chứ. Hậu cung giai nhân ba ngàn, Bách phi, Lệ phi, Thất phi, Yến phi ai ai cũng tài sắc đều đang độ tuổi xuân xanh. Bộ con nghĩ Tinh phi sinh xong là có thể.... sinh liền nữa à? ”.

Hắc Lãnh Thiên lắc đầu “Được rồi, được rồi! Hoàng nhi sẽ cân nhắc chuyện này”. “Không được, tối nay con phải đi thị tẩm cho ta”. “Ồ kìa, mẫu hậu! ”. Hai người giằng co xâu xé mãi cuối cùng Hắc đế oai hùng phải đầu hàng lão thái hậu cao siêu.

Yến Dương Cung

“Ừm! Hoàng thượng.... A.... Á.... ”

Sau màn “dạo xuân” Thất Nhiệt Ba nằm bên cạnh Hắc Lãnh Thiên đang ngủ say, đôi tay vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh. Hắc Lãnh Thiên trông thật đẹp, vẻ đẹp khiến bao thiếu nữ mê say. Thất Nhiệt Ba chỉ hận rằng không thể độc chiếm anh làm của riêng.

“Hoàng thượng! Thiếp chỉ muốn ngài thuộc về mình thiếp thôi..... Dù cho phải trả giá đắt như thế nào, thiếp cũng chịu”.

23. Chương 23: Sinh Rồi... Ngự Y Đâu Mau Đến Đây!...

Nguyệt Y Cung

A Châu, A Tử đang chải tóc cho Lưu Ly. Vẻ mặt hạnh phúc của cô hiện lên rất rõ, cô vừa xoa bụng vừa cười.

A Châu tủm tỉm ” A Tử à, muội đoán xem thai nhi này là hoàng tử hay là công chúa đây? “. ”Hừm, muội nghĩ là hoàng tử đó”. Lưu Ly cười:

- Sao muội lại nghĩ vậy?

A Tử nhanh nhẩu đáp ” Hây da! Chắc chắc là tiểu hoàng tử rồi. Mẫu thân của nó phải chịu bao nhiêu gian khổ, lưu lạc bên ngoài cung để bảo vệ nó. Sức sống mãnh liệt của nường nường chắc chắn đã truyền cho long thai dù có là tiểu công chúa thì cũng biến thành tiểu hoàng tử thôi“. Cả hai người phá lên cười ” A Tử à, làm gì có chuyện đó chứ”. A Châu cười khúc khích.

Đến trưa Hắc Lãnh Thiên ghé qua thăm sự với Lưu Ly.

- Hoàng thượng, người thích con trai hay con gái?

- Hừm! Nếu là nàng sinh thì trai hay gái trẫm đều thích.

Lưu Ly hạnh phúc với câu trả lời đó. Hắc Lãnh Thiên xoa đầu cô ” Dù sau này nàng có trở nên béo ú vì sinh con cho ta thì ta vẫn sẽ yêu thương nàng“. Lưu Ly tủm tỉm ” Thế thì buồn cho người rồi. Nếu chọn giữa người và hồng nhi thì thiếp sẽ cho người thất sủng luôn“. Hắc Lãnh Thiên cau mày, ảnh đang ghen với con mình, anh vờ đánh nhẹ vào bụng cô ” Thế thì đừng sinh nó ra nữa“.

Vâng! Và một tình huống dở khóc dở cười đã xảy ra.....

Lưu Ly chợt đau bụng dữ dội.

“Hoàng thượng.... Thần thiếp đau.... Đau quá.... A.... ”

Hắc Lãnh Thiên trở mắt lúng túng ” Chết! Có khi nào ta đánh vỡ..... Rồi không? ”.

“Đau quá.... Á..... Đau.... ”

Hắc Lãnh Thiên hốt hoảng chừng mười mấy giây rồi mới kêu lên ” Người đâu, mau mời ngự y... ”.

Bọn người A Châu, A Tử chạy vào liền biết được tình hình vội vã gọi Chu thái y.

Bên ngoài Nguyệt Y Cung

Trong lúc thái hậu, Bách phi đang sốt sắn thì Lưu Nguyên chăm chú quan sát biến cảm lạ thường của anh Đế.

“Hoàng thượng, người sao vậy? ”

“Không, không sao! ”.

Vẻ mặt của Hắc Lãnh Thiên trông.... Cả người thì toát mồ hôi hột, liên tục nuốt nước bọt. Bộ dạng bây giờ của anh lạnh lùng đến mức giả tạo.

“Ấy da, hoàng thượng à ngài đừng căng thẳng vậy chứ! ”.

Anh im lặng chờ đợi từng phút từng giây lần lượt trôi qua.

“Oa oa oa”

Tiếng khóc trẻ thơ vỡ oà cả bầu không khí căng thẳng. Bà mẹ vui vẻ la lên “Sinh rồi, sinh rồi! Là một tiểu hoàng tử! ”. Thái hậu nghe xong liền mừng rỡ chạy vào. Mọi người tiếp bước theo sau. Hắc Lãnh Thiên bước đến bên giường lấy khăn khô lau mồ hôi cho Lưu Ly ” Vất vả cho nàng rồi! ”. Lưu Ly sắc mặt tái nhợt mỉm cười.

“Xem đứa bé này, y hệt hoàng thượng hồi nhỏ”. “Trông khá khinh thật”. Mọi người vây quanh tiểu hoàng tử, thái hậu bế đứa bé lại giường, Lưu Ly gượng dậy ” Hoàng thượng, con chúng ta này! “. Hắc Lãnh Thiên nhìn đứa bé trong lòng rạo rực hẳn, vẻ mặt anh ảm áp lạ thường. Lưu Nguyên được lên chúc thúc niềm nở bảo ” Hoàng thượng, ngài định đặt tên gì cho tiểu hoàng tử đây? “. Thái hậu nhìn anh ” Hoàng nhi, con mau đặt tên cho nó đi”. Hắc Lãnh Thiên vuốt ve gương mặt mũm mĩm tròn trịa đó của tiểu hoàng tử rồi nhìn Lưu Ly:

- Trẫm sẽ gọi nó là Đình Phong, Hắc Đình Phong - Đại Địa hoàng tử.

24. Chương 24: Cô Triệu Vào Cung

Mấy ngày sau khi sinh, sức khỏe của Lưu Ly cũng dần tốt hơn, gương mặt trở lại vẻ hồng hào vốn có. Sáng sớm Lưu Nguyên đã đến thăm:

- A Ly, muội xem ai đến đây!

Lưu Ly bế Đình Phong bước ra “Ồ...? ”.

“A Ly, cháu gái yêu của ta! ”. Người đó là Triệu Hoàng Xuân cô cô ở quê nhà của Lưu Ly. Thời còn trẻ bà là một người có nhan sắc mỹ miều được người người ngưỡng mộ. Dù đã 50t nhưng bà vẫn trông rất mặn mà.

“Cô cô, sao cô lại ở đây? ”

“Lưu Nguyên cho người rước ta vào cung đó”

Lưu Ly vui sướng tột cùng khi được gặp cô Triệu ” Con rất rất nhớ người đây cô cô“. Cô Triệu cười hậu ” Ay da, xem con kìa lại khác nữa rồi. Mau qua đây để ta xem mặt cháu ta nào“. Lưu Ly ẵm Đình Phong đưa cho cô Triệu ” Hừm! Đứa bé này diện mạo phi phàm chắc chắn sẽ là một mỹ nam tử trong tương lai đây“. Bà quay sang nhìn Lưu Nguyên ” A Nguyên à, A Ly người ta đã yên bề gia thất rồi chừng nào tới phiên con đây hả? “. Lưu Nguyên khó chịu ra mặt ” Cô cô làm như muốn là có được ngay ấy, bây giờ con vẫn chưa có ý trung nhân đâu nên cô cô còn đợi dài dài“. Cô Triệu một tay cưng nựng tiểu bảo một tay chỉ trỏ thẳng nhóc ế vợ ” Cái gì mà muốn hay không muốn, ta còn lạ gì cái tánh nết ngang ngược của con chứ ah. Cứ kéo dài nàng nào vô bụi rồi tự khắc sẽ lòi ra ngay thôi“. Lưu Ly cùng mấy cung nữ che miệng phì cười.

“Hoàng thượng giá đáo! ”.

Mọi người mau chóng hành lễ. Hắc Lãnh Thiên cả đêm không ngủ mong sao sớm được gặp tiểu hoàng tử. Thấy cô Triệu đang ẵm Đình Phong anh nhìn và hỏi ” Đây là...? “. Lưu Ly giới thiệu ” Hoàng thượng, đây là cô cô của thiếp“, cô Triệu bấy giờ mới ngước mặt lên nhìn Hắc Lãnh Thiên

“À hoàng thượng! Lão đây là Triệu Hoàng Xuân, là người đã nuôi lớn hai đứa này (chỉ Nguyên và Ly) mẫu thân bọn nó mất sớm nên tôi cũng được xem như mẹ nuôi của bọn nó suy ra hoàng thượng là con rể của tôi. Mau, mau hành lễ đi”.

Mọi người đơ 3s...

Hắc Lãnh Thiên chưa kịp định thần lại thì nhận được hiệu của Lưu Nguyên, anh miễn cưỡng ” Nhạc mẫu đại nhân! ”. Cô Triệu lấy làm hài lòng.

Bữa trưa

Vỗ Đình Phong ngủ, cô Triệu nhanh chóng bồi bổ cho Lưu Ly ” A Ly à, con phải ăn thật nhiều vào để lấy lại sức khỏe đây nhá. “. ”Dạ cô cô ”. Sơn hào hải vị trên bàn ăn đều bị cô Triệu dòn hết vào chén của Lưu Ly đến cả anh Đế và Lưu Nguyên chỉ còn nước cắn đũa mà thèm thuồng.

“Hoàng thượng à, khi nào ngài mới làm lễ sắc phong cho A Phong đây hả?”. “À, con định tháng sau chọn ngày lành rồi sẽ tiến hành làm lễ sắc phong cho Đình Phong luôn ạ”. Cô Triệu gật gù ” Vậy cũng được!

“Lưu Nguyên uống một ngụm rượu ” Cô cô à, chẳng mấy khi được vào cung cô cô nên cùng muội muội đi dạo thăm quan ngắm cảnh đi chứ đừng suốt ngày bâm lầy tiểu hoàng tử như thế chứ”.

“Đúng đây, cô cô à. Để lát nữa con dẫn cô cô ra ngự hoa viên chơi nha? ”.

“Thôi cũng được”.

.

25. Chương 25: Chiến Tranh Lạnh

Còn chừng ba bốn tuần nữa là đến lễ sắc phong cho Hắc Đình Phong. Bấy giờ hậu cung vang lên một lời đồn thổi rằng Tinh phi - Lưu Ly sẽ được phong làm hoàng hậu.

Dao sớm, Lưu Ly cùng a Tử ra ngự hoa viên ngắm cảnh, cùng lúc đó Tinh quý nhân cùng Đàm quý nhân tiến đến thỉnh an ” Tinh phi nương nương! “ Lưu Ly mỉm cười nhẹ nhàng, Tinh Ngọc ra hiệu cho cung tỳ lấy ra một xấp lụa Nam Vân thượng hạng ” Tinh phi nương nương, đây là chút quà mọn của thần thiếp, xin nương nương nhận cho ạ“. Đàm Ân cũng không lép vế đã chuẩn bị sẵn trân châu quý hiếm” Tinh phi nương nương, đây là trân châu Đông Tứ, thần thiếp đã cất công chuẩn bị cho người đó”.

Lưu Ly quay sang nhìn a Tử rồi nhìn hai vị quý nhân, cô gượng cười ” Tấm lòng của hai vị quý nhân bổn cung sẽ nhận còn về phần quà thì... ”.

“Quà của hai vị quý nhân đây chẳng xứng với Tinh phi nương nương đâu”.

Thất Nhiệt Ba từ đây xuất hiện. Tinh quý nhân và Đàm quý nhân cau mày ” Ay dò! Thì ra là Thất phi“. Thất Nhiệt Ba ăn mặc nổi bật với sắc đỏ kiêu sa quyến rũ. Cô ả tiến tới ngồi cạnh Lưu Ly ” Tinh phi được hoàng thượng sủng hạnh lại hạ sinh đại hoàng tử, hậu cung sắp sửa có chủ rồi đây“. Lưu Ly ngầm hiểu được ý của Thất Nhiệt Ba ” Thất phi sao lại nói vậy chứ. Chúng ta đều là phi tử của hoàng thượng, bất cứ ai cũng có thể trở thành hoàng hậu cả. Thất phi cũng được hoàng thượng sủng ái hy vọng có thể sinh cho hoàng thượng một tiểu hoàng tử“. Thất Nhiệt Ba nhếch mép thể hiện sự khinh bỉ đối với lời nói của Lưu Ly. Cô ả liếc xéo hai nàng quý nhân ” Tinh phi nói đúng, ai cũng có thể trở thành hoàng hậu cả, cho nên hai cô đừng chỉ nhìn nọt một người nào đó mà phải biết thời thế”. Hàm ý của câu nói này mọi người đều tỏ, Lưu Ly vừa mới sinh xong phải ở cữ nên Thất Nhiệt Ba nhân cơ hội tranh sủng lấy đó làm ngồng nghênh mà tự cho mình là mẫu nghi thiên hạ.

* Nguyệt Y Cung *

Đêm khuya, Hắc Lãnh Thiên không kèm được nhớ nhưng liền lên sang Nguyệt Y cung để thăm Lưu Ly.

“Hoàng thượng, khuya thế này người còn đến đây làm gì? ”

“Nàng trưng bộ mặt đó ra với ta làm gì chứ? Chỉ tại nhớ nàng mà ta không thể tập trung làm việc được đây này”.

Hắc Lãnh Thiên ôm chầm lấy Lưu Ly, anh hôn nhẹ lên trán cô ” Bảo bối à, mấy ngày không gặp nàng ta thật sự rất khổ sở đây“. Lưu Ly ngược mặt lên nhìn anh, mỉm cười ” Hoàng thượng, như vậy là hư đây. Người đừng vì thiếp mà bỏ bê triều chính chứ“. Hắc Lãnh Thiên nhướn mày” Hây da, đừng nhắc chuyện đó nữa. Ta chỉ muốn được thoải mái ở cùng nàng thôi, bảo bối à nàng có muốn Đình Phong có thêm một đệ đệ không hả? ”.

Anh rất tỉnh và đẹp trai!

Bầu không khí lãng mạn khi này bỗng chốc bị vùi dập không thương tiếc. Lưu Ly cười khinh bỉ, lạnh lùng đẩy Hắc Lãnh Thiên ra ” Thế mục đích của hoàng thượng đến đây chỉ muốn tìm thêm đệ đệ cho Đình Phong thôi ư? Hưm! Thần thiếp vẫn còn phải ở cữ đây, nếu người ham muốn đến thế thì đi tìm Thất phi để thỏa mãn đi. Không tiễn”.

Hắc Lãnh Thiên đơ 3s...

“Bảo bối nàng ghen à? ”.

Lưu Ly tuy là nữ chính, là sủng phi, là mama của đại hoàng tử nhưng nàng cũng là nữ nhân, cũng biết ghen ăn tức ở với người khác. Lưu Ly không thèm dòm ngó đến anh Đế, bơ đẹp ảnh luôn.

“Bảo bối à, ta là vua của một nước và cũng là tướng công của nàng đấy. Nàng dám bơ ta, thật là khi quân phạm thượng đấy”.

Hắc Lãnh Thiên bắt đầu giở trò ra oai thị thế. Lưu Ly mặt lạnh như tiền đáp lại cứng rắn” Thế hoàng đế đem thiếp đi trăm đi”. ”Nàng đừng tưởng được ta sủng ái thì lên mặt nga. Nàng không chịu hầu hạ ta, ta không trăm nàng nhưng sẽ có cách trị nàng”.

“Được thôi, để xem ai sẽ thua trước”

26. Chương 26

Ngày đại lễ, hoàng thành rộn ràng cờ hoa khoe sắc. Hoàng đế mở tiệc linh đình, các vị đại thần đều tới chúc tụng.

...

Trong bữa tiệc, Trần Can, Trần đại nhân có đề xuất về việc phong hậu.

“Hoàng thượng, Tinh phi có công sinh hoàng tử cho hoàng thượng, ngôi hậu để trống đã lâu, thần nghĩ nhân dịp này hãy phong Tinh phi làm hậu”. Lý đại nhân cũng thêm lời ” Phải, phải đấy hoàng thượng. Tinh phi tài đức vẹn toàn lại còn là mẹ của Đại Địa hoàng tử. Người quả xứng với ngôi hậu”.

Hắc Lãnh Thiên gật gù có vẻ tán thành thì Uất Trì Quý - tể tướng thời trước phản đối.

- Hoàng thượng! Thần phản đối!

Mọi người đổ dồn con mắt về phía vị tể tướng, thái hậu hỏi ” Tướng gia, ngài không hài lòng điều gì sao? ”.

- Bẩm hoàng thượng, thái hậu vi thần nghĩ Tinh phi không xứng đáng với ngôi vị hoàng hậu cao quý đó.

Lưu Ly hơi cau mày. Không phải vì bị phản đối chuyện cô làm hậu mà vì hôm nay là đại lễ của hoàng tử lại vườn phải chuyện thị phi. Lưu Ly ôm Đình Phong vào lòng nhẹ nhàng ru con ngủ.

- Hoàng thượng, vi thần biết chuyện ngài đi thảo phạt Tân vương họ Lại kia là do vị Tinh phi kia bị bắt cóc. Đối với chúng dân thì nghĩ hoàng thượng vì xã tắc nhưng đối với thần là một sự ngu muội. Ngài vì một nữ nhân mà điều quân thảo phạt, nhờ may có mệnh hệ gì thì ai là người chịu trách nhiệm đây.

Hắc Lãnh Thiên cố kiềm nén ” Tướng gia, hôm nay là sinh thần của đại hoàng tử, ông đừng nên lời việc triều chính ra nói chứ”.

Lưu Ly cũng tiếp lời ” Tướng gia, ngài đừng làm mất vui chứ”. Bỗng Uất Trì Quý đập bàn quát:

- Ở đây chưa đến phiên nữ tử người lên tiếng.

Đình Phong giật mình rồi khóc oà lên nức nở. Lưu Ly vội vỗ về trấn an nó. Thái hậu đứng dậy ” Tướng gia, ngài làm vậy có hơi quá đáng rồi đấy”.

Uất Trì Quý lộ rõ vẻ tức giận ” Hừ! Lẽ ra năm xưa ta nên có mặt tại thiên triều để phế hai mẫu tử các người. Để con của một tiện tỳ lên làm hoàng đế thật sự là sai lầm và sỉ nhục“. Nói xong ông bỏ đi trước sự ngỡ ngàng củ bá quan văn võ. Thái hậu bị sỉ nhục nặng nề, Lưu Ly vội đỡ bà rồi quay sang hoàng thượng” Hoàng thượng thần thiếp dìu thái hậu về cung trước ạ”.

“Được! ”.

Bữa tiệc vẫn tiếp tục nhưng không khí thì chẳng có tí gì vui vẻ...

Trong đêm tối, Hắc Lãnh Thiên ngồi giữa màn đêm lạnh lùng gió thổi. Bên tai anh văng vẳng một câu nói của kẻ mà anh căm ghét nhất....

“Nếu người không thể gạt bỏ những tình cảm cá nhân đó thì không xứng đáng làm con trai của trẫm! ”.

27. Chương 27: Lạnh Lùng

Hắc Lãnh Thiên trốn một góc trong ngự hoa viên. Bàn tay cậu chỉ chút vết hằn do roi da gây ra. Cậu cố giấu nó để không bị mẹ phát hiện. Lặng lẽ quay lại Phế Tỳ các, cậu ráng rặn một nụ cười ” Mẫu hậu, con về rồi! “. Từ Giai mỉm cười giang tay ra ôm chăm lấy đứa con bé bỏng ”Thiên nhi con về rồi à! ”.

Phế Tỳ cung là nơi duy nhất để chứa chấp cô một phi tử bị thất sủng. Từ Giai là con gái của Trần Khánh - đô đốc tướng quân. Năm đó Từ Giai được định hôn ước với bát vương gia, hai người rất tâm đầu ý hợp. Trong một lần tiến cung thăm thái hậu - Vân Ai thì gặp Hắc Lãnh Huyết - thái tử thiên triều. Sau khi lên ngôi để hấn xưng hiện là Tà đế, cử bát vương đi đánh giặc bắc ngay trước ngày thành hôn. Bát vương gia đã tử trận, Từ Giai đau khổ nguyệt thủ tiết cả đời vì chàng nhưng mọi chuyện chẳng dễ dàng gì. Tà đế ngang nhiên cướp đoạt, bắt cô về cung phong lên bốn bậc làm Nguyệt hoàng quý phi. Mặc cho cô từ chối và năm lần bảy lượt trốn khỏi thiên cung nhưng đều bị bắt lại. Đêm đó hấn ta đã cưỡng bức cô một cách thô bạo và dã man ” Nếu không thể có được trái tim nàng thì ta sẽ khiến thân xác này mãi mãi thuộc về ta”.

Đau đớn và tủi nhục, Từ Giai ra hồ Nguyệt Dạ ngồi khóc, đúng lúc đó thái hậu đi ngang qua.

- Hic hic.... Hức... Hức.... Lãnh Tần (tên của bát vương gia)... thiếp xin lỗi..... là thiếp đã phản bội chàng.... Lãnh Tần..... hãy để thiếp đi theo chàng....

Cô nhảy xuống hồ tự vẫn. Thái hậu mặt lạnh như tiền, cho người vớt cô lên.

Khi tỉnh lại, người cô nhìn thấy đầu tiên là Hắc Lãnh Huyết.

“Tỉnh rồi sao! ”.

Từ Giai không nói gì cả. Mặt cô nhợt nhạt và tím tái, hơi thở yếu ớt. Hắc Lãnh Huyết nổi tiếng là người thô bạo nhưng đối với trường hợp này thì có thô bạo cũng chẳng ích gì. Suốt mấy tuần cô vẫn không hé môi nửa lời. Thái hậu có đến nói chuyện với cô

“Bổn cung thật cảm động. Ban đầu bổn cung cũng chẳng ưa gì ngươi nhưng sau khi thấy ngươi chối từ hoàng thượng vì bát vương thì ta cũng có chút động lòng. Giai Giai à, hoàng thượng chưa bao giờ lo lắng cho bất cứ ai như vậy, đối với ngươi đó là một ân điển. Ngươi hãy đến thăm người đi.... ”

Từ Giai miễn cưỡng gật đầu. Suốt mấy tuần qua ngày nào hấn cũng rời khỏi cung của cô với bộ mặt khó chịu. Cô chọc giận hấn nhưng hấn vẫn cố kìm nén để dịu dàng với cô. Thái hậu nói cũng đúng, dù sao cũng nên đến đó để cảm tạ hấn một câu.

Từ Giai cùng tỳ nữ đến Thiên Trì cung. Vừa bước vào cửa thì những âm thanh nhạc cảm đó vang lên dồi dập. Bước vào trong, tỳ nữ vội che mặt quay lưng đi ngượng ngùng. Cảnh tượng đó....

Những vũ nữ thoát y nhảy múa, hấn ta thô bạo “hành hạ” những cô đào nóng bỏng. Một chút cảm xúc mà cô chất góp được cũng đổ vụn trước sự truy lạc đó.

Lý công công đang mê mẩn trước thân hình của Hắc Lãnh Huyết bỗng thốt lên ” Á, Nguyệt hoàng quý phi nương nương”. Hắc chòm dậy giữa những bàn tay nóng bỏng, ngừng việc đang làm lại.... và nhìn cô rời đi trong nước mắt.

...

“Sao lại khóc chứ? Từ Giai... Tại sao..... Tại sao mày lại đi đến bước đường này”... Chuyện là hôm trước thái y đã bắt mạch và nói rằng cô đã có thai, cô bảo ông ta im lặng đừng cho ai biết. Mặt dù khó xử nhưng vị thái y đó cũng đã giúp đỡ cô.

....

“Từ Giai, người mày yêu ruowg nhất đang ở đó đợi mày đấy. Hải nhi, mẫu thân xin lỗi khi không thể để con sinh ra trên thế giới này, xin lỗi! ”.

Cô định gieo mình xuống mặt hồ lần nữa thì bị nắm lại bởi một bàn tay rắn chắc ” Giai Giai, nàng nói sao? Hải nhi? Nàng có mang sao? ”. Từ Giai né tránh ánh mắt hạnh phúc đó, dùng hết sức lực đẩy hẳn ra. Bóng đêm bao trùm lên tất cả, cô cảm thấy nghẹt thở, nước tràn vào phổi cô. Nhắm mắt lại và chịu đựng.

- Lãnh Tần, đợi thiếp!

28. Chương 28: Uy Quyền

Ngự thư phòng tối om, Lưu Ly lần mò đến bên cửa sổ.

“Hoàng thượng! ”.

Hắc Lãnh Thiên thức tỉnh giữa những dòng suy nghĩ miên man của mình.

- Bảo bối, nàng qua đây

Anh dang tay ra, Lưu Ly tiến đến sà vào lòng anh. Cô nghe được tiếng thở dài nặng nhọc của anh

- Hoàng thượng, người không vui?

- Ừm!

- Người có thể tâm sự với thiếp mà

Anh lặng yên, ôm cô một lúc thật lâu.

- Có phải người còn giận thiếp?

Hắc Lãnh Thiên nhìn cô, đôi mắt thật long lanh, to tròn trông rất giống đôi mắt mà năm xưa anh từng thấy. Lưu Ly bỗng cười ” Hoàng thượng làm thiếp nhớ đến một chuyện, người muốn nghe không? ”

- Được!

Cô bắt đầu kể: ” Năm đó thiếp lên mười, có lần phụ thân dẫn thiếp đi biệt uyển của Chu vương gia chơi. Đó là lần đầu tiên trong đời thiếp được tiếp xúc nhiều với bên ngoài như vậy. Hoàng thượng người biết không thiếp đã trốn ca ca và phụ thân để đi chơi đó”.

- Sau đó thì?

- Thiếp bị lạc trong biệt uyển, trời rất âm u và đáng sợ. Rồi có một con sói phát hiện ra thiếp, lúc đó thiếp rất rất sợ luôn, chỉ biết ngồi khóc thôi.

- Hừm!

- Rất may là... Lúc đó có một nam nhân đã đến cứu thiếp. Huynh ấy đã chiến đấu với con dã thú và bị thương. Hình như là ở tay thì phải, máu chảy ra rất nhiều....

- Thế sao nàng lại kể cho ta nghe về chuyện này?

Anh khẽ cười ” Vì khi này ánh mắt của hoàng thượng trông rất giống với ánh mắt của ân nhân đã cứu thiếp. Chỉ tiếc là lúc đó thiếp còn quá nhỏ nên không thể nhớ được nhân dạng của người đó”.

Hắc Lãnh Thiên khẽ nhếch mép ” Chắc hẳn người đó cũng là người đầu tiên làm nàng rung động? ”.

Lưu Ly đỏ mặt khẽ gật đầu. Anh thích thú hôn lên đôi má đỏ hồng hào đó.

- Bảo bối, cả đời này ta chỉ cần có nàng thôi là đủ rồi, dù phải đánh đổi cả giang sơn ta cũng bằng lòng.

- Hoàng thượng đừng nói vậy chứ. Dù sau này người có trở nên như thế nào thì thiếp cũng sẽ mãi mãi ở bên người mà.

- Thật chứ?

- Uh!

...

Hôm sau, khi thượng triều đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Uất Trì Quý vì phản đối việc phong Lưu Ly làm hậu mà ngang nhiên sỉ nhục quân vương. Hắc Lân Thiên vô cùng tức giận.

“Hoàng thượng! Nếu người muốn phong gian phi làm hậu thì hãy xử trăm thần trước ”.

“Tướng gia. Bỏn vương không thể làm thế với ông được”.

Hắc Lân Thiên thấy rõ sự ngang bướng ở lão thần đó, anh dẫn đo suy nghĩ ” Tướng gia, nghe nói ngài có một nghĩa nữ tên là Hoa Hoa... Kỳ tuyển tú nữ sắp diễn ra rồi.... Bỏn vương dù đã có sủng phi nhưng vẫn phải làm theo tục lệ.. ”.

Uất Trì Quý ngập ngừng ” Hoàng thượng nhưng... “. Ông hẳn biết rõ Hắc Lân Thiên muốn nghĩa nữ của ông nhập vào hậu cung nhằm uy hiếp ông, không muốn Hoa Hoa phải vướng vào chuyện này ông liền từ chối ” Hoàng thượng, nghĩa nữ của thần đã định hôn ước rồi ạ nên... ”

- Thì sao?

- Ngài....?

- Năm xưa phụ vương ta cũng phong phi cho một nữ nhân đã định hôn ước lại còn là người của hoàng thất. Không làm thì khi đó tướng gia còn ủng hộ nữa cơ mà.

Uất Trì Quý bị chính những lời nói sỉ vả quân vương phản bác lại khiến ông cứng họng. Hắc Lân Thiên thừa thế đánh đòn chí tử ” Lệnh vua là thiên mệnh. Hãy chuẩn bị đi”.

29. Chương 29: Khi Quân Vương Trở Thành Dã Thú I

Quả nhiên đúng như những lời mà Hắc Lân Thiên nói, Hoa Hoa đã được đưa vào cung phong làm Tề quý nhân.

Tối đó Dư Khánh cung phủ một trời đen kịt. Cung nữ thái giám được lệnh rút lui, đêm nay hoàng thượng đi thị tẩm...))

“A.... Aaaaaa! ”

Tiếng kêu la thảm thiết của thiếu vang lên dồn dập. Chiếc giường hoa như muốn sụp đổ bởi sự rung chuyển của “cuồng long”. Hắc Lân Thiên thô bạo hành hạ Hoa Hoa khiến nàng không thốt nên lời. Anh xả hết mọi sự tức giận lên nghĩa nữ của tể tướng mặc cho nàng van xin.

“Hoàng thượng... Aaaa..... Dừng.... Dừng lại.... Đi.... Thần thiếp.... Xin... Xin..... Người.... Huhu! ”

“Không phải mọi nữ nhân trong thiên hạ đều muốn hầu hạ trăm sao..... ” lời nói như vừa tiến tới “tận cùng của vũ trụ” khiến Hoa Hoa như muốn nổ tung.

“Có trách thì hãy tránh nghĩa phụ của nàng. Chính ông ấy đã đưa nàng vào tay trăm”.

“Huhu! Tại sao..... Huhu... Nghĩa phụ!”

...

Trải qua một đêm đáng sợ, Tề quý nhân nằm vật vã trên giường. Hậu cung ai nấy cũng biết chuyện nhưng chẳng một ai dám đồn thổi.

Bữa trưa Hắc Lãnh Thiên vui vẻ dùng bữa cùng Lưu Ly và tiểu bảo bảo.

Khác hẳn với mọi ngày, hai nàng hầu a Châu, a Tử đứng đằng sau chủ nhân với vẻ phòng vệ. Lưu Ly thì cứ ôm khư khư Đình Phong mà chẳng dám nhìn thẳng mặt quân vương.

“Bảo bối, nàng sao vậy? Thức ăn không hợp khẩu vị à? ”

- Dạ.... Không sao ạ! ”

- Nàng bị ốm sao? Lại đây ta xem nào!

Vừa nói anh vừa đưa tay ra định chạm vào cô. Như phản xạ trước thú dữ Lưu Ly vội bật dậy lùi ra xa khiến Đình Hạo đang lim dim cũng phải giật mình:

- Hoàng thượng, thần thiếp đưa Đình Phong về cung trước, hoàng nhi đói rồi.

Hắc Lãnh Thiên với vẻ mặt thắc mắc, quý sang nhìn hai cung nữ định hỏi thì..

- Hoàng thượng, chúng nô tỳ xin phép cáo lui.

Thế là suốt ngày hôm đó dàn hậu cung đều né tránh quân vương. Chuyện Tề quý nhân trở thành điên dại khiến các phi tần ai nấy đều lo sợ hơn là việc ghen tỵ.

...

“Hãy da, lâu lắm rồi mới được yên tĩnh như thế này”.

Lưu Ly vươn vai hít một hơi thật sâu. Mọi người đa số đều trốn trong phòng để được an toàn tránh khỏi hoàng thượng. Sau khi ru ngủ Đình Phong thì cô tranh thủ trốn ra ao sen chơi.

Gương mặt Lưu Ly trông thật kiều diễm khi đứng cạnh hồ sen bát ngát này. Một vẻ đẹp say đắm lòng người.

“Bảo bối nàng mệt à? ”

Hắc Lãnh Thiên xuất hiện từ đằng sau ôm chặt lấy Lưu Ly khiến cô không thể thoát ra được.

“Hoàng... Hoàng thượng? ”

Giọng anh trầm ấm bên tai ” Bảo bối, nói ta nghe nào. Hôm nay nàng và mọi người đều cư xử rất lạ”.

- A! Không.... Làm gì có!

- Bảo bối, nàng sao vậy? Trông nàng như đang sợ điều gì đó?

Anh xoay cô lại, hai mắt nhìn nhau cự ly gần đến nỗi chỉ cần một chút cử động thôi là môi chạm môi ngay.

“Hoàng thượng.... A....! ”

- Hửm?

Hơi thở nồng ấm nam tính đó như bao trùm lấy Lưu Ly, cô khẽ nuốt nước bọt. Chợt một viễn cảnh xảy ra trong đầu cô. Hoàng thượng sung ái cô đến vậy, người từng nói muốn sinh thêm con, nếu như giống với trường hợp của Tề quý nhân thì nhất định sẽ toi mạng mất. Về mặt cô cũng đỡ đi, cả người muốn trốn tránh ánh mắt đó nhưng lại bị vòng tay rắn chắc kia kìm hãm lại.

“Hoàng thượng, thiếp.... Ừm! ”

Hắc Lãnh Thiên hôn cô, đầu lưỡi anh tiến sâu vào bên trong khuấy đảo mọi thứ, anh như muốn nuốt trọn cô bằng sự mãnh liệt của mình.

“Học học! ”

Cô thở dốc khi anh ngừng nụ hôn đó lại, nhưng nhanh chóng khuôn miệng nhỏ bé đó lại bị khuấy đảo một lần nữa.

“Ừm.... Ừm....! ”

“Ha.... Học học.... ”

- Bảo bối, ta không thích việc nàng cư xử lạ lùng như thế!

Lời nói cứng rắn, cô sợ hãi ” Hoàng thượng, thiếp xin lỗi. Nhưng người đừng cáu nhè..... Bình tĩnh đi”. Cô sợ rằng nếu như anh mất kiểm soát thì sẽ ăn trọn cô ngay tại đây luôn. Nghĩ đến cảnh đó cô lại rùng mình.

“Hoàng thượng, hôm nay thiếp không khoẻ, đem qua hoàng tử quấy khóc làm thiếp mất ngủ nên tâm trạng không được tốt. Xin lỗi người”.

Cô dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc của anh làm nũng. Anh có chút mềm lòng và cảm giác tội lỗi khi đã thô bạo với cô. Khẽ hôn lên trán cô anh nói ” Nàng không khoẻ thì nên nói với ta một tiếng chứ. Cả ngày hôm nay nàng cư xử lạ lẫm, làm ta lo chết đi được. Nào ta đưa nàng về cung“. ”Dạ.... Dạ! ”

Lưu Ly mừng thầm trong bụng và cũng tự khen mình giỏi ứng biến:)

Dư Khanh Cung

“Hu... Huhu..... Hoàng thượng.... Đứng...”

Hoa Hoa lại bị chịu “phạt” cạnh cửa sổ. Mặt trăng hôm nay vừa tròn vừa sáng, sáng đến mức đáng sợ.

”Hoàng thượng... Á.... Huhu.. Hức hức!

Hắc Lân Thiên như con dã thú hi hục suốt hàng giờ vẫn không mệt mỏi. Về mặt anh phong tình nhưng vô cùng băng lãnh.

Uất Trì Quý hiện giờ đang khổ sở vì tin nghĩa nữ của mình từ một khuê các lại trở nên thác loạn đến thế. Ông cảm phần Hắc Lân Thiên chỉ hận không thể làm gì hắn ” Hoa Hoa, là ta có lỗi với con, huhu”. (tội cho nàng)

30. Chương 30: Người Tình

Một buổi sáng rực rỡ, Lưu Ly cùng thái hậu dạo chơi ngự hoa viên.

- Thái hậu người ngồi nghỉ một chút đi.

Lưu Ly ân cần chăm sóc, thái hậu mỉm cười đáp lại nhưng lòng mang nặng nỗi lo âu.

- Người có tâm sự ạ?

Lưu Ly hỏi, bà thở dài: ” Haz! Từ lúc Uất Trì Hoa Hoa được phong làm Tề quý nhân chưa từng thấy cô ta rời khỏi Dư Khánh cung. Thật là... Ta không biết nên trách cô ta hay trách hoàng thượng đây”.

- Thái hậu, thần thiếp tuy là phi tử của hoàng thượng, nhưng hậu cung giai nhân ba ngàn, thân là nữ nhi thiếp quả thật cũng hơi bức xúc.

- Ta hiểu, trong thiên hạ này đâu có nữ nhi nào muốn sống kiếp chung chồng với người khác hướng hồ chi đó lại là quân vương.

- Thái hậu có muốn chia sẻ với thần thiếp điều gì không?

- Hửm?

- Thần thiếp cảm thấy người trong lòng mang đầy tâm sự, nói ra thì có thể sẽ nhẹ nhõm hơn đấy ạ!.

Thái hậu hài lòng với cách quan tâm khéo léo của cô ” Được rồi, ta sẽ kể cho con nghe câu chuyện về một triều đại đi ngược với luân thường đạo lý... ”

...

Từ Giai thức dậy trong một căn phòng to lớn khác hẳn với tấm cung mà cô ở.

Lướt qua cửa sổ cô dễ dàng nhận ra thân ảnh của người đàn ông to lớn đứng trước ánh trăng sáng vàng vạc.

Hắc Lãnh Huyết cởi trần để lộ cơ bắp rắn chắc cùng thân thể cường tráng. Đêm canh ba gió thổi lạnh buốt, Từ Giai khẽ hắt hơi một cái đánh thức Hắc Lãnh Huyết khỏi dòng suy nghĩ miên man. Hắn tiến đến bên giường và nằm xuống ôm lấy cô, vẻ mặt băng lãnh cùng ánh mắt sắc bén, hắn nhìn cô: "Tiết trời mùa thu lạnh lẽo lắm, hắn ta còn lạnh lẽo hơn cả nàng nên đừng gọi tên hắn nữa (ám chỉ xác của Bát vương gia lưu lạc ngoài biên ải lạnh giá dưới nền đất)".

Từ Giai im lặng, lòng cô chợt thất lại. Cô hận sao mình lại sống giai đến mức này, sao cô không chết quách đi cho xong. Cơ thể ấm áp của hắn bao trùm lấy cô và cả đứa con trong bụng. Cô nằm trọn trong vòng tay hắn, nhỏ bé như một con thỏ trắng dưới vuốt của con sói hung tợn.

"Sao lại là ta chứ?". Lần đầu tiên trong đời cô can đảm đến mức này, cô chủ động nói chuyện với hắn.

- Là vì muốn thỏa mãn ham muốn chiếm đoạt hay vì tư thù?

Hắc Lãnh Huyết trầm mặc: "Sao nàng không nghĩ rằng đó là vì yêu?".

"Yêu? Haha". Cô bật cười: "Yêu là hai người tự nguyện đến với nhau chứ không phải bị cưỡng ép". "Bốn vương yêu nàng nên mới muốn nàng, bốn vương mãi mãi chỉ muốn ở bên nàng thôi".

"Đừng nói vậy! Hoàng thượng, người chiếm đoạt ta chỉ vì sự ghen ghét và đố kỵ bát vương, người làm vậy không chỉ vì tư thù mà còn vì muốn củng cố thế lực của mình, ngài sợ rằng sẽ có một ngày bát vương dưới sự ủng hộ của quần thần sẽ cướp ngôi đoạt vị. Suy cho cùng người chỉ vì lợi ích của bản thân, xem nữ nhân chỉ là thứ để trút nộ khí mà thôi. Ta nói đúng chứ!".

Từ Giai quả thật là một nữ nhân thông minh. Từng câu từng chữ như đâm trúng tim đen của hắn, khiến hắn không thể nào phản bác.

...

15 năm sau

Hắc Lãnh Thiên năm nay 17t, thông minh tài giỏi, dung mạo bất phàm. Một chàng hồng tử hiền lành, biết nhẫn nhịn và rất tốt bụng. Nữ nhân mà anh yêu tên Duyệt họ Tuyết, một nàng ca kỹ kiêu diễm xinh đẹp. Mỗi tình không được sự ủng hộ này kéo dài căng thẳng cho đến một ngày...

"Lãnh Thiên, chàng nghĩ xem trên đời này có thứ gì không thể mua được bằng tiền, bằng quyền lực?".

Tuyết Duyệt lả lướt nghịch hoa bên mặt hồ nước trong veo. Đôi mắt cô hiện lên một vẻ quyến rũ lạ thường. Hắc Lãnh Thiên nhìn cô trìu mến, anh nở nụ cười ấp áp: "Thế gian này thứ duy nhất không thể mua được chính là tình người". "Hửm? Chàng nghĩ vậy sao?".

"Đúng vậy! Cảm xúc của bản thân là điều thiêng liêng nhất. Không ai có thể đánh cắp được, cũng giống như tình cảm mà ta dành cho nàng vậy, dù bị thay phản đối như thế nào thì ta vẫn sẽ mãi mãi bảo vệ nàng".

31. Chương 31: Đối Trá

Nghe những lời mà Từ Giai thái hậu kể, Lưu Ly bỗng thấy cảm động.

- Nam nhân đó quả thật si tình.

- Đúng! Nam nhân đó vì yêu mà bất chấp tất cả.

- Thái hậu, sau đó thì sao, họ có được hạnh phúc không?

- Sau đó....

...

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết... Được tài nhân tài đức vẹn toàn nay trẫm phong nàng làm hoàng hậu, lấy hiệu là Tuyết Nguyệt hậu!.... ”

Trong đại lễ sắc phong, Được Tuyết thật đẹp. Nàng đẹp lung linh, đẹp lộng lẫy, đẹp hơn cả thiên thần. Về đẹp ấy sắc xảo, say đắm bao nhiêu thì trong lòng của Hắc Lãnh Thiên lại đau đớn bấy nhiêu.

Hắc Lãnh Tuyết nâng rượu: ” Chúng khanh gia, hãy nâng ly chúc mừng hoàng hậu của trẫm! ”.

Sau hôm đó, Từ Giai chính thức bị thất sủng. Những lời mật ngọt ngày xưa của Hắc Lãnh Tuyết đã trôi vào dĩ vãng. Thi thoảng cô vẫn nhoe người liên lạc với gia quyến của bát vương gia, họ cũng rất biết ơn vì điều đó.

...

5 năm sau

Ánh trăng đêm khuya len lỏi qua từng tán lá. Hắc Lãnh Thiên đi dạo trong khu rừng già. Đã năm năm trôi qua, nỗi đau đó vẫn gặm nhấm anh từng ngày. Cô ta - hoàng hậu cứ xuất hiện trước mắt anh, lượn lờ qua lại như muốn kích anh.

- A Tuyết! Nàng nói đi, tại sao nàng lại làm vậy với ta chứ!

- Hắc Lãnh Thiên, bây giờ bốn cung đã là hoàng hậu. Mong người giữ ý tứ dùm.

- A Tuyết nàng...

- Hừm! Người tưởng là một đại hoàng tử là cao lắm sao? Bản chất của ta chính là một ca kỹ, ta hát vì tiền và cũng bán thân vì tiền.

- Vậy những lời trước đây nàng nói với ta điều là giả sao?

- Đúng vậy! Ta chỉ muốn lời dụng người thôi. Ta dùng người, dùng mối quan hệ bị phản đối này để thu hút hoàng thượng và mê hoặc người. Hắc Lãnh Thiên, người và cả mẹ người nữa hãy chờ chết già trong lãnh cung đi. Rồi ra sẽ sinh cho hoàng thượng một bầy con và con của ta sẽ là hoàng đế.

Hắc Lãnh Thiên thở dài. Đoạn ký ức đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu anh không thôi.

- Huhu... Hic!

Một tiếng khóc nhỏ bé vang lên khiến anh tò mò ” Sao lại có tiếng trẻ con khóc chứ? ”. Hắc Lãnh Thiên tìm kiếm xung quanh thì phát hiện một đứa bé đang co rút trong bụi cây. Mặt cô bé lấm lem bùn đất và bộ dạng thì trông có vẻ sợ hãi.

- Đây tiểu cô nương, sao muội lại ở đây?

Nghe thấy tiếng người, cô bé nức nở vỡ oà ” Hức hức.... Cứu muội với.... Hức.. Hức.... Có... Có... Hức... Sói... Sói.... ”. Hắc Lãnh Thiên bế cô bé lên, anh tìm một sơn động nhỏ và đưa cô vào đấy.

Ánh lửa bập bùng hiện lên, gương mặt cô bé thật dễ thương.

- Tiểu cô nương muội bao nhiêu tuổi rồi?

- Huynh đừng gọi muội là tiểu cô nương nữa.... Muội đã..... À... Hai.... Ba... Bốn.... (cô bé đang tính nhẩm) Năm nay muội mười tuổi rồi đấy nhé.

Cô bé nói mà mặt thộn ra trông như hai cái bánh bao tròn tròn.

- Haha! Được không gọi là tiểu cô nương nữa, gọi muội là gì đây?

- Tiểu Ly!
- Được, tiểu Ly sao muội lại ở đây một mình chứ? Muội có biết là nguy hiểm lắm không!
- Muội.... Thật ra.... Muội trốn ca ca đi chơi... Ai ngờ bị lạc.... Muội còn gặp cả chó sói nữa chứ....
- Muội thật là... Lần sau không được trốn đi như vậy nữa ca ca không tìm thấy muội thì huynh ấy sẽ lo lắng lắm đó.
- Muội chín nhối (xin lỗi - bé sợ quá nói ngọng)
- Thôi được rồi, sáng mai ta sẽ đưa muội về.
- Ừm!

...

Hắc Lân Thiên đứng im như tượng nhìn ca ca của tiểu Ly nhe nanh hé vuốt máng cô xối xả. Tên Lưu Nguyên này thật là, cô bé chỉ biết cuối đầu. Xả giận xong hắn quay sang ân nhân của muội muội

- Ta là Lưu Nguyên, còn huynh
- Lân Thiên
- Đa tạ huynh đã cứu muội muội của ta. Hãy để ta đãi huynh một bữa thật thịnh soạn
- Không cần đâu, ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra tiểu Ly trong rừng thôi. Huynh đừng khách sáo như vậy.
- Không được, không được! Nếu huynh không đi nhậu cùng ta, ta sẽ cáu đấy

Hắc Lân Thiên bị sự nhiệt huyết của ông và bàn tay bé nhỏ đang kéo kéo tay áo với vẻ mặt như ” Huynh mau đồng ý đi kéo ông cáu đấy” của tiểu Ly, anh đành miễn cưỡng chấp nhận.

....

Bàn nhậu nằm la liệt, Hắc Lân Thiên trước đây là một người nho nhã nên hiếm khi uống rượu, ai ngờ tửu lượng của anh lại khá đến vậy. Hai người nốc gần chục hũ rượu mà vẫn không say.

- Huynh cũng khá đấy
- Không ngờ rượu lại có vị đắng như vậy.
- Huynh thật là..... Nói ta nghe xem ước mơ của huynh là gì?

Hắc Lân Thiên trầm ngâm. Anh là đại hoàng tử, là người sẽ kế vị nhưng... Lại có người muốn anh và mẫu hậu chết già trong lãnh cung. Vậy ước mơ của anh là gì?

- Hả? Anh không có ước mơ à? Xì, chán

Lưu Nguyên bắt đầu nói về giấc mơ của mình

- Ta ước mơ sẽ được phò tá quân vương, chiến đấu ngoài sa trường. Nhưng mà...
- Quân vương lại là kẻ thác loạn.

Hắc Lân Thiên uống một chung rượu. ” Đúng, đúng! Quân vương hoang dâm vô độ, cướp vợ của bát vương còn cướp cả tình nhân của con mình. Hà.... ”.

Anh trầm mặc, nếu con người có thể thay đổi thì anh cũng vậy. Một ý chí trong anh bùng cháy ” Này, Lưu Nguyên! Nếu có một hồng tử biết lo cho con dân thì huynh có tình nguyện phò tá hắn lên ngôi không? “. “Đương nhiên rồi, Lưu Nguyên ta đầu đội trời, chân đạp đất. Chỉ cần làm chuyện giúp ích cho bá tánh thì t nhất định sẽ ủng hộ”.

- Được, tốt lắm!

32. Chương 32: Thay Đổi

Trong vòng ba năm, Hắc Lãnh Thiên đã chứng minh cho bá quan văn võ thấy được vị thế của đại hoàng tử. Tuyết Nguyệt hoàng hậu hạ sinh thất hoàng tử Gia Quân năm nay tròn 6 tuổi, một tuổi đời còn rất nhỏ để tranh chức thái tử. Được sự ủng hộ của quần thần, tể tướng Uất Trì Quý đã nhiều lần đề bạt Hắc Lãnh Thiên lên ngôi thái tử nhưng đều bị từ chối vì Hắc Lãnh Huyết cho rằng anh vẫn chưa đủ kinh nghiệm. (ông tể tướng khi ấy là một trung thần lo cho dân cho nước)

...

Hoàng hậu đêm khuya thanh vắng hẹn gặp Hắc Lãnh Thiên ra nơi ngày xưa mà họ hay hẹn hò.

- Thần nhi tham kiến hoàng hậu nương nương!

- Đừng tỏ vẻ xa lạ như thế chứ, Lãnh Thiên.

Hai chữ “Lãnh Thiên” của cô ả thốt ra khiến anh cảm thấy kinh tởm.

- Hoàng hậu nương nương, xin người hãy gọi thần nhi là Thiên Tuần (tước hiệu của đại hoàng tử - Thiên Tuần hoàng tử) để tránh người ngoài dị nghị.

Được Tuyết bày vẽ mặt u buồn: “Đã tám năm trôi qua mà chàng vẫn còn hận ta vì đã phản bội chàng ư?”. Hắc Lãnh Thiên bây giờ đã không còn rung động trước vẻ buồn lãng mạn đó của nàng ca kỹ xinh đẹp ngày nào, đối với anh, bây giờ cô chỉ là một ả tiện nhân sẵn sàng làm mọi thứ để đạt được vinh hoa phú quý.

- Hoàng hậu nương nương, thật là không muốn làm phí thời gian vàng bạc của người nên xin hãy vào thẳng vấn đề đi ạ!

Mục đích của Được Tuyết anh có thể hiểu. Chắc ả ta muốn anh từ bỏ tước vị để cho Gia Quân lên ngôi, anh mở lời trước, ả nhếch mép “Lãnh Thiên! Trước đây cũng tại nơi này chàng từng hứa với ta sẽ mãi mãi yêu thương ta có thể làm mọi thứ vì ta. Chàng nhớ chứ?”.

“Nhớ!”.

Mọi cử chỉ và hành động của anh đều nằm trong dự tính của ả. “Vậy thì xin huynh hãy toại nguyện cho muội đi”.

- Nhường ngôi vị thái tử cho Gia Quân?

- Huynh biết rồi sao! Lãnh Thiên, muội chỉ có một đứa con là Gia Quân, muội muốn giành mọi điều tốt đẹp cho nó, trước đây muội phản bội huynh, là muội sai, muội sẽ nhận lỗi nhưng xin huynh hãy giúp muội lần này rồi.... rồi muội sẽ “báo đáp” chp huynh.

Được Tuyết đã tưởng tượng ra vẻ mặt thống khổ của hắc khi cô cuộc nước vang xin và vui như nhặt được vàng. Thế nhưng....

- Hoàng hậu nương nương!

Về mặt cô ả trở nên khó coi...

- Thứ nhất, thần nhi cảm thấy bản thân có năng lực để trị vì đất nước nên thần nhi không hề nghĩ đến việc sẽ nhường ngôi thái tử cho ai cả. Thứ hai, người thân là mẫu nghi thiên hạ và cũng xem như là mẫu thân (con dợ của vua cha) của thần nhi, cả sáu vị hoàng tử đều là đệ đệ của thần nhi nên thần nhi không thể thiên vị được. Mà nếu thần nhi thiên vị thì cũng chưa tới lượt một đứa bé sáu tuổi đâu ạ!

- Lãnh Thiên người....!

- Và cuối cùng, hoàng hậu nương nương... Thần nhi không muốn mang tiếng loạn luân nên xin người đừng có quyen rũ thần nhi nữa.

Ngữ khí cứng cáp cùng thần thái băng lãnh khiến Được Tuyết không rét mà run. Bộ mặt này cô chưa từng nhìn thấy ở một chàng trai từng say đắm vì cô, thật sự khiến cô phải rùng mình.

- Chàng.. Chàng thay đổi rồi!

- Tình cảm còn có thể thay đổi hướng chỉ là con người.

...

“Một cánh hoa..... Hai cánh hoa.... Ba cánh hoa..... Hơ? Là huynh ấy! ”.

33. Chương 33: Một Mảnh Ký Ức Đánh Mất

Đến mùa thu, Lưu Ly được hoàng thượng đặt cách cho về quê nhà thăm người thân. Lưu gia trang nằm cạnh ngoại ô xanh mướt và đầy hoa. Cánh cổng lớn quen thuộc mở ra, bóng dáng già lom khom của lão thái bà khiến những hồi ức cũ quay lại.

“Ồ.... Có phải là tiểu thư đây không? ”.

Bà nheo mắt nhìn về bóng dáng gầy mảnh của cô, Lưu Ly nghẹn ngào chạy đến ôm chầm lấy lão thái bà ” Bà bà, cháu về rồi đây... Hic... Hic... Bà bà”.

Thái bà ôm lấy đứa cháu nhỏ mà lòng cảm thấy ấm áp ” Tiểu thư, trước khi chết lão có thể gặp được người thì không còn hối tiếc nào nữa“. ”Hic. Hic.... Bà bà... Con bất hiếu quá.... Đến bây giờ mới về đây thăm bà.... Con xin lỗi.... Huhu... ”

- Không sao đâu, tiểu thư... Miễn là người được sống tốt thì ta đã vui lắm rồi.

...

Lão thái bà chuẩn bị những món mà cô thích ăn nhất, nhìn cô hạnh phúc bên cạnh mâm cơm nhà bà bà cũng cảm thấy vui.

- Tiểu thư, con sống có tốt không?

- Dạ con sống rất tốt ạ!

- Hoàng thượng đối xử với con như thế nào?

- Người... (thẹn)... Rất tốt với con ạ.

Cùng lúc đó, nam nhân tuần tú bước vào...

- Hoàng thượng?

Chả là ảnh không thể chịu nổi cảnh tượng hằng đêm mong ngóng cô hồi cung với lại sợ vợ đẹp vợ quý của mình ở bên ngoài bị bắt nạt nên vờ xuất tuần để lên đến đây. Ông còn xách theo cả tiểu bảo nữa cơ!

- À...! Ta cũng muốn đến thăm nhà nàng ấy mà..

Anh giải thích bằng một câu ngắn gọn.

- Ê!

Lão thái bà gắt ” Tiểu tử, mau lại đây thỉnh an người bề trên đi chứ! ”.

- Giọng điệu này..?

Lưu Ly khẽ nói ” Bà bà là mẫu thân của Triệu cô cô đấy ạ! “. ”Hèn chi.. ”

“Con xin thỉnh an lão thái bà! ”. Anh hạ mình tỏ vẻ là một chàng rể tốt.

“Ừm, đứng dậy đi. Ta nói cho con biết ở ngoài thiên hạ con có thể là vua nhưng ở Lưu gia trang này con là con của ta là tướng công của tiểu thư. Tiểu thư mất mẹ từ nhỏ, ta với thân phận của một nhũ mẫu cũng được xem là người mẹ thứ hai của nó, ta muốn tiểu thư sống tốt nên nếu người dám bắt nạt cô ấy thì đừng trách ta.. ”.

Bà bà giờ nắm đầm ra hăm dọa, Hắc Lãnh Thiên hiểu ý liền cười cười gật gật.

Bỗng một đứa bé tinh nghịch bò vào kéo váy áo của Lưu Ly.

“Đây là? ”. Lão thái bà hỏi, Lưu Kỳ bế bé lên ” Bà bà, đây là Đình Phong, cháu nội của bà bà đó“. Bà bà thốt lên vẻ mặt vui như đứa trẻ được kẹo ” Ôi! Cục cưng lại đây với bà nào.... Ôi mặt này mũi này.... Ôi... ”. Đứa trẻ Đình Phong một tuổi rưỡi, trông bụi bặm mà mũm mĩm rất đáng yêu. Nó không khóc nhưng lại trưng bộ mặt cau có y hệt như ai kia.

“Bà bà, bà chơi với Đình Phong nhé, cháu muốn đi dạo một lát”.

“Được, được tiểu thư cứ đi đi, để cục cưng đây ta chăm sóc cho”.

...

...

Hai người ra ngồi dưới gốc cây đại thụ hóng mát. Những kỉ niệm xưa cũ chợt ùa về.

- Hoàng thượng, hồi bé thiếp và ca ca hay chơi trốn tìm ở đây này.

- Ừm.

- Có lần thiếp không tìm ra huynh ấy, thiếp khóc quá trời luôn, rồi... Bla... Bla...

Lưu Ly say sưa kể cho anh nghe còn anh thì mãi mê ngắm cô nên câu nào cũng trả lời “Ừm! ”. Một lát sau, Hắc Lãnh Thiên nhìn cô và nói ” Bảo bối! Cô cũng nhìn anh ” Dạ? “. ”Nàng có thể thôi gọi ta là hoàng thượng có được không? “. ”A! “. ”Lão bà bà cũng đã nói rồi, trong Lưu gia trang này ta không còn là đế vương nữa nên nàng đừng gọi ta là hoàng thượng nữa”.

- Thế.... Thiếp nên gọi người là gì đây?

Hắc Lãnh Thiên như con thú tiến lại gần, khẽ đưa giọng nói trầm ấm rót vào tai cô: ” NÀO! GỌI TÊN TA ĐI! “. Lưu Ly rụt người lại. Phải rồi, trước giờ cô chưa từng gọi thẳng tên anh, mà làm sao cô dám gọi tên của vua được chứ. Nhưng anh lại nói vậy, gọi tên một ai đó thì nghe rất dễ dàng nhưng khi nghĩ đến cảnh cô thốt ra ba chữ ” HẮC LÃNH THIÊN” thì mặt lại đỏ bừng lên, thật ngại quá đi.

- Hoàng thượng.... Thiếp.... Thiếp... Làm sao dám chứ!

- Không sao đâu, ta cho phép mà.

Anh cười gian ác, hơi thở nam tính quấn lấy cô ” Nào.. “. ”Không... Không được đâu.... Thiếp không dám! ”. Anh biết cô yêu anh nhưng vẫn còn giữ khoảng cách về vai vế, anh muốn cô gạt bỏ những suy nghĩ đó để đưa cô lại gần anh hơn và cũng muốn cho cô cảm giác an toàn.

- Nàng không muốn gọi?

- Hông.... Hông muốn!

- Vậy ta cho nàng hai lựa chọn.

- Hả?

- Một là khi ở đây không được gọi ta là hoàng thượng nữa mà phải gọi tên của ta, gọi ta là tướng công. Còn hai là....

- Là...?

- Hừm! Ta không muốn thấy nàng phải kiệt sức vì chăm một bầy con đâu.))

Nói đến đây mặt cô đỏ bừng lên: ” Hoàng thượng.. Không được..

Thiếp không muốn.... “. ”Vậy nàng muốn cùng ta... “. ”Ha á.... Hông hông muốn đâu... Hông... ”.

Hắc Lãnh Thiên ôm lấy cô vào lòng, bờ môi nam tính lướt trên làn da mịn màng của cô ” Nào, gọi tên ta đi! ”.

“Hưm... H... Ầ... C.... L... Ầ... N... H... T... H.... I.. Ê... N... ”. Anh hài lòng hôn lên bờ môi ngọt ngào của cô ”
Ủm!.. Ha... Ủm!.. “. ”Hoàng thượng... “. ”Nàng lại gọi ta là hoàng thượng nữa rồi“. ”Xin.. Xin lỗi... Tướng công”.

- Tiểu Ly, bảo bối của ta!

- Hơ?

—

- A Ly! Muội tỉnh dậy đi!

- Mau! Mau gọi người tới giúp đi...

- Muội sợ... Huhu... Máu.... Nhiều máu quá... Hu... Hu..

- Tiểu Ly!... Hộc... Hộc... Đừng sợ.... Huynh sẽ.... Bảo vệ muội... Hộc...

- Không!... Có ai không.... Cứu. Huhu.. Huynh ơi.... Huynh ơi... Tỉnh... D.. Ậ... Y.. Đ.. L..!

...

- A Ly! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Muội có nhớ gì không?

- Muội.... Gặp sói.... Máu.... Tay huynh ấy... Hic... Hic...

- Thái y! Muộn muội tôi...?

- Tiểu thư bị kinh sợ quá mức nên có khả năng bị mất đi một phần trí nhớ.... Nhưng không ảnh hưởng đến sức khỏe.

—

- Tướng công?

- Sao?

- Thiếp đã quên một cái gì đó.... Rất... Quan trọng?

...

Lặng nhìn Lưu Ly say giấc trên chiếc giường ấm áp. Hắc Lân Thiên tựa mình bên cửa sổ, vẽ mặt trầm ngâm.

“Rất quan trọng sao? ”.

Anh cởi phẳng chiếc áo mền trên người rồi lên giường ôm lấy cô. Ánh trăng mờ ảo khẽ soi qua cửa sổ hiện lên những vết chân sói in trên cánh tay trái rắn chắc đó...

34. Chương 34: Yêu Ai? Sợ Ai?

Có vẻ như Đình Phong không yêu quý gì lão thái bà. Đến bữa trưa lão thái bà đi ngủ, Lưu Ly phải trông con.

- Đình Phong, con đừng như vậy mà... Nào!...

Đứa trẻ đang giận dữ mẹ nó vì để nó với lão bà đó. Gương mặt nó lạnh lùng nhưng trông thật buồn cười.

- Đình Phong, mẫu thân làm bánh cho con ăn nha!

- Hưm!

- Hay mẫu thân đưa con đi chơi nha!

- Hừm!

Nó xoay lưng về phía cô khiến cô chỉ biết gào khóc... ” Thằng bé này... Sao lại không giống mình tí nào thế! ”. Vừa lúc đó, Hắc Lãnh Thiên đi tới, Đình Phong ngây ngô vẫn trưng bộ mặt lạnh như tiền ra vì cu cậu nghĩ rằng cũng giống như cô.

- Tướng công, Đình Phong giận thiếp rồi... Huhu!

- Hừm?

Anh nhìn cô vẻ mặt mếu máo rồi lườm Đình Phong. “Lạnh lòng nhỏ” gặp “lạnh lòng bự” bỗng chốc dệp lép, đứa bé cảm nhận được sát khí liền từ từ lùi lại, cuối cùng bò vào lòng Lưu Ly lánh nạn. Lưu Ly mừng rỡ ôm lấy Đình Phong ” Oa! Đình Phong của mẹ... Hihi...”Hừm! “. Anh tặc lưỡi ” Thằng bé giống ai mà bướng thế! ”:))

...

- Hừm!

- Hừm!

- Bộ trên mặt ta có gì sao?

Lưu Ly ngắm soi gương mặt tuần tú của anh, đôi tay mềm mại sờ sờ nắn nắn khiến anh khó chịu mà hỏi.

- Tướng công! Chàng đẹp trai quá, da cũng mịn màng lại không có râu, sờ vào thích thật.

Hắc Lãnh Thiên cảm thấy vui khi được cô khen, mặt khác bộ mặt đen tối đang từ từ trở dậy.

- Nàng đã sờ ta này giờ rồi giờ cho ta sờ lại đi.

Cái “sờ” mà cô nghĩ đơn thuần là sờ vào má khác hẳn với cái “sờ” mà anh nói: ” Được thôi! “. Cô mỉm cười phồng má lên rồi lại cười. Anh đưa tay lên lướt qua làn pha mịn màng trắng trẻo của cô, rồi dừng lại ở bờ môi. Nó thật mềm mại và hồng hào. Đôi tay chuyển dần xuống cái cổ trắng rồi xuống nữa.... Bất ngờ.... Anh chớp lấy hai quả bưởi căng tròn và xoa xoa, bóp bóp. Lưu Ly không kịp trở tay chỉ kịp ”Á” một tiếng. Đình Phong đang nghịch đồ chơi đằng kia nghe thấy tiếng kêu cu cậu liền quay lại. Nghĩ rằng anh giành mất hai “hộp sữa” của mình nên cậu tức tối dùng hết sức bình sinh bò nhanh đến. Cậu cố kéo tay áo của Hắc Lãnh Thiên xuống rồi ôm chặt lấy cô vẻ mặt bặm trợn như muốn đánh dấu chủ quyền. Lưu Ly mừng thầm vì cậu con trai đã cứu nguy kịp thời, còn về phần anh vẻ mặt thật khó coi. “Tiểu tử thôi! ”Anh tức thầm trong bụng. Cô ôm hôn lên má Đình Phong ” Tiểu bảo ngoan ngoan”. Đình Phong từ lúc mới sinh đã bộc lộ rõ bản tính lạnh lùng, vẻ mặt băng lãnh chứ không vui cười như những đứa bé khác. Bỗng chốc lại được hôn như thế vẻ mặt cậu kimochi rõ rệt.

- O?

Lưu Ly phát hiện ra ai kia đang có ý thù địch với tiểu bảo, cô cười nhẹ hôn lên môi anh một cái: ” Như vậy tướng công sẽ không ghen với con nữa nhé!”.

35. Chương 35: Gọi Nhớ

Tối đó, Hắc Lãnh Thiên quyết tâm “động” vào người cô cho bằng được. Chiếc giường hoa quá nhỏ hay do thân hình của anh quá lớn nên cô buộc phải nằm gọn trong lòng anh để khỏi phải lộn sào.

- Hừm! Tướng công bự quá hà, làm sao thiếp có thể ngủ được đây. Hay chàng qua phòng khác ngủ đi cho thoải mái, ha?

Hắc Lãnh Thiên thích thú trêu đùa:

- Hừm? Ta không muốn!

- Tướng công hà! Nếu chàng không đi thì chúng ta phải nằm sát vô mới ngủ được đó, khó chịu lắm.

Hắc Lân Thiên gật gù ” Được thôi, nằm vậy cũng được ta không thấy khó chịu tí nào cả “. ”Chàng... “. Có lẽ ai kia đã chán cảnh phải đợi chờ, anh cởi phăng chiếc áo lụa hồng của Lưu Ly ra khẽ liềm vào vành tai của cô ” Hôm nay, hãy cùng ta.. “. Cô đỏ mặt quay đi nhưng bị anh chặn lại, anh nhẹ nhàng hôn cô thật sâu. Cả cơ thể anh nóng bừng lên như bị lửa đốt, anh thở dốc cởi bộ y phục vương vãi kia ra ” Bảo bối, đừng né tránh ta nữa, được chứ?”

Lưu Ly nhìn anh một lúc lâu rồi khẽ gật đầu. Anh mỉm cười tiến vào, nhẹ nhàng hết sức có thể.

Lưu Ly nhỏ bé nằm yên, cánh tay mảnh khảnh của cô bầu vú vào bờ vai rắn chắc của anh, mơ hồ lại thấy quen thuộc.

...

- Huynh ơi, đợi muội với!

- Lại đây nào, ta đỡ muội.

- A! Huynh khỏe quá hà, muội nặng vậy mà vẫn công được, chắc muội phải giảm cân quá.

- Haha! Cô nhóc này, muội chỉ mới 11t thôi đấy.

- Hừm! Không được gọi muội là nhóc.

- Được được!

...

- Bảo bối!...

- Hơ!

Anh nhìn cô khiến cô đỏ mặt.

- Nói ta nghe, ký ức đó quan trọng đến mức nào?

- Ký... Ức?

Cô cảm nhận được tiếng thở nặng nề của anh, thứ trong cô đang trở nên nóng bỏng. ” Tướng công, hic... ”. Cô bật khóc khi sức nóng lên đến đỉnh điểm...

Hắc Lân Thiên ngồi dậy rồi đỡ cô lên, đặt bàn tay cô lên vòng ngực rắn chắc rồi cô cũng phát hiện ra những vết sẹo đó.

- Cái... Cái này?

- Phải! Tiểu Ly, ta là mảnh ký ức quan trọng mà nàng đã đánh mất.

- Không thể.... Nào?

- Ban đầu ta cũng không nhận ra nàng, nhưng sau khi ta biết Lưu Nguyên chính là ca ca của nàng thì ta mới biết...

Lưu Ly cố gắng nhớ lại nhưng dòng ký ức rời rạc quá, cô không thể nào hình dung được.

- Nàng không nhớ gì về khoảng thời gian 11t đến 15t phải không. Điều duy nhất nàng nhớ chính là lần đầu gặp ta ở biệt uyển nhỉ!

Hắc Lân Thiên che chắn cho thân thể yếu ớt của cô: ” Bảo bối, chắc hẳn nàng vẫn còn nhiều khuất mắc, đêm khuya rồi nàng ngủ đi. Sáng mai ta hẳn nói chuyện”.

36. Chương 36: Giá Như Mình Không Nhớ!

Sáng hôm sau, Hắc Lãnh Thiên đã rời khỏi Lưu gia trang. Bên triều đình báo có việc khẩn nên anh chỉ kịp ôm cô và Đình Phong từ biệt rồi mất dạng.

Lưu Ly đến Thường các tìm lão bà để hỏi chuyện năm đó.

Sinh thần 12t, Lưu Ly ra dáng của một tiểu thiếu nữ. Nàng xinh như một nàng tiên trong bộ trang phục màu anh đào.

“Tiểu muội của huynh cũng đẹp lắm đấy chứ! ”. Lưu Nguyên trầm trồ khen khiến nàng đỏ mặt.

- Ca ca này, huynh ấy... Có tới không ạ?

Lưu Nguyên cười, anh biết tiểu muội của mình đã thâm yêu tên đó ” Có chứ! ”

...

Trên bàn tiệc

- Phụ thân, con xin giới thiệu đây là Hắc công tử, huynh ấy là một... À... Một doanh nhân đến từ kinh thành, huynh ấy là bằng hữu của con đấy ạ!

Lưu viên ngoại cười gật gù, ông hài lòng về vị bằng hữu này của con trai ” Hắc công tử, xin cứ tự nhiên, bạn của Lưu Nguyên luôn luôn được chào đón ở đây”.

- Đa tạ Lưu viên ngoại!

...

Lưu Ly đi dạo cùng Hắc Lãnh Thiên bên bờ hồ.

“Huynh à, sau này huynh muốn cưới một người như thế nào? ”

Câu hỏi của cô làm anh nhớ đến người đó. Anh cười chua chát.

- Hừm! Nương tử của ta à..... Nàng ấy phải là một người dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc ta, ngốc nghếch một chút cũng được.

Anh chỉ nói đại mà nói trúng ngay tính cách của cô luôn. Thế là cô ôm ấp hy vọng đó. Suốt hai năm trời cô theo đuổi anh, nhưng vì khoảng cách tuổi tác, khi ấy anh đã 25t còn cô thì 14t. Anh biết tình cảm của cô nhưng vẫn vờ như không biết vì anh không muốn nhìn thấy cô phải khổ sở. Tương lai của anh không biết còn bao nhiêu sóng gió, con đường trở thành vua không phải dễ dàng gì, anh không muốn cô bị liên lụy.

Nhưng,

Anh đã xiêu lòng trước tình cảm trong sáng, ngây thơ của tiểu thiếu nữ đó. Anh đã cố gắng chối bỏ cảm xúc nhưng không thể. Thế là anh quay sang cuồng công việc, trở nên lạnh lùng hơn để cô rời xa anh.

Năm 15t, đêm trăng thanh gió mát,

Ngày này của 5 năm trước, cô và anh gặp nhau.

Cô ngấm lại căn biệt uyển đó.

- Hắc công tử, ta thân là kỹ nữ nhưng cũng là nữ nhân. Ta khuyên huynh một câu, nữ nhân bọn ta một khi đã bị tổn thương thì sẽ nhớ mãi cho đến chết. Dù ta không biết nữ nhân đó và ngài có quan hệ gì nhưng nếu ngài nhất định làm việc này thì ngài sẽ mất nữ nhân đó cả đời.

- Vậy cũng tốt!

Lưu Ly đi dạo ra đằng sau biệt uyển thì nghe thấy tiếng của một đôi nam nữ đang ân ái. Ban đầu cô định bỏ đi để giữ sự riêng tư nhưng...

- Hắc công tử, chàng thật xấu xa!

- Hắc công tử....

Lưu Ly sụp đổ cả bầu trời. Hắc Lãnh Thiên khi ấy quay sang nhìn cô ” Tiểu Ly, là muội à! ”.

- Huynh... Huynh.... À?... Chuyện này..?

- À, Tiểu Ly... Ta...!

- Ta và Hắc công tử đã ân ái, tiểu muội à, muội đi ra chỗ khác chơi đi.

Mọi thứ đều sụp đổ, Lưu Ly gượng cười rồi bỏ đi.

- Hắc công tử, ngài sẽ phải hối hận.

...

Tối đó, Lưu gia trang náo loạn cả lên, Lưu Ly mất tích.

- Nguyên Nguyên, con có tìm thấy tiểu thư không?

Lão thái bà lo lắng hỏi, Lưu Nguyên bắt lực lắc đầu. Cô mất tích được ba ngày thì anh mới hay tin. Anh gấp rút đi tìm cô nhưng vô vọng, anh chợt nhớ đến cái hang đó...

—

- Sau đó thì sao ạ?

- Sau đó hoàng thượng tìm được tiểu thư ở đó nhưng người đã ngất đi. Khi về tới nhà thì tiểu thư không còn nhớ gì cả và quên luôn hoàng thượng.

...

- Tiểu Ly! Muội đã đi đâu vậy? Muội có biết mọi người lo cho muội lắm không hả?

- Huynh đi đi, muội không muốn gặp huynh.

- Muội sao vậy chứ?

- Huynh thừa biết tình cảm muội dành cho huynh, thế mà huynh lại... Hức.. Hức..

- Tiểu Ly... Ta..!

- Muội ghét huynh!

Lưu Ly xô anh ra rồi chạy đi trong đêm tối. Đường đá lởm chởm, cô trượt chân ngã xuống vách núi, may thay anh đã kịp nắm lấy tay cô.

- Tiểu Ly, ta... Ta sẽ kéo muội lên..!

- Huynh buông muội ra đi, nếu làm vậy huynh cũng sẽ....

- Không! Ta không buông muội ra đâu! Cả đời này.... Ta cũng.... Không bao giờ.... Buông muội ra đâu!

Khi cả hai đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Lưu Ly lấy hết dũng khí để nói lên tiếng lòng của bản thân.

- Huynh à! Muội thật hối hận vì đã quên biết huynh, muội thật hối hận vì đã yêu huynh quá sâu đậm. Muội tuy nhỏ tuổi nhưng muội vẫn phân biệt được đâu là tình yêu nam nữ. Nếu có thể muội ước rằng muội chưa từng quen biết một người như huynh. Muội.... Muội đau lắm... Huynh à!

Nói rồi cô gạt tay anh ra rồi rơi xuống vách núi đầu va vào tảng đá ngất lịm.

37. Chương 37: Thai!

Tề quý nhân đã được ngự y chuẩn đoán là mang thai. Hắc Lãnh Thiên không biết nên mừng hay vui vì anh chỉ nghĩ Hoa Hoa là vật để mình phát tiết.

Sau khi hồi cung, Lưu Ly lập tức đến thăm Hoa Hoa.

Đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hoa Hoa có vẻ sợ sệt, Lưu Ly dịu dàng.

- Hoa nhân! Muội cảm thấy thế nào?

Hoa Hoa né tránh ánh mắt của Lưu Ly, cô không khó chịu cứ tiếp tục nhẹ nhàng để cho người trước mặt cảm thấy tin tưởng và an tâm. " Hoa nhân, muội đang mang long thai, sức khoẻ phải chú ý. Muội yên tâm, ta sẽ nói với hoàng thượng để người.... Không làm phiền muội nữa. ". Hoa Hoa dần cảm nhận được thiện ý, bấy giờ cô mới nói: " Tinh phi nương nương, thần thiếp.... ". Cô ta ấp úng nói không thành lời, Lưu Ly cười nhẹ nhàng: " Hoa nhân, ta biết muội nghĩ gì. Nhưng một khi đã bước chân vào rồi thì không thể nào rút ra được. Hoàng thượng vì tư thù với tướng gia nên muội mới phải gánh hậu hoạ, nhưng dù sao đi nữa, cái thai này vẫn là con của muội và người. Muội hãy vì nó mà sống cho thật tốt, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa".

"Thiếp sẽ cố! "

"Còn nữa, sau này cứ gọi ta là tỷ tỷ đi cho thân mật".

"Vâng! "

"Nào, ta đưa muội ra ngoài ngắm cảnh, từ lúc nhập cung đến giờ muội chưa từng ra khỏi tẩm cung nhỉ? "

"Được! "

Lưu Ly đưa Hoa Hoa ra ngoài đến những nơi đẹp trong cung rồi đưa nàng đến thính an thái hậu cùng các phi tần khác. Khi ghé ngang tẩm cung của mình, Lưu Ly chợt nhớ ra mình có cất một củ nhân sâm do bà gửi tặng: " Hoa nhân, muội ngồi đây nghỉ đi, ta đi lấy cho muội nhân sâm quý ở quê nhà ". "Dạ".

Lưu Ly vừa đi khỏi, Thất Nhiệt Ba cùng cung nữ Bích Nhị đi ngang qua. Cô ả thấy Tề quý nhân đang ngồi đó trong lòng nổi máu ghen.

- Tiệp nhân! Ta tốn công quyền rũ hoàng thượng nhưng chẳng được gì, người chỉ là vật phát tiết của người nhưng lại mang long thai, đáng ghét.

À ta đi tới chỗ Tề quý nhân. A Tử ở lại thấy vậy vội nhắc khéo cô hành lễ.

- Thỉnh an... Thất phi!

Thất Nhiệt Ba lạnh lùng nhìn cô: " Tề quý nhân lần đầu rời khỏi cung thì đã mang tin vui. Bồn cung nghe nói trong thời gian nhập cung cô được cho là kẻ điên dại. Hảy da... Không biết có làm điều gì sai trái không nữa".

Lời nói ám chỉ này khiến a Tử phải cau mày. Hoa Hoa vốn được nuôi dạy là một thực nữ công dung ngôn hạnh, tam tông tứ đức, nay lại bị Thất Nhiệt Ba sỉ vả cũng khó mà cam lòng.

- Thất phi nương nương, thần thiếp vốn không có ý định nhập cung, nhưng vì ý của quân vương nên đành xuôi theo. Dù gì thần thiếp cũng là con nhà danh giá mong nương nương cẩn trọng ngôn từ.

- Hoang đường!

Thất Nhiệt Ba gắt " Ý người nói bồn cung không có mắt nhìn người? "

"Thần thiếp không có ý đó".

"Uất Trì Hoa Hoa! Bồn cung nói cho người biết, đừng tưởng mang thai là sẽ giành được sủng hạnh của hoàng thượng. Tiệp nhân đừng vội đắc ý... "

Vừa nói cô ả vừa vung tay định đánh Hoa Hoa. May thay Lưu Ly đã nhìn thấy vội chạy lại đỡ tay Thất Nhiệt Ba ra nhưng lực của Thất Nhiệt Ba dùng quá mạnh kết quả là cô bị va vào chiếc bàn đá, tay sưng tấy cả lên.

“Thất phi, như vậy là không được! ”.

Thất Nhiệt Ba lấy lại bình tĩnh ” Tinh phi, cô đừng có lo chuyện bao đồng”.

Lưu Ly nén đau, giọng cứng rắn: ” Thất phi, Tề quý nhân đang mang long thai, nếu vừa rồi ta không ngăn kịp thì không biết tỷ sẽ làm ra chuyện gì nữa đây. Tỷ nên biết rằng sát hại long thai là tội chết đó”.

Thất Nhiệt Ba hừ một tiếng: ” Bầy đàn bênh nhau! Ta không thèm ở đây gây sự với đám gà mái thối các người”

Nói rồi ả bỏ đi. Lưu Ly nhanh chóng quay sang hỏi han Hoa Hoa.

- Hoa nhân, muối không sao chứ?

- À... Muối không sao! Tỷ tỷ cảm ơn tỷ đã giúp muối.

A Tử phát hiện tay Lưu Ly đỏ ửng: ” Nương nương, tay người! “. Lưu Ly xoa xoa bàn tay đau, cười: ” Không sao đâu, chỉ hơi sưng thôi mà! ”.

” Hoa nhân, lát nữa muối vào dùng bữa chung với ta nhé. Ta đã dặn ngự thiện phòng hầm canh gà với nhân sâm bồi bổ cho muối đấy”.

“Tỷ tỷ (cảm động) được ạ! ”.

38. Chương 38: Xin Hãy Bảo Vệ Người Đang Bảo Vệ Ta - Vì Hải Tử Mà Sống

Khi hai người đang dùng bữa thì hoàng thượng vào.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”.

Hắc Lãnh Thiên vui vẻ bước vào bàn ăn ” Ta có thể dùng bữa với hai nàng không? ”.

Lưu Ly nhìn sang Hoa Hoa đang khép mình lại rồi nhìn hoàng thượng: ” Hoàng thượng cứ tự nhiên dùng bữa nhưng không được lưu lại quá lâu“. ”Ồ? Tại sao? “. ”Vì thần thiếp quyết định để Tề quý nhân ở lại tắm cung để tiện chăm sóc cho nàng ấy“. ”Chuyện này..? “. Anh nhìn Hoa Hoa, cô nuốt nước bọt, người run cả lên.

- Hoàng thượng nếu không đồng ý thì người về đi.

Hoa Hoa trở mắt nhìn cô, nàng ta ngạc nhiên khi cô có thể nói như vậy với hoàng thượng, Lưu Ly mặt không biến sắc, quay sang Hoa Hoa ” Đây, Hoa nhân! Canh gà nhân sâm rất bổ dưỡng đó, muối ăn đi kẻo ngộp”.

Hoa Hoa cười gật đầu. Hắc Lãnh Thiên im lặng ngồi ăn. Anh chợt để ý tay trái của cô khẽ run khi múc canh cho Tề quý nhân.

- Bảo... À... Ái phi! Tay nàng sao vậy?

Lưu Ly nhanh chóng thu tay lại ” À... Không có gì đâu... Tại thiếp bất cẩn nên... “. ”Nàng phải cẩn thận chứ! ”.

Mọi người lại vui vẻ ăn uống, trò chuyện.

...

“Hừm! ”.

Đình Phong đang bập bẹ tập nói. Vẻ mặt lạnh lùng của nó khiến người ta liên tưởng đến nhân ảnh của Hắc Lãnh Thiên. Đối diện với Hoa Hoa nó vẫn mặt lạnh như tiền.

“Đình Phong, con xem nè (vừa nói vừa chỉ vào bụng của Hoa Hoa) ở đây đó, sau này từ Tề quý nhân sẽ có một tiểu muội hoặc một tiểu đệ đến chơi với con đó”.

Đình Phong ngẩn ra, bập bẹ ” Đệ... M.. Muội...! ”.

Cu cậu bò đến ôm lấy bụng của Hoa Hoa, vẻ mặt vui vui. Hoa Hoa nhìn cậu bé mà mỉm cười hạnh phúc ” Sau này con của muội cũng sẽ dễ thương như vậy“. Lưu Ly nhìn cô cười ”Nhất định là vậy! ”.

...

Hoa Hoa trở lại cung để thu dọn đồ đạc. Lưu Ly đã bảo cô dọn qua cung của cô để tiện đường chăm sóc và cũng đề phòng Thất Nhiệt Ba đến quấy rối.

Khi rời khỏi cung cô gặp hoàng thượng.

“Hoàng thượng.... Cát tường! ”.

Hắc Lân Thiên nhìn cô: ” Nàng chủ động bắt chuyện với ta à? Có gì sao? ”.

Hoa Hoa ánh mắt lạnh lẽo nhìn anh: ” Hoàng thượng, thần thiếp không mong muốn người sẽ quan tâm đến thiếp hay hài nhi, thiếp chỉ xin người một thỉnh cầu duy nhất”.

“Ồ? Nàng nói đi”.

“Thiếp xin hoàng thượng hãy bảo vệ cho người đang bảo vệ thần thiếp. Thần thiếp không muốn người khác vì thiếp mà phải chịu tổn thương”.

“Ý nàng là.. ”

Hoa Hoa trước khi rời đi để lại một câu nói:

- Hoàng thượng, chân ái không phải là sự chiếm hữu, ngài không thể có được trái tim một người bằng sự ràng buộc thể xác. Một người có thể hy sinh hạnh phúc của bản thân chỉ vì không muốn báu vật của mình phải tổn thương, thần thiếp cũng thế, thần thiếp sống là vì hài tử chứ không phải vì ngài. Thần thiếp xin phép cáo lui! ”.

...

Ánh đèn khuya ở ngự thư phòng vẫn sáng. Hắc Lân Thiên nhìn đứa bé Đình Phong chơi đùa bên những cuốn văn tự.

“Một người có thể hy sinh hạnh phúc của bản thân chỉ vì không muốn báu vật của mình bị tổn thương, thần thiếp cũng thế, thiếp sống vì hài nhi chứ không phải vì người! ”.

- Báu vật?

“Mươm mươm! ”.

Đình Phong bò lại kéo áo anh, anh bế nó lên rồi ngắm nó.

- Đình Phong, con có yêu mẫu thân không?

- Mươm!

Đứa bé dường như hiểu, nó vỗ tay bốp bốp rồi cười. Đình Phong nhí nhảnh ôm má phúng phính ” Mama! Aa... Đệ.... Đ.... Ệ... ”. Hắc Lân Thiên nhìn biểu cảm đó mà bật cười.

...

Yến Dương cung

“Hoàng thượng, người thật tuyệt! ”.

Thất Nhiệt Ba nằm trong vòng tay của Hắc Lân Thiên ông ọ. Anh nằm thở dài, trong đầu anh cứ nghĩ đến những lời mà Hoa Hoa nói, tâm trạng lại rối bời. Lưu Ly sẽ ở cùng Hoa Hoa trong những tháng mang thai, Yến phi Mỹ Ngọc thì trong kỳ ăn chay niệm phật, Bách phi, Lệ phi thì không nói đến nên anh đành tìm đến vị nữ nhân này.

- Hoàng thượng, người không vui chuyện gì sao?

“Không, chỉ là chuyện triều chính thôi”.

“Hoàng thượng, người đừng vì chuyện đó mà suy nghĩ quá nhiều, thần thiếp sẽ bên cạnh và hầu hạ người giúp người vượt qua căng thẳng”. Vòng tay của ả uốn éo khắp thân thể anh, họ lại đắm chìm trong tình sắc.

Ba tháng liền giành được ân sủng, Thất Nhiệt Ba càng lúc càng lộng hành. Chưa kể đến nô tỳ Bích Nhị của ả ta cũng lên mặt như thể mình là chủ. Trưa hôm đó Bích Nhị đang từ Ngự thiện phòng trở về thì bắt gặp Lưu Ly đang đi gần đó. ả ta hống hách bước thẳng tới chỗ họ.

“E hèm! ”.

A Tử thấy cô không hành lễ mà còn ngán đường liền lên tiếng: ” Bích Nhị, thấy Tinh phi nương nương sao không hành lễ mà còn cản người của chủ tử nữa chứ? ”. Bích Nhị nhếch mép nhìn khinh bỉ:

- Gì chứ! Người không biết tằng chủ tử của ta đang là sủng phi của hoàng thượng đó. Tinh phi thì sao chứ, ta khinh!

Lưu Ly khẽ cau mày: ” Bích Nhị, Thất phi giành được sủng hạnh thì cũng không đến lượt một tỳ nữ như người lên mặt đầu. Nô tỳ thì vẫn là nô tỳ thôi đừng có mà vô lễ với người khác chứ! “. Bích Nhị nổi giận: ” A a! Cái đồ gian phi chữa hoang mà cũng dám lên mặt với ta hả! “. A Tử nghe vậy tức quá gắt lên: ”Người nói ai chữa hoang hả? ”.

Cô ả cười ngạo nghễ: ” Haha! Chủ tử của người trong khoảng thời gian mang thai là ở ngoài cấm cung, nói không chừng tiểu hoàng tử đó là do ả chữa hoang đem về đó”. Lưu Ly không nhịn được giờ tay đánh Bích Nhị một cái, Thất Nhiệt Ba đã trông thấy liền hùng hổ xông đến.

- To gan! Lưu Ly cô dám đánh cung nữ của ta à?

Bích Nhị thấy chủ tử liền khóc ” Nương nương, nô tỳ không làm gì hết, huhu”.

A Tử nhìn vẻ giả tạo đó mà phát ói ” Hứ! Ai bảo ả ta dám sỉ nhục Tinh phi nương nương chứ! “. Thất phi liếc a Tử ” Ở đây không đến phiên một tiện tỳ như người lên tiếng”. Cô ả quay sang Lưu Ly

- Nói đi, tại sao cô dám ra tay đánh nô tỳ của ta, hả?

- Là do nô tỳ của tỳ đã nhục mạ ta và đại hoàng tử, không những thế mà còn vô lễ với ta nữa!

- Bích Nhị, nói, chuyện này là sao?

Bích Nhị khóc vờ ầm ức: ” Nương nương... Hic hic.... Nô tỳ chỉ nói sự thật thôi..... Nô tỳ nghĩ nương nương giành được sủng ái của hoàng thượng nên có hơi xem thường các cung tỳ khác..... Nô tỳ vì có hiềm khích với a Tử trong lúc nóng giận nên mới nói.... Tinh phi chữa hoang... Nên.... Hic hic... ”.

Thất Nhiệt Ba nghe xong lấy làm đắc ý nhếch mép cười khẩy: ” Ha! Tinh phi à dù nô tỳ của ta có nói gì thì muội cũng không thể ra tay đánh người như vậy chứ... Trừ khi.... Muội có tật giật mình đó! ”.

Lưu Ly nộ khí xung thiên, a Tử không thể chịu được nữa lấy tay đẩy Thất Nhiệt Ba một cái: ” Thất phi! Cô thật là quá đáng, cô không nên hùa theo ả nô tỳ này mà xúc phạm chủ tử của tôi như vậy! “. Thất Nhiệt Ba bị đẩy bất ngờ nên té xuống, ả ta tức giận nhìn hai người họ ” Giỏi lắm, tiện tỳ người dám đẩy ta à? Hai người đợi đó ta đi méc hoàng thượng và thái hậu! ”.

Khi họ rời đi, Lưu Ly quay sang a Tử: ” Muội không nên làm thế! “. ”Muội không thể đứng nhìn họ sỉ nhục người được, chủ nhân cô Thất phi đó nhất định sẽ gây chuyện với người, nếu hoàng thượng có trách thì hãy để nô tỳ chịu phạt “. ”A Tử! Muội là cung tỳ của ta lại cfn bênh vực ta nữa, yên tâm đi ta sẽ không để muội chịu phạt một mình đâu”.

39. Chương 39: Ngạo Mạn

Tối hôm đó bọn nô tỳ của Thất Nhiệt Ba cầm đầu là Bích Nhị xông vào Nguyệt Y cung gây sự. Bọn chúng nhắm thẳng vào Tề quý nhân.

- Các người làm gì vậy?

Lưu Ly lo lắng bảo vệ cho Hoa Hoa, Bích Nhị vẽ mặt hồng hách: " Ha! Hai con tiện tỳ chúng mày dám đánh tao còn xô ngã chủ nhân của tao. Hôm nay tao sẽ thay mặt chủ tử dạy cho bọn bay một bài học. Đánh cho ta! "

Thế là bọn nô tỳ xông vào đánh, Lưu Ly lo sợ cho cái thai trong bụng Hoa Hoa nên che chắn cho cô, a Châu cũng xông vào bảo vệ cho hai người nên bị đánh đến chảy máu. A Tử liền chạy đến Thượng thư phòng tìm hoàng thượng.

- To gan! Hoàng thượng đang đọc sách ai cho người dám làm loạn ở đây!

Quan gác cổng hét lên, a Tử khóc lóc van xin: " Xin ngài hãy cho ta gặp hoàng thượng, hoàng thượng, xin người hãy mau cứu nương nương đi!".

Hắc Lân Thiên bị sự ồn ào đó làm phiền nên bước ra ngoài xem thử.

"Có chuyện gì mà ồn ào thế? "

"Hoàng thượng! "

Hắc Lân Thiên nhận ra đó là cung tỳ theo hầu Lưu Ly.

- Người đến tìm ta có chuyện gì sao?

"Hoàng thượng.... Hic hic.... Nương nương....! "

...

"Các.... Người... Không được! "

A Châu ngắt xủ tại chỗ. Lưu Ly hoảng hốt " A Châu, a Châu! "

"Mama! ". Đình Phong từ đâu lạch bạch chạy ra, Bích Nhị nhếch mép tóm lấy thẳng bẻ làm nó khóc rú lên. Hoa Hoa hoảng sợ: " Phong Phong, không được! ". Lưu Ly lập tức xông tới nhưng bị Bích Nhị đập một phát ngã lộn, ả cười khẩy: " Haha! Nghiệt chủng này, mày mà là đại hoàng tử à... Nực cười thật! "

"Bích Nhị, cô không được làm hại Đình Phong! "

"Im đi! Hôm nay tao quyết dạy cho mày một bài học! "

Hoa Hoa ôm khóc khóc: " Bích Nhị! Người không được hại đại hoàng tử. Hoàng thượng sẽ không thay cho người đâu".

"Hahaha! Đại hoàng tử là gì chứ. Thất phi nương nương của ta giành được sủng hạnh của hoàng thượng, sớm muộn gì người cũng sẽ sinh cho hoàng thượng một hoàng tử. Đến lúc đó cái thai trong bụng Uất Trì Hoa Hoa hay là thẳng tiểu tử này cũng chỉ là cỏ rác thôi, hahaha! "

Nói rồi ả quăng Đình Phong ra xa, Lưu Ly chạy nhanh lại đỡ nó nhưng không kịp, Đình Phong ngã xuống đất khóc rú lên rồi ngất đi.

Hắc Lân Thiên lúc đó bước tới nhìn thấy cảnh đó....

"Nương nương, đại hoàng tử! "

A Tử bế đại hoàng tử ngắt xủ lên rồi chạy lại chỗ Lưu Ly: " Nương nương, nô tỳ đến trễ rồi... Nương nương..! "

Bích Nhị thấy hoàng thượng tới vội quỳ xuống.

- Hoàng.... Hoàng thượng!

Đình Phong đến gườ vẫn chưa tỉnh dậy. Lưu Ly không lắng vô cùng. A Tử cũng lo sốt vó vì a Châu cũng bất tỉnh.

“A Châu sao rồi? ”

A Tử lắc đầu, Lưu Ly lại ứa lệ ” Sao mọi chuyện lại thành ra thế này! ”.

“Cũng tại ả Thất phi đó, được sủng ái quá mức nên dung túng cho bọn thuộc hạ”.

Lưu Ly xoa xoa trán ” A Tử! Mọi hãy điều thêm thị vệ đến canh chừng cho Tề phi đi, ta sợ bọn họ sẽ lại đến gây rối“. ”Đa được, nô gì sẽ đi ngay”.

Lưu Ly mệt mỏi ra ngoài đi dạo. Khi đi qua một hoang cung (cung tẩm bị bỏ trống lâu ngày) thì thấy một người ngồi trong đó. Người đó tầm bốn mươi tuổi nhưng nhan sắc lại hao mòn đi trông thấy.

“Cô nương có chuyện gì phiền lòng sao? ”.

Người đó chủ động bắt chuyện. Lưu Ly bước vào trong hoang cung, ngồi xuống trò chuyện.

“Bà là..? ”.

“Một phi tần thất sủng của Huyết đế”.

“Ồ! ”.

“Hoàng thượng... Thật không công bằng nhỉ? ”.

Lưu Ly ngạc nhiên ” Bà... Sao bà lại biết? ”.

Người đó cười ” Hahaha! Tinh phi nương nương... Chắc hẳn người đã nghe một câu chuyện về nam nhân si tình bị người yêu phản bội nhỉ? ”.

Lưu Ly bây giờ mới nhớ ra câu chuyện mà thái hậu đã từng kể.

- Không lẽ... Bà là... Tuyết Nguyệt hoàng hậu! ”.

40. Chương 40

...

“Bà thật sự là Tuyết Nguyệt hoàng hậu sao? ”.

Tuyết Được cười: ” Có lẽ nương nương không ngờ rằng ta lại già đến vậy phải không? ”.

“Xin lỗi, ta không cố ý! ”.

Tuyết Được thở dài: ” Đúng vậy! Ta chính là hoàng hậu đương thời, và, cũng là người đã bỏ rơi Lãnh Thiên”.

Lưu Ly bây giờ mới biết được chuyện mà cô nghe được chính là quá khứ của Hắc Lãnh Thiên.

“Nếu vậy thì thần thiếp phải gọi người là hoàng thái hậu rồi. Thần thiếp đã thất lễ”.

Lưu Ly quỳ xuống hành lễ, Tuyết Được đỡ cô dậy ” Không cần hành lễ với ta đâu, cứ gọi ta là Tuyết Được ”.

“Tuyết Được... À... Tại sao bà lại ở trong tình cảnh này vậy! ”.

“Sau khi tiên đế bị thích sát, ta đã bị đẩy vào lãnh cung, sống một cuộc đời cô độc”.

“Tinh phi nương nương. Ta đã từng... Rất yêu chàng ấy”.

Lưu Ly nghe vậy trong lòng có chút ghen tuông.

- Chuyện tình của hai người.... Thật đẹp!.

Tuyết Được cười ” Đúng! Rất đẹp! ”.

“Nhưng.... ”

Ánh mắt bà ta bỗng đen lại ” Giá như ta không nhìn ra bản chất và tham vọng của huynh ấy thì... “. ”Ý người là...? “. Tuyết Được nhìn thẳng vào ánh mắt của Lưu Ly: ” Tinh phi nương nương, cô biết gì về Huyết đế?”.

“Hồi còn ở Lưu gia trang từng nghe thái bà bà kể về tiền vương Huyết đế. Ngài ấy là một kẻ hoang dâm vô đạo, loạn luân cướp thê của đệ mình nhưng bù lại ngài ấy có tài trị quốc rất siêu phàm”.

Tuyết Được gật đầu ” Đúng! Hắn đã cướp thê của đệ mình lại còn cưỡng đoạt cả người yêu của của chính con ruột”.

Lưu Ly kinh ngạc ” Sao chuyện này lại có thể xảy ra? Bà... Bà không nói cho hoàng thượng biết sự thật ư? ”.

“Huynh ấy biết thì sao chứ? ”.

“Huyết Đế vốn biết trước được cái chết của mình, tội ác nà hắn đã gây ra. Mỗi đêm hắn đều đến với ta nhưng bọn ta chẳng làm gì cả. Cô biết không! Hắn đã tâm sự với ta về người mà hắn yêu nhất, về người mà hắn tự hào nhất! Đến phút cuối cùng của cuộc đời, khi ta là người duy nhất ở bên cạnh hắn thì hắn vẫn gọi tên chân ái của hắn, gọi tên hải tử của hắn.... Và.... Ta đã hứa với hắn một điều mà ta thật sự hối hận vì lời hứa đó”.

“Bà hối hận vì đã biến một người lương thiện thành một Huyết đế thứ hai? ”.

Lưu Ly tiếp lời.

“Nếu có cơ hội thì cô hãy bảo vệ cho đại hoàng tử và đừng để nó phải đi vào vết xe đổ của ông và cha nó đã phạm phải”.

41. Chương 41: Không Phân Xử

Trong hoàng cung giờ đây đang rất căng thẳng. Thái hậu đang làm căng với hoàng thượng chuyện anh không phân xử vụ nô tỳ Thất Nhiệt Ba làm loạn. Còn về phần Nhiệt Ba, ả càng ngày lộng hành, ăn diện lộng lẫy như thể mình sắp đăng ngôi hậu.

...

“Tinh phi nương nương, thừa tướng cầu kiến! ”.

Lưu Ly đang dùng trà nghe thấy thể lấy làm thắc mắc: ” Sao ông ấy lại đến tìm ta chứ? Cho ông ta vào! ”.

Uất Trì Quý bước vào. Ông ta trông già hơn vì lo lắng.

“Thần tham kiến Tinh phi nương nương! ”.

“Tướng gia miễn lễ”.

Lưu Ly ra hiệu mời ông ngồi.

- Tướng gia hôm nay đến tìm ta là chuyện gì sao?

Uất Trì Quý bỗng rưng rưng quỳ xuống: ” Tinh phi nương nương, xin hãy nhận của thần một lạy! “. Lưu Ly theo phản xạ cúi xuống đỡ cái quỳ đó: ” Ô, tướng gia ngài đừng làm vậy! Dù gì ngài cũng là bậc trưởng bối, có chuyện gì thì cứ ngồi mà nói chuyện”.

“Nương nương, xin đa tạ người đã ra tay bảo vệ Tề quý nhân, nghĩa nữa của thần”.

“Tướng gia không cần khách sáo. Dù sao nàng ấy cũng mang cốt nhục của hoàng thượng và cũng là tỷ muội của ta. Đó là chuyện ta nên làm thôi”.

“Nương nương.... Đại hoàng tử, ngài ấy...? ”

Lưu Ly thoáng buồn: ” Vẫn chưa tỉnh”.

Uất Trì Quý thở dài lắc đầu: ” Lịch sử lại lặp lại rồi! “. ”Lịch sử? “. Uất Trì Quý ngập ngừng một lát rồi quyết định nói: ”Tinh phi nương nương, người có biết vì sao ta luôn phản đối việc hoàng thượng phong người làm hậu không? ”.

“Ta không biết, xin tướng gia chỉ giáo? ”.

“Thật ra... ”

...

“Năm đó Lãnh Phong đại hoàng tử từ nhỏ cơ địa yếu ớt nên thường bị bệnh, nhị hoàng tử Lãnh Thiên chính là người bạn duy nhất của ngài ấy. Lần đó, Huyết đế trở về từ trận chiến đã xảy ra một chuyện... ”

“Phụ hoàng, xin hãy dừng lại đi! ”.

“A.... Đau... Đau quá! ”

“Phụ hoàng, huynh ấy sẽ không chịu nổi mất! ”.

Mặc cho Hắc Lãnh Thiên gào khóc van xin, Huyết đế vẫn ung dung uống rượu. Hắc Lãnh Phong bị một đám người xông vào đánh đến bán sống bán chết.

“Phụ hoàng.... Thành nhi xin người... Hãy dừng lại đi... Phụ hoàng... ”

Huyết đế nhìn đại hoàng tử đang đau đớn rồi lại nhìn nhị hoàng tử, nhếch mép: ” Thiên nhi! Con là người mà ta tin tưởng nhất, là người thích hợp để thay ta kế vị. Con không được phép yếu đuối”.

Hắc Lãnh Thiên lắc đầu: ” Phụ hoàng, con xin người.... Con sẽ kế vị mà... Xin người hãy tha cho hoàng huynh đi... Phụ hoàng con xin người”.

“Thiên nhi! Đã là con của trẫm thì không được yếu đuối. Nếu con rơi một giọt nước mắt thì ta sẽ cho người rạch một nhát dao vào tim của con một vết sẹo lên người của Lãnh Phong. Hãy vứt bỏ thứ tình cảm tầm thường kia đi cũng giống như ả đàn bà đã vứt bỏ con năm đó”.

“Phụ.... Hoàng...!..... Dừng..... Nhị đệ....”.

“Hoàng huynh! ”.

“Nhị đệ! Con.... Người.... Quan trọng.... Nhất.... Chính là.... Là.... ”

Lãnh Phong nói chưa dứt câu thì đã ra đi. Hắc Lãnh Thiên ngó người ra: ” Hoàng huynh? Hoàng huynh à? Tỉnh lại đi chứ? Hoàng huynh? Hoàng huynh! ”.

Hắc Lãnh Thiên ngồi bên cạnh thể xác lạnh ngắt của anh mình mà đầu óc trống rỗng.

“Thiên nhi, nhìn ta đây này! ”.

Huyết đế nói với anh: ” Thiên nhi, con hãy nhớ, người đã giết hoàng huynh của con chính là bản thân con! ”

“Không! Không phải con! Không phải con! ”.

Hắc Lãnh Thiên như điên loạn gào thét.

“Thiên nhi, con quá yếu đuối! Nếu con không khóc lóc van xin thì hoàng huynh con đã không chết! ”.

“Không! ”.

“Con quá yếu đuối, yếu đuối! ”.

“Không! Không phải con! Không! ”.

Hắc Lãnh Thiên trong cơn hoảng loạn đã vung kiếm chém một nhát vào người Huyết đế rồi ngất đi.

“Hả? Hoàng thượng! Ngài không sao chứ? Hoàng thượng! ”.

“Ừ... Ừ! Tuyết Nguyệt.... Ta thành thật xin lỗi.... ”

“Hoàng thượng, xin ngài đừng nói vậy! Để thần thiếp gọi ngự y đến”.

“Không.... Không kịp nữa rồi! Tuyết Nguyệt, hãy nghe ta nói.... Hãy giúp ta... Giang sơn này là tâm huyết của ta... Nàng hãy giúp cho Thiên nhi lên ngôi.... Hãy giúp nó trở thành.... Một.... Một người mạnh mẽ... ”

Tuyết Duyệt rơi nước mắt chạy đi tìm ngự y nhưng cô đứng khựng lại khi nghe Huyết đế nói trong vô thức: ” Giai Giai..... Ta.... Có lỗi với nàng.... Giai Giai... ”.

“Hoàng hậu nương nương vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế! ”

“Chúng khanh gia! Đêm qua hoàng thượng và đại hoàng tử đã..... Bị thích khách ám sát. Nay bổn cung theo di nguyện của người truyền ngôi cho nhị hoàng tử Hắc Lãnh Thiên lấy hiệu là Hắc đế kế thừa giang sơn đại nghiệp của Huyết đế”.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! ”.

...

“Sau đó Tuyết Nguyệt hoàng hậu thoái vị cùng tam hoàng tử đến ở hoang cung. Không may tam hoàng tử đùa nghịch nên rơi xuống giếng chết ỉu”.

Lưu Ly lấy tay che miệng, vẻ mặt đau thương.

“Tuyết Nguyệt hoàng hậu đã hy sinh tình yêu cùng thanh xuân của mình để bảo toàn giang sơn xã tắc của tiên đế”.

“Ngài ngăn cản việc lập hậu không phải vì sợ ta sẽ trở thành Tuyết Nguyệt hoàng hậu thứ hai mà là vì đại hoàng tử”.

“Nương nương, vì người đã cứu nghĩa nữ của thần nên thần thật lòng khuyên người một câu. Hoàng thượng không phân xử chuyện Thất phi dung túng nô tỳ không phải sủng ái ả mà là vì muốn uốn nắn sự kiêu cường của đại hoàng tử. Nương nương, hoàng thượng yêu người thật lòng nhưng cũng vì thế mà xem người cái gai trong mắt. Thần biết trên đời này, chỉ có có người mới có thể thay đổi được hoàng thượng”.

“Tướng gia.. ”

“Nương nương, xin hãy bảo trọng”

42. Chương 42

“Bẩm hoàng thượng, Tinh phi nương nương cầu kiến! ”.

Tiểu Vinh tử nói, một lúc lâu sau anh vẫn không trả lời.

“Hoàng thượng, Tinh phi... ”

“Không gặp! ”.

Anh lạnh lùng đáp lại. Tiểu Vinh tử hết cách nên đành trở ra thông báo với Lưu Ly.

“Tinh phi nương nương, xin lỗi thần không thể cho người vào được! ”.

“Không sao, cảm ơn người tiểu Vinh tử”.

Lưu Ly rời đi, trong lòng đầy phiền muộn.

“Hoàng thượng không gặp ta. Ta biết phải làm sao đây? Làm để thoát khỏi tình cảnh này đây! ”.

...

Nguyệt Y cung

“Nương nương, người hãy ăn chút gì đi, đã mấy ngày rồi người chưa ăn gì cả! ”.

A Tử lo lắng, Lưu Ly gầy gò trông thấy, cô không có tâm trạng để ăn uống.

“A Tử à, liệu ta có thể rời cung không?”.

“Nương nương, rời cung không phải là chuyện dễ nhất là đối với một vị phi tử như người! ”.

“Thế thì ta phải làm sao đây? Hoàng thượng không chịu gặp ta, ta phải làm sao đây? ”.

Lưu Ly ngược nhìn ánh trăng, vẻ buồn lãng mạn làm lay động lòng người.

“A Tử, muội là người mà ta tin tưởng nhất. Ta muốn tâm sự với muội, muội có thể giữ bí mật không? ”.

“Nương nương, người đối xử với muội tốt như vậy, dù có chuyện gì đi nữa thì a Tử cũng sẽ ở bên cạnh người mà”

Lưu Ly ôm lấy a Tử: ” A Tử à! Ta mệt mỏi lắm rồi. Ta rất muốn chết đi nhưng không thể. A Tử à! Hic hic.... Con của ta còn có hài nhi trong bụng của Hoa nhân nữa, họ cần ta.... Ya không thể ích kỷ như vậy.. Hic hic.. ”.

“Nương nương! Người đừng nghĩ vậy mà. Đại hoàng tử, Tề quý nhân và cả a Tử cũng cần người.. Nương nương đừng làm a Tử sợ ”.

“Không được! A Tử, ta không thể để mọi chuyện kết thúc như thế này! Cho dù phải chết ta cũng phải thay đổi... Thay đổi! ”.

...

“Bẩm báo hoàng thượng! Cẩm y vệ phát hiện Tinh phi nương nương bế đại hoàng tử lên lút đi ra khỏi thành, hiện giờ đông xưởng đang giam giữ nương nương tại Cảnh Lạc Các”.

Về mặt của Hắc Lãnh Thiên đảm chiêu, anh cau mày.

“Hoàng thượng, có nên đi xem không?”.

Tiểu Phúc tử nhắc nhở, anh trầm mặc một lát rồi rời ngự thư phòng.

..

Cảnh Lạc các

“Hoàng thượng giá đáo”.

Nghe tiếng hô, Lưu Ly quay người lại. Cuối cùng, sau bao nhiêu chuyện cô và anh cũng gặp nhau. Hắc Lãnh Thiên nhìn cô trong lòng hơi xót xa. Lưu Ly của anh trông gầy ốm và xanh xao quá.

“Nàng lại bỏ bữa nữa à? ”.

Ánh mắt cô nhìn anh, không né tránh, không sợ hãi.

“Nàng có biết trốn khỏi cung là tội chết không? ”.

“Cuộc sống hiện giờ của thiếp còn khó chịu hơn chết nữa”.

Lưu Ly bước lại gần anh, tay khẽ chạm lên mặt anh, mắt ướn lệ.

“Hoàng thượng, thiếp nhớ lại rồi! Những mảng kí ức đó, một khoảng thời gian tươi đẹp”.

“Bảo bối! Ta xin lỗi! ”.

Hắc Lãnh Thiên cảm thấy khó chịu, anh hiện giờ đang trần trụi trước mắt cô, không thể giấu giếm gì cả, mọi ý nghĩ của anh cứ như cô đều đọc được. Anh không thích cô như thế này.

- Hoàng thượng sao lại xin lỗi thiếp chứ! Người hoàng thượng nên xin lỗi và cả cảm ơn nữa... Là người đã hy sinh tất cả chỉ để thấy người được hạnh phúc.

- Nàng.... Gặp rồi sao?

- Dạ! Thiếp đã gặp và đã nghe tất cả những gì cần nghe. Hồng thượng, đối với người chân tình là gì?

Câu hỏi này khiến anh nhớ lại lần đầu ở Nguyệt Y cung, cô cũng đã hỏi anh như thế.

- Bảo bối!

- Hoàng thượng, đừng nói gì cả... Chỉ cần nghe thần thiếp nói thôi.

Lưu Ly nhìn anh triều mến:

- Thiên hạ này là của hoàng thượng, thần thiếp là nữ nhân của hoàng thượng, kể từ khi bước chân vào Tử Cấm thành, thần thiếp chẳng còn gì cả. Chẳng còn tự do, chẳng còn hy vọng và cũng chẳng còn tình yêu. Hoàng thượng, sinh mạng của thần thiếp nằm trong tay người, người muốn thiếp sống thì thiếp sống, người muốn thiếp chết thì thần thiếp sẽ chết. Lưu Ly chỉ xin hoàng thượng đừng kéo Đình Phong vào chuyện này, nó còn rất nhỏ vẫn chưa hiểu chuyện nên người đừng dùng vẻ băng lãnh của mình để làm tổn thương nó.

Mắt ai đó khẽ nhìn đi chỗ khác

“Hoàng thượng, nhìn thiếp đi! ”.

Hắc Lân Thiên không nhìn, anh dùng tay che đôi mắt ướt lệ của cô lại.

“Bảo bối, đừng làm ta khó xử nữa”.

“Hoàng thượng, người biết không. Trong lòng thiếp đã có một người.. Nhưng mà... Người đó đã chết rồi”.

Anh lại cau mày. - “Ngự y đã nói với thiếp, Đình Phong bị chấn thương đầu, có thể sẽ không tỉnh lại nữa. Nếu Đình Phong có thể tỉnh lại thì hãy nói với nó rằng mẫu thân rất yêu nó. Thần thiếp...bây giờ... bất lực rồi! ”.

Cô gạt nhẹ tay anh rồi quay đi, mở cửa ra cô nhìn lên âu trăng sáng, nhẹ mỉm cười ” Nghe nói vài hôm nữa có đoán kì nghệ Ba Tư tiến cung, họ sẽ biểu diễn với những con sói trắng Ba Tư, thiếp rất mong chờ”.

43. Chương 43

...

“Hoàng thượng, mời dùng trà”.

Tiểu Phúc tử dâng trà. Trà hôm nay có vị rất đắng, đắng kinh khủng. Thật ra là trong lòng người thưởng trà đang rối rắm nên mới thấy trà đắng đến vậy. Hắc Lân Thiên lạnh lùng để tách trà xuống.

“Tiểu Phúc tử! ”.

“Dạ! ”.

“Đại hoàng tử sao rồi? ”.

“Bẩm hoàng thượng, đại hoàng tử đang dần bình phục, người đã phản ứng với những kích thích bên ngoài nhưng vẫn còn trong trạng thái hôn mê (ý là chọc lét thì tay chân nó cử động mà vẫn còn ngủ ý)”.

Trong lòng anh phần nào nhẹ nhõm hẳn. Tiểu Phúc tử b báo tiếp

- Hoàng thượng, trưa nay đoàn kì nghệ Ba Tư sẽ biểu diễn tiết mục xiếc và cả ca kịch nữa. Đến bữa trưa thì sẽ cho các mọi người trực tiếp tiếp xúc với những con sói Ba Tư bao gồm cả việc thử cho nó ăn nữa, nếu hoàng thượng có hứng thú thì..

“Không cần đâu! ”

Anh đứng dậy ” Trẫm ra ngoài một lát, các người khỏi cần theo hầu đâu!”.

“Ồ... Dạ! ”.

Hoang cung

Hoang cung mùa này lạnh lẽo thật. Tuyết Được ngồi một mình nhìn về phía chân trời.

“Ta không nghĩ thời gian đã thay đổi nàng như thế này! ”.

Tuyết Được khẽ cười: ” Thời gian lấy đi thanh xuân của thiếp, còn người thì lấy đi tuổi trẻ của thiếp. Người có thấy có lỗi không? Lãnh Thiên! ”.

Trước mặt Tuyết Được, anh thật phong độ. Ánh mắt, đôi môi của anh, cô vẫn nhớ và cả hơi ấm đó nữa. Còn cô thì sao? Cô đã trở nên tàn tạ, héo úa như đoá mẫu đơn sắp lụi tàn.

“Nàng vẫn sống tốt chứ? ”

Giọng nói của anh trầm áp lạ thường.

“Rất tốt! ”.

Tuyết Được đứng dậy quay người về phía anh: ” Lãnh Thiên! Chàng vẫn còn... Yêu thiếp! Đúng không! ”.

“Nếu đúng thì sao? Mà không thì sao?”.

Tuyết Được cười: ” Lãnh Thiên! Mỗi một giây một phút trôi qua con người có thể làm nên những chuyện phi thường, chẳng hạn như chàng đến chậm hơn một giây thì sẽ có một người phải chết”.

“Ý nàng nói là Lưu Ly ư? Không thể đâu, Lưu Ly sẽ không bỏ rơi Đình Phong đâu”.

Tuyết Được ánh mắt mơ màng, cô lắc đầu nhìn anh: ” Ngày chúng ta gặp nhau, chàng nhớ chứ? ”.

“Nhớ! ”.

“Từ khoảnh khắc ấy, thiếp đã lấy đi giang sơn trong tay chàng... Cho đến cuối cùng, thiếp cũng đã trả lại cho chàng một giang sơn. Đó cũng là lúc mà thiếp cảm thấy nhẹ nhõm nhất”.

“Vì cái gì? ”

“Vì... Tuyết Được thiếp không còn thiếu nợ chàng nữa! ”.

Hắc Lãnh Thiên nhìn Tuyết Được.

- Tuyết Được, kể từ lúc nàng phản bội ta thì trái tim ta chết rồi, giang sơn này dù có hay không đối với ta nó chẳng là gì cả.

“Thế.... Chàng yêu Lưu Ly bằng cái gì? Đó có phải chân tình không? ”.

Anh trầm mặc, câu hỏi này khiến anh phải suy nghĩ.

Tình yêu anh dành cho cô là gì? Khi ở bên cô, thấy cô cười anh cảm thấy hạnh phúc, khi cô chấp nhận nguy hiểm bảo vệ cho thai nhi, khi cô đau đớn trong phòng sinh để sinh cho anh một tiểu bảo kháu khỉnh. Cảm giác của anh như thế nào? Mọi thứ đều hỗn loạn, Tuyết Được quả thật rất biết cách chi phối người khác. Anh lại rơi vào bẫy của cô.

“Lãnh Thiên! Chàng có tin vào số phận không? ”.

“Tuyết Được! ”.

“Hm! Thiếp rất tin vào số phận. Khi số phận an bài cho hai người gặp nhau rồi nó lại thử thách họ, nếu họ thật sự hiểu nhau thì họ sẽ kết quả ngọt còn... ”.

Tuyết Được khẽ cười: ” Chúng ta thật sự vẫn chưa hiểu nhau, cho nên mới đi đến bước đường này. Hoàng thượng, thiếp lấy thân phận của tiên hoàng hậu ra để khuyên chàng một câu. Chàng không thể yêu một người khi chàng không biết những gì họ phải chịu đựng”.

“Nhưng mà..... Có lẽ đã quá muộn để chàng hiểu người đó rồi! ”.

“Ý nàng là sao? ”.

Tin anh bỗng đập liên hồi, Tuyết Được nhìn vào hư không rồi nhìn anh, rồi lại cười: ” Không phải thiếp đã nói rồi sao! Khi thiếp không còn nợ chàng thì thiếp có thể thanh thản rồi”.

“Hú... Hú hú hú...!!! ”.

Từ hoang cung có thể nghe thấy tiếng sói tru vang cùng tiếng trống nhạc dồn dập. Mắt Hắc Lãnh Thiên sáng lên, anh lập tức chạy nhanh về phía sân đình.

“Không! A Ly! Đừng làm thế với ta! A Ly! ”.

“Trăng.... Đẹp quá! ”.

...

“Nương nương! Nương nương! ”.

“Người đâu, mau truyền ngự y, mau lên! ”.

44. Chương 44: Ending

* 10 năm sau *

“Mẫu hậu à! Hôm nay Phong nhi được sư phụ khen đó. Phong nhi đã học thuộc ba mươi bài thơ rồi nè, khi nào mẫu hậu ngủ dậy thì Phong nhi sẽ đọc cho mẫu hậu nghe nha! ”.

“Phong ca, Phong ca! Lại đây xem nè, có cá đó, có cá đó! ”.

“A! Linh Lan muội cẩn thận kéo té bây giờ”.

Hai đứa bé vui đùa bên bờ hồ, Đình Phong ra dáng anh trai khi bên cạnh lo lắng cho Linh Lan.

“Mẫu hậu! Cá kia, cá đẹp quá kia! ”.

Linh Lan chạy lại ôm lấy Hoa Hoa.

- Tề quý phi! Hôm nay Phong nhi ngoan lắm, Linh Lan muội chỉ biết đi chơi thôi.

- A! Huynh đừng méc mà!

...

Hoa Hoa để hai đứa bé đi chạy đi chơi, còn mình thì đi vào Uyển Lạc các.

Ngồi xuống chiếc giường hoa nơi mà có một nữ nhân xinh đẹp đang say giấc, mắt khẽ ướn lệ.

“Sso vậy, lại buồn nữa à? ”.

Hắc Lãnh Thiên bước tới, khẽ lau nước mắt cho Hoa Hoa.

- Hoàng thượng, ngài đến thăm hoàng hậu à! Thần thiếp không làm phiền ngài nữa!

- Ừm!

...

Gương mặt nàng thật xinh đẹp, nàng yên giấc ngủ say như một đứa trẻ. Hắc Lãnh Thiên trầm mặc.

“Nàng đừng cứ ngủ hoài như vậy chứ!”.

* 12 năm sau *

“Đại Địa hoàng đế vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế! ”.

...

“Làm nhanh lên đi! ”

“Nhanh lên nhanh lên ”

“Bẩm tổng quản, mọi thứ đã được thay mới rồi ạ! ”.

“Tốt lắm tốt lắm! ”.

A Tử bây giờ đã được thăng chức làm tổng quản, trông oai phong lắm liệt.

“Bình Đình, cung đằng kia là của vị nương nương nào ở vậy? ”.

“Dạ bẩm, là của Thất phi ở ạ! ”.

“Ồ ồ! Cô ả bây giờ đã thất sủng rồi nên ta cũng gần như quên mất sự tồn tại của Yến Dương cung luôn”.

“Nương nương, Đại Địa hoàng tử đã đăng cơ rồi đó! A Châu vui thay cho người khi có được một người con trí dũng đa mưu như vậy. Nương nương à, người hãy mau mau tỉnh dậy đi, đừng để mọi người phải đợi chờ như vậy chứ! ”.

...

Ngày tháng cứ trôi qua, nữ nhân say giấc vẫn xinh tươi như một đoá hoa xuân. Hàng mi cong vuốt khẽ rung lên, nàng mở mắt ra, đôi mắt long lanh chói lòe trong ánh sáng như ngày mới chào đời. Bộ y phục màu hương phấn, nàng bước khỏi chiếc giường hoa thơm ngát, từng từng bước tiến về phía ngự uyển đài. Nàng cứ bước rồi lại bước, vì nàng biết có một người đang đợi nàng.... Rất lâu!

“Lãnh Thiên! Xin lỗi.... Thiếp dậy trễ quá! ”.

“Bảo bối! Ta đã đợi nàng hai mươi hai năm rồi đây! ”.

“Lãnh Thiên! ”.

—END—

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện của mị! Mị chân thành cảm ơn! Arigatou!!! = ==

45. Chương 45: Ngoại Truyện : Làm Sao Để Cái Kết Không Lãng Xẹt?

Chuyện là vậy!

Bộ truyện này là truyện đầu tay của mị, viết cũng lâu rồi. Đạo này có nhiều độc giả đã góp ý rằng truyện của mị hay (mị vui) nhưng cái kết hơi lãng (xẹt luôn => mị buồn).

Nên ở chương này, mị xin phép độc giả cho mị được chấp bút viết thêm về phần sau của truyện.

Chân thành cảm ơn ạ!

= == == =

E hèm!

Hắn nhìn nữ nhân trước mặt. Nàng vẫn xinh đẹp như ngày nào, liệu thời gian đã bỏ qua nàng? Hắn tự hỏi.

“Hoàng thượng! A Ly đã có một giấc mơ. Nó, đáng sợ và lạnh lẽo lắm”.

Hắc Lãnh Thiên bước tới, ánh mắt hắn trĩu mến nhìn nàng, vuốt nhẹ gương mặt đó, hắn cất giọng trầm ấm, “Nàng đừng sợ. Ta sẽ bảo vệ nàng”.

Không kiềm được, hắn ôm chầm lấy nàng. Lưu Ly cảm nhận được từng nhịp đập, hơi thở của hắn.

“Hoàng thượng! Người có hận thiếp không? ”.

“Có chứ! Ta hận nàng vì đã để ta chờ đợi. Nàng biết ta ghét chờ đợi mà”.

“Hm! ”. Khẽ cười.

“Hoàng thượng giá đáo! ”.

“Đại địa hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! ”.

Hắc Đình Phong, nay đã trưởng thành. Ký ức về mẫu thân, y vẫn còn nhớ. Nụ cười dịu dàng của người, cái ôm ấm áp và lời ru ngọt ngào.

“Mẫu hậu! Thần nhi nhớ người! ”.

“Mẫu hậu cũng nhớ con lắm! ”.

Giật mình, Đình Phong quay lại. Y dường như không tin vào mắt mình, vỡ oà cảm xúc, “Mẫu hậu! ”. Đình Phong chạy lại ôm chầm Lưu Ly, nước mắt, “Cuối cùng mẫu hậu cũng đã tỉnh lại rồi. Hức! ”. Lưu Ly cười, nước mắt rơi trong hạnh phúc, “Nào, để mẫu hậu nhìn con thật kỹ nào! ”.

Hắc Đình Phong, con của nàng thật sự rất tuấn mỹ. Trên gương mặt đó phảng phất nét băng lãnh của ai kia khiến người đối diện phải dè chừng. Nàng cười “Quả nhiên! Con vẫn giống với phụ hoàng hơn”. Đình Phong phụng phịu “Không có mà! Con giống mẫu hậu hơn! ”.

“Hửm? ”.

Hắc Lân Thiên đằng xa đi lại, nhướn mày nhìn cậu con zai bảo bối. Hắc Đình Phong bỗng thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng “Hm, chính vì phụ hoàng mà mẫu hậu mới ngủ lâu đến vậy. Người còn không biết hối hận! Hừ”.

“Ồ, ra là người đang trách ta à? Xem ra công sức ta nuôi dạy nhà người bao năm qua uống phí rồi nhỉ? ”.

Hắc Đình Phong lập tức trưng bộ mặt lạnh lùng vô cảm ra, “Đình Phong, con học bài đi, ta đi thăm mẫu hậu con một lát. Đình Phong, hôm nay không sẵn được thì đừng quay về nữa. Đình Phong, con mà khóc ta treo con lên phơi nắng đấy. Đình Phong muốn làm hoàng đế à? Đừng mơ nhé! Bla bla... ”. Lưu Ly nghe con trai kể mà trở mắt, nàng mím môi nhìn Đình Phong, mắt rưng rưng, “”Hoàng nhi, mẫu hậu xin lỗi.. Huhu... Mẫu hậu không nên để con bơ cơ thể này.. Hic.. “”.

“Hehe! ”, y cười, làm mặt đắc ý với phụ thân.

Anh người trừng mắt với nhau, Lưu Ly gượng cười né ra “Thôi mà, thôi mà. Hai người đừng cãi nhau nữa”.

Ánh mắt trêu mến nhìn cả hai.

“Thật sự, hai người như một khuôn đúc ra vậy”.

* Bộp *

Lưu Ly quay lại. Một nữ nhân ánh mắt long lanh nhìn nàng, “Người là thái hậu? ”.

“Con là..? ”

Lưu Ly nhìn Linh Lan, ánh mắt hiền hậu, công chúa bỗng reo lên, “Mẫu phi, mẫu phi! Người ấy tỉnh rồi! Tỉnh rồi! ”.

Linh Lan chạy đi tìm Hoa Hoa.

“Tỷ! ”.

Hoa Hoa ôm chầm lấy Lưu Ly, không kiềm được nước mắt, “Tỷ đã tỉnh lại rồi. Huhu! Cuối cùng tỷ cũng đã tỉnh lại”.

“Hoa Hoa! ”.

Ở đằng kia,

“Lan muội. Huynh nói không sai phải không? Mẫu hậu đúng là rất đẹp”.

“Ừm! Người như tiên nữ giáng trần vậy. Người thật trẻ, thật đẹp... Woa”.

Hai đứa nhóc trầm trồ, Hắc Lãnh Thiên đứng cạnh, nhìn nữ nhân, trong lòng trầm mặc.

...

Quay lại Nguyệt Y cung, Lưu Ly ngắm nhìn mọi thứ. Thật thân quen! Những ký ức trước kia lại ùa về.

“Hoàng thượng, à không! Thiếp phải gọi chàng là thái thượng hoàng mới đúng, nhỉ? ”.

Hắc Lãnh Thiên nhìn nàng, “Bảo bối! Nàng đã thay đổi? ”.

“Đúng! ”. Lưu Ly không phản bác.

- Giấc ngủ đó, thiếp đã nhận ra được một điều.

- Hm?

- Người có nhớ không? Lần đầu tiên người đến với thiếp, chính tại nơi này, thiếp đã nói “Đừng trôi theo thời gian và mong nó sẽ thay đổi một ai đó, mà hãy nắm bắt thời gian để nó thay đổi theo ý mình. Hoàng thượng à, không gì là không thể cả... ”. Người còn nhớ không?.

- Nhớ chứ!

Hắc Lãnh Thiên chùn mắt, “Lúc đó, ta còn nói rằng nhất định ta sẽ làm nàng chủ động nói yêu ta nữa”. Nữ nhân khẽ mỉm cười, ánh mắt buồn lãng mạn, “Thật ra, nếu thiếp có thể thay đổi quá khứ... Thiếp thật sự không muốn biết đến người” hẳn có chút ngờ ngàng, không lẽ nàng lại định bỏ hắn mà đi nữa sao?.

- Thiếp thà không nhớ lại khoảng ký ức bị mất đó. Như vậy, thiếp sẽ không phải đau khổ không phải phí hoài thanh xuân trong cấm cung này.

- Ta hiểu...

Hắc Lãnh Thiên chùn mắt, hẳn tự nhủ mình có thể vượt qua được chuyện này. Chấp nhận buông tay, để nàng ra đi. Hắn đã khiến nàng phải đau khổ, làm tổn thương nàng, hắn không có tư cách giữ nàng ở lại vì hắn chưa bao giờ nắm được trái tim của nàng.

Lưu Ly lau đi giọt nước mắt trên khoé mi. Bước lại gần, ôm lấy thân thể to lớn của Hắc đế.

- Nhưng mà, khi thiếp biết được.. Vị hoàng đế uy dũng thần võ khiến người khiếp sợ đã thoái vị nhường ngôi, chấp nhận chờ đợi một nữ nhân trong vô vọng. Cuối cùng thì thiếp cũng đã hiểu, ai mới thật sự là chân ái.

Lưu Ly vẫn ôm hắn, tựa đầu vào vòng ngực rắn chắc đó. Nàng không biết rằng, những lời nói vừa rồi của nàng, đã khiến hắn đỏ mặt. Mỉm cười, Hắc Lãnh Thiên nâng mặt nàng lên, hôn thật sâu.

“Nàng đang trả thù ta à? Ta còn tưởng nàng sẽ lại bỏ ta đấy! ”.

Nữ nhân e thẹn, chủ động đưa môi chạm nhẹ vào môi hắn, “Giữa chân trời góc bể này, thiếp có thể bỏ đi đâu được đây”.

“Bảo bối, xem như nàng thông minh!”.

“Hoàng thượng! Thần thiếp, rất, yêu, người! ”.

*

*

= == == =

Như vậy, quý độc giả đã hài lòng chưa ạ?

Phần này mị viết là để hoàn thành lời giao kết giữa anh Đế và Tinh phi ở hai chương Sủng Ái ạ! Mị gần như đã quên mất phần này luôn, xin lỗi các bạn nhiều!!!

* Độc giả muốn biết điều gì nữa xin hãy cứ phản hồi, mị sẽ cố gắng đáp ứng cả làm hài lòng các bạn.

= = Phần truyện xin kết thúc ở đây, hy vọng quý độc giả hài lòng và mong các bạn ủng hộ cho các tác phẩm sau này của mị.

Thân,

Gió

Mị rất dễ thương và vô cùng dễ tánh. Khen mị đi!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sung-phi-cua-hac-de>